C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej_Milenium1.PDB

PDB Name: Neff_Ondrej_Milenium1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2003
Modification Date: 26.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff

Milénium

Země ohrožená

(c) ONDŘEJ NEFF, 1992
ILUSTRATION (c) MARTIN ZHOUF, 1992
ONDŘEJ NEFF
MILÉNIUM
ZEMĚ OHROŽENÁ
GOLEM
PRAHA 1992

PROLOG

Paže o rozměrech mužského stehna se vynořila ze stínu, prsty se roztáhly jako pařát kondora, pak spěchající chodec stačil jen zahlédnout odlesky pouličních lamp na hranatých chromovaných cvočcích na rukavici a vzápětí už jenom vnímal nesnesitelnou bolest na hrdle. Profesionál ho uchopil s přesností stroje za hrtan a stiskem prstů ho ochromil, takže mu v pažích nezůstala síla pětiletého dítěte.

Bolest netrvala dlouho.

Paže ho vtáhla do vchodu domu páchnoucího močí a kouřem hašiše s touž strojovou nesmlouvavostí, s jakou mu prsty sevřely hrdlo.

Byl za ten stisk vděčný.

"Vezměte mě s sebou... prosím," zasípěl, když sevření povolilo. Úpěnlivě se snažil spatřit útočníkovu tvář, doufal, že ho uprosí očima. Chtěl, aby ho odvlekli, kamkoli, a třeba aby s ním udělali cokoli, co uznají za potřebné - jen když se odsud dostane pryč.

Tma zadusila jeho naději. Nebylo ani vidět, že tiskne dlaně do znamení vroucí žádosti.

"Cože?" ovanul mu obličej sprostý parfém kořalky saké. Naprostá lhostejnost k jeho osudu. Lhostejnost, a účelovost přesných pohybů profesionálů zla.

Ohmatávaly ho drobné ruce. Byly hbité, cílevědomé. Ty pohyby ho v zápětí uvedly do zmatku, neměly totiž smysl, hbitost zůstala, cíl se však vytratil. Co to s ním dělají? Ruce minuly jeho peněženku bez povšimnutí, elektronická databanka zůstala na svém místě v pouzdře na opasku. Útočníků bylo víc, nedokázal je ale spočítat. Nějaký záblesk ho na chvilku takřka oslepil, úlek byl vystřídán čistou hrůzou, když ho na dlaních zastudil kov. Snad ho nechtějí mučit...

Bankogští lupiči někdy drtí svým obětím prsty, aby se dozvěděli kódová čísla bankovních karet.

Bylo by to strašné, ale dávalo by to smysl.

Mohl by je zastavit, mohl by je přesvědčit, že jim řekne a dá všechno i bez mučení, jen když ho vezmou s sebou.

Nechtěli však po něm nic.

Venku se ozval dupot, hulákání.

Je to jako hon na lišku, blesklo mu hlavou. V dětství se jednoho takového podniku zúčastnil. Docela ho to bavilo. Byl mezi honci, připletl se mezi ty krásné muže v červených oděvech jako šlachovitý chlapík v džínech, jako honec, neměl mezi nimi co dělat, kdokoli ho mohl přetáhnout bičíkem, ale neudělali to, nejspíš je strhnul pohled na jeho nadšení, na jeho živočišnou radost z organizované vraždy, sami byli přece také vrazi, bavila je smrt.

I toto je hon. Nyní ho baví už podstatně méně. On je tou liškou.

Byli tady.

Zmalátněl, kolena se mu podlomila, pootevřel ústa. Pozdě...

Ve vchodu zařval revolver a ohnivý ďábel bujně prohnal temnotou devítimilimetrovou střelu.

Opřel se o plesnivou stěnu, pokusil se o ni zachytit dlaněmi, ale nohy ho už neposlouchaly, klouby mu povolily, takže se těžce sesul na udupanou zem.

"Stát! Ani hnout! Policie!"
Výzva dotvrzená dalším výstřelem.
Dusot prchajících bosých nohou připomínal cupitání prchajících krys. Kdybych tak mohl být jedním z nich... pomyslil si.
A byly tu další ruce, neméně silné a bezohledné. A znovu chlad kovu, dvou ocelových prstenců obemykajících zápěstí.
Světelné trámy svítilen bořily hradbu tmy. Narážely však jen na plesnivé stěny domu, na okamžik se zastavily na červeně nalakovaných dvířkách opatřených masivním visacím zámkem, na potrhaném plakátu zapovídajícím prodej psychostimové elektroniky, na plastikovém pytli naditém hnijícími zbytky.
"Vstávejte, Garrette," křičel někdo. "Vstávejte. Hlavu vzhůru, teď budete pro změnu umírat vy."
Však já už umírám, nechte mě být, blesklo muži hlavou.
Postavili ho na nohy. Venku zakvílely pneumatiky. Bodejť by tak prudce nebrzdili, pomyslil si, když pneumatiky neplatí ze svého. Proč takový chvat? Už jsem váš...
Když ho vystrkali na chodník, stačil ještě zahlédnout, jak se veliký štábní offimobil thajské policie živočišně chvěje na rozkmitaném pérování. Měli byste si nechat vyměnit tlumiče...
Policisté uniformovaní i v civilních oblecích vedli zajatce k vozu. Ulička, ještě před chvilkou plná lidí, připomínala mrtvou filmovou kulisu dva dny po natáčení. Jen smečka vychrtlých psů tudy běžela za svým vůdcem, který se pyšně rozhlížel, jako by to bylo jeho zásluhou, že se lidská chasa odtud tak rychle vytratila.
Z offimobilu vystoupili dva muži, jeden Thajec, druhý Evropan. Evropanovi mohlo být padesát, možná dokonce pětapadesát let. Na jeho těle bylo možno nalézt tři balvanovité útvary, dvojici pěstí a lebku. Pěsti byly zvyklé rány udílet, lebka je dokázala absorbovat bez viditelné újmy na integritě. Oči měl však ten muž zvídavé, mladistvě čilé. Přestože se rád tvářil mrzutě - měl totiž za to, že mrzutost patří k jeho povolání, vrásky u koutků očí ho zrazovaly: rád se smál a dovedl i prohry brát z humorné stránky.
Asiat ukázal na zajatce rukou. To je on, vyjadřovalo Thajcovo gesto. Je váš.
Evropan si zajatce pozorně prohlížel.
"Představoval jsem si vás jinak, Garrette. Myslel jsem, že terorista s tolika mrtvými na kontě bude nějaký superman. Jenže vy vypadáte jako živá sračka."
Jeden z policistů, kteří zajatce třímali za paže, se zasmál a volnou rukou ho nepříliš silně ze strany udeřil do obličeje.
"Nechte toho," řekl Evropan. "Koneckonců, je to studovaný člověk. Pilot, informatik... a samozřejmě hlavně terorista. I to je vlastně druh filozofického vzdělání."
"Vyblijte si oči, Salzmanne," doporučil mu zajatec ne právě vybranou mluvou.
Evropan se zasmál.
"Oči. Ano, i ty nás zajímají. Odveďte ho dovnitř," řekl policistům a ukázal na otevřené dveře offimobilu.
Žluté a červené kruhy, které až dosud zajatci mátly zrak, se rozptýlily. Vnímal už vnitřek vozu. Spatřil kovové křeslo s okopaným nátěrem, přišroubované rezavými maticemi s důkladnými podložkami k podlaze, se širokými řemeny na madlech a na opěradle. Vykřikl a pokusil se vzepřít nohama o práh. Úder pěstí na žaludek mu vyrazil dech. Padla na něho beznaděj. Čekal, že ho budou mučit, ale překvapilo ho, že to začne tak brzy, už teď, na ulici.
Policisté obvykle nechají zadrženého nějaký časek vyzrát ve vězeňské cele. Pak si ho teprve vezmou do parády. Mají nejspíš naspěch.
Odemkli mu pouta, ale vzápětí mu kolem paží, ale i nohou, hrudi a krku utáhli řemeny. Byly na omak slizké. Napadlo ho, zdali je to pot anebo krev předchozích obětí.
Evropan nastoupil za ním, otočil se k němu zády a něco kutil u pracovního stolu.
"Jste Herbert Garrett, narozený 29. listopadu 1960 v Dublinu," konstatoval. "Povolání... terorista. Vy byste řekl, příslušník Hnutí za osvobození Jihu."
"Já bych řekl," ozval se spoutaný, " že jste smradlavý impotentní sráč."
"To říkáte teď," usmál se na něho Evropan vlídně. "Uvidíme, co budete říkat za týden. Teď si vás identifikujeme."
Úleva i úlek současně.
Nebudou ho tedy hned mučit, nechají si to na potom. Nejdřív mu sejmou otisky prstů a obraz kresby očních duhovek kvůli identifikaci. Jaké další informace ale vyplavou na hladinu informačních tůní počítačové databanky? Hnutí za osvobození Jihu, no dobrá. To ale není všechno, zdaleka to není všechno...
Do třetice ho cosi zastudilo na rukou. Daktyloskopické scannery... Zavřel oči, aby znesnadnil zaměření duhovek, ale Evropanův asistent mu prsty otevřel víčka. Zatčený divoce rejdil očima ze strany na stranu, ale záblesk výbojkového světla dokázal vystihnout ten správný zlomek vteřiny. Scanner zachytil kresbu jeho očí a předal informaci databance.
Evropan se zasmál.
Past sklapla. Informace se ocitla v čelistech mikročipů, které ji teď budou - ne moc dlouho - žvýkat.
Venku se ozvaly nějaké hlasy.
"Co se děje?" houkl Evropan.
"Přijeli lidi od Group Eight" odpověděl mu kdosi starostlivě.
"Pošlete je do hajzlu," doporučil Evropan. "Větší bere. Jsme Světová antiteroristická. A tohle je vrah, a pěkně svinský k tomu."
"Máte pravdu, Salzmanne, že větší bere," řekl někdo venku. Zajatec ho nemohl vidět, protože řemeny mu nedovolovaly pohnout hlavou na stranu, ale podle přízvuku odhadoval mluvčího na Japonce. "Musí to ale být správná karta."
"Garrett je velmi správná karta. Řekl bych... eso, samozřejmě kulové."
"Omyl. Tenhle člověk se jmenuje Brian Tevis."

"Vy jste se zbláznil, Macumuro. Včera odpoledne na letecké základné zabil vysokého důstojníka a pět nevinných lidí..."
"Upřímně lituji smrti generála Schloempa a lidí, které kolem sebe shromáždil jako živý štít. To ostatně výmluvně vypovídá o jeho mravním profilu. Skončil tak, jak skončit musel. Brian Tevis ale neměl s atentátem nic společného. Musel jste se zmýlit. Chytil jste jiného člověka. To se při policejní práci stává, není to žádná tragédie. Pokud se o tom nedozví tisk, samozřejmě."
Zajatec tiskl oční víčka k sobě. Mozek se pomalu probíral informacemi, které k němu doléhaly zvenčí. Pět nevinných lidí... Proč stáli tak blízko? Proč se pokusili tyrana a zaprodance vykořisťovatelů krýt vlastními těly? Proč se nechali zpitomět imperialistickou propagandou? Proč je zkorumpoval bezduchý blahobyt, vzestup národního produktu a proč jim nevadí úpadek prastaré kulturní tradice, která jediná může chudý Jih zachránit před vlivem bohatého Severu? Proč se postavili před ústí samopalu, třebaže jim muselo být jisté, že smrt je neodvratná? Schloemp je k tomu donutil, to je jediné vysvětlení. Byli nevinní, můj Bože!
Co to ale ti lidé ještě povídají... Kdo je to Brian Tevis?
Macumura měl se Salzmannem fyzicky, ale i vystupováním mnoho společného. Stejné povolání, podobné metody, příbuzná letora... Kdyby se ti dva utkali, kdo ví, jak by to dopadlo!
Do hovoru vstoupila kratičká melodická znělka. Salzmann se rychle otočil. Čekal, že na monitoru počítače spatří jméno Garrett, ale stálo tam Tevis, ať se díval jak se díval. V roce 1960 se narodil, ale v dubnu. Na listině hledaných zločinců byl, ale ne pro terorismus a masové vraždy, nýbrž pro pašování hodinek, krádeže automobilů a padělání elektronických letenek.
Zatracený Macumura, je snad čaroděj? Vždyť tohle je tak jasný případ. Jsou svědkové, kteří dosvědčí, že dnes odpoledne...
Prokurátor bude chtít přesnou identifikaci. Otisky prstů, oční duhovka... O kom tady jde řeč, o teroristovi Garrettovi, nebo o jakémsi Tevisovi, podvodníčkovi desátého řádu?
"No tak, Salzmanne, pusťte pana Tevise. Musíme se ho na leccos vyptat. Singapore Airlines ošidil o patnáct tisíc babek, hajzl jeden. Nebo snad... Mám zavolat státní policii? Víte přece, že s ní nemáte nejlepší vztahy."
Salzmann chvilku hrál roli Lotovy ženy, pak přistoupil ke křeslu a uvolnil řemeny. Byl si jist svou věcí. Tenhle chlap je Garrett. Čert ví, kdo dokázal vstoupit do databanky a vyměnit v ní informace o identitě. Čert to ví, pokud to neudělal on sám.
Na vstup do databanky si netroufne jen tak někdo.
Salzmannovi svitlo.
Group eight... No ovšem. Ti přeci pracují pro Macušitu, jeden z největších průmyslových koncernů světa, jednoho z Leviathanů, z firem, které si mohly dovolit koupit si pro svoji soukromou potřebu celý suverénní stát, a s jeho suverenitou křeslo v OSN a další výhody... Za obrovskou cenu, která ovšem v budgetu takového Leviathanů nehrála významnou roli.
Já proti Macušitě nemám šanci, řekl si Salzmann.
Zatím.
Pokynul svému asistentovi, aby pomohl zajatci vstát a Thajec celkem správně usoudil, že to nemusí dělat právě ohleduplně. Garretta - Tevise z offimobilu více méně vykopli a nejspíš by odchod nezvládl v plné důstojnosti. Naštěstí ho zachytila masitá náruč pana Macumury.
"Tak pojďte, Tevisi, pojďte. Není to jen Singapore Airlines. Proč jste si zasedl zrovna na Deltu? To jsou velmi nedůtkliví pánové..."
Dřív, než nasedli do širokánské american style Toyoty, dostihl je Salzmannův hlas:
"Nemyslete si, že jste z toho venku, Garrette. Group Eight, seru na vás, Macumuro! Seru na Macušitu, seru na všechny zasraný Leviathany. Soukromý státy... seru na ně. Dobře, dokázali jste tady tomu vrahounskýmu hajzlovi prohodit záznamy v databance. Ou kej. Jenže, já vám něco povím, Macumuro. Já nejsem sráč koupenej nějakou zkurvenou firmou. Já jsem normální policajt. Vy taky, Garrette, poslouchejte, co vám uši stačej. Já vás nespustím z merku... i kdybyste mi měl utéct třeba na Mars."
Toyota odjela do tmy a do zvuků obyčejně tajemné ulice a do světla lucerny se vrátilo obvyklé společenství mužů, žen, dětí a krys.
Salzmann se za ní díval, dokud mu nezmizela ze záměrné, jak by řekl balistik. Pak vsedl do offimobilu a řekl řidiči, aby jel pryč. Na otázku, kam že má jet, odpověděl dosti sprostou nadávkou.

Část první

1.

"Ještě jsme nemluvili o zárukách, pane Loewensteine," řekl Georg van Grof.
Chystal se uzavřít kontrakt s firmou Matra-Messerschmitt na utajený záznam funkce zbraňového systému Pointer firmy Macušita, řečeno velmi zdvořile; šlo ovšem o docela obyčejnou průmyslovou špionáž, řečeno věcně, dokonce krádež, řečeno drsně, avšak pravdě nejblíž. Pan Loewenstein, zástupce Matra-Messerschmittu, který se právě chystal přiložit titanový hrot svého plnicího parkem k ručnímu papíru smlouvy, zvedl oči barvy ubrusu ve vinárně Blue Laguna, Nice.
"Záruky z vaší strany?" opakoval měkkou, jakoby zastřenou angličtinou. Pětatřicetiletý šéf tajných operací firmy Matra-Messerschmitt patřil k tomu druhu Němců, kteří vypadají jako Američané, chovají se jako Francouzi a tvrdí jsou jako Teutoni. Nebylo by ku podivu, kdyby se mezi jeho předky našli Heydrich i Canaris. "Ty jsou přece obvyklé. Váš život, van Grofe. Život vaší ženy. Životy zde přítomných pánů." Usmál se na Golanze a profesora Németha, kteří strnule seděli opodál. "Nebo jste snad myslel... záruky ze strany Matra-Messerschmittu?"
Hrot pera tkvěl ve vzduchu. Loewenstein se ledově usmál.

"Možná, že jsem vás měl na naši podmínku upozornit dříve. Chci ale jednat solidně. Máte ještě cestu zpátky. Můžete od smlouvy odstoupit a my odejdeme a už se nikdy nevrátíme. Nic zlého mezi námi nebude. No tak, van Grofe?"
Širokým oknem vroubeným holandskými krajkami nahlíželo dovnitř šedé nebe britské metropole. Ve vzduchu byl trvale přítomen dým tabáku Flying Dutchman, pára čaje Orange Pekoe silně aromatizovaného bergamotovými oleji a pak ještě cosi těžko popsatelného, snad nejlépe jako "atmosféra klidu". Snad tak voněla kůže klubovek, snad plátna starých obrazů, na kterých převládala hnědá a tmavozelená barva, snad srst koberce původu, zdálo by se podle složité symetrie květinových motivů, savonnerijského na podlaze, a možná se do této směsice vloudily i molekuly par dobrého koňaku, jež proklouzly kolem zabroušených zátek vsunutých do hrdel křišťálových karaf, ukrytých před zrakem návštěvníka za vykládanými dvířky domácího baru. Nicméně cosi přece jenom poněkud vybočovalo z aristokraticky poklidného rázu výzdoby místnosti. V intarziích baru by bedlivý pozorovatel objevil symboliku salamandra, vedle hada požírajícího vlastní ocas další posvátné znamení alchymistů. Řádka rytin ve zlatavých rámech, rozvěšených vedle dveří, zobrazovala fáze mystické technologie výroby filozofického zlata. Tantristická soška na stole zase připomínala mystiku orientální. To byly stopy po jemné ruce a zvláštních zálibách Juliany van Grofové, amatérské, zato však nadšené vyznavačky tajných nauk všeho druhu, čím starobylejších, tím lépe.
Georg van Grof, majitel bytu - a tím tedy i všech těch vůní kolem, seděl ve vysokém ušáku potaženém goblénovou látkou zdobenou vinnými listy. Vypadal jako postava z Vernova románu zobrazená Bennetem nebo Fératem: muž asi šedesátiletý, nicméně mladistvě svěží. Kudrnaté černé vlasy mu neřídly, ale ani příliš nešedivěly; nezdálo se však, že si je barví, jejich lesk byl přirozený. Zato plnovous měl prokvetlý bílými nitkami, po stranách dokonce hustě. Kdo neznal jeho způsoby, mohl by si myslet, že se chystá na recepci dánského vyslanectví. Měl na sobě tmavomodrý, černě proužkovaný oblek z anglické vlny, bělostnou košili a tmavou kravatu. Obutý byl do střevíců původu zřejmě italského. Seděl v křesle, nohu přes nohu, pohodlně opřený, ruce v klíně a s hlavou poněkud nakloněnou na stranu pozoroval svého hosta.
Pak pohlédl na Viktora Golanze, svého tajemníka, na svoji pravou ruku, na své alter ego.
Golanzovi jistě nebylo ani třicet, avšak čišela z něho autorita muže disponujícího velikou mocí. Byl to ovšem přenašeč, nikoli zdroj moci, rozhodnutí vždycky jen vykonával, nikdy nevydával. Měl na sobě nenápadně šedavý úřednický oblek, sice velmi kvalitní a drahý, avšak rozhodně ne aristokraticky vznešený. Byl štíhlý, jeho pohyby byly atleticky energické a pružné, v tmavých očích měl jiskru a u koutků úst se mu rýsovaly přísné vrásky. To vše by se hodilo k obrazu výkonného úředníka mezinárodní korporace, jaký najdeme v každé příručce typu Cesta k úspěchu. Měl ale cosi navíc, nějaký vnitřní klid a sebedůvěru, možná i humor a rozhodné ironický nadhled. Pokud mu cosi chybělo, pak asi jakási stopa po dekadenci, stigma osudovém dotyku, který vytváří z chytrých lidí génie a z mocných lidí vládce.
Golanz nepatrně pokývl.
"Nechápu, o čem hovoříte. Měl jsem za to, že už jsme se dohodli," řekl van Grof.
Golanz se neznatelně pousmál.
Němec se ještě chvilku na van Grofa díval, snad mu chtěl dát ještě vteřinku na rozmyšlenou, a pak se prudce naklonil nad deskou psacího stolu a několika energickými tahy podepsal šek na jeden milión osm set tisíc liber šterlinků. Pečlivě si dokument prostudoval a když na něm neobjevil žádnou chybu, podal ho přes stůl.
Zatím co van Grof dokument pročítal, Loewenstein věnoval pozornost vzdálenějšímu konci stolu, kde seděl tvůrce přístroje, profesor Béla Németh, usměvavý padesátník, oblečený do ryšavého homespunového obleku, který mu měl zřejmě přispět na pocitu stoprocentní anglickosti.
"Musím přiznat, profesore, že všechny reference - a že nebyly špatné - by naší firmě nestačily, kdybychom nevěděli, že firma van Grof disponuje mozkem vaší kapacity."
"Máte pravdu. Od této chvíle prakticky všechno záleží na lidském faktoru," podotkl van Grof. "Naše firma je schopná bezezbytku monitorovat celý program Pointer a computerové pracoviště profesora Németha data vyhodnotí a rekonstruuje. Na jedné podmínce ovšem trváme. Sběrač a transmiter dat musíte dopravit na bojiště vy. Na operativní práci nemáme kapacitu."
"To je domluveno," připustil Němec. "Sběrač je připraven, i... se speciálními modifikacemi podle našeho přání." Golanz se na něho pozorně díval. To asi bude pěkná všivárna, tyhle vaše speciální modifikace. Nechtěl bych být v botách muže, kterého pošlete na bojiště. Nahlas ovšem neřekl nic. Pan Loewenstein pokračoval: "Už jsme svého muže vybrali a instruovali. Válka, to je naše starost, přinejmenším částečně. I koncem dvacátého století je válka věcí přinejmenším dvou stran... Zpracování informace je ovšem stoprocentně vaší věcí." Uklonil se profesorovi Némethovi, který sebou potěšeně zavrtěl, jako by zpracování dat z jakési bedýnky bylo maximální potěšení jeho života.
Van Grof neodpověděl, mlčení neporušil ani Golanz. Němec usoudil, že už není co podstatného dodat. Usmál se, pokynul svému asistentovi a osobnímu strážci v jedné osobě a ten vyjmul z kapsy pouzdro, podobné elektronické databance. Přístroj byl černý, pokrytý měkkou porézní hmotou odolnou proti špíně. Golanze nepřekvapilo, že víko přístroje je ozdobeno módní postavičkou ještěrky.
"Vaše vyprávění, pane van Grofe, o zvláštních zálibách vaší paní zaujalo naše vývojové pracovníky. Toto je skutečně databanka, ovšem značně specializovaná. Postavila ji pro nás firma OKIDA. Obsahuje prakticky veškerou esoteriku evropského kulturního okruhu. Přímá návaznost na tajná učení starého Egypta. Elektronický čaroděj v kapse, tak nějak by mohl znít reklamní slogan, kdyby se tento produkt dostal někdy na trh, o čemž ostatně pochybuji. Vaše paní ho může naučit mluvit vlastním hlasem, obsahuje značné množství zaklínadel. Kompletní kabbala, alchymické spisy počínaje Smaragdovou deskou až po Fulcanelliho, Lassenika a Bora, primitivní lidové faustbuchy, tibetskou Knihu mrtvých. Věřím, že se vaše paní bude dobře bavit."
"Jste velice laskav, pane Loewensteine," přikývl van Grof. "Musím přiznat, že dárek pro moji paní přijímám se smíšenými pocity. Zajímá mne jako vynikající dílo advanced technology, ovšem odpuzuje mne jeho vazba na

šarlatánství a pavědu. Jsem to, čemu Američané říkají outlaw, muž mimo zákon - ale hlavně proto, že vnímám technologii ze stránky na výsost estetické. Každý zločinec se snaží akceptovat život zkratkovitou cestou, nemyslíte? Nu, ačkoli jsem - jak tvrdím - outlaw, jedny zákony bezvýhradně ctím - to jsou ty přírodní. Nicméně, jako estét a ovšem i milující manžel dárek přijímám a děkuji za něj co nejsrdečněji."
Pan Loewenstein se usmál na znamení, že plně chápe van Grofův postoj.
Také Golanz si přístroj zaujatě prohlédl.
"Nikdy jsem o žádné firmě OKIDA neslyšel. Je to vaše nová filiálka?"
"Nemám tušení," odpověděl pan Loewenstein s pokrčením ramen.
"Já už to jméno někdy zaslechl," vraštil čelo van Grof. "Vždycky ve spojení se špičkovou technologií. Nevzpomenu si ale, kde vlastně..."
Pan Loewenstein se uklonil. "Společnost Matra-Messerschmitt vám přeje hodně štěstí," řekl na rozloučenou a šel ke dveřím.
Dvoumetrový blondýn, podle všeho Švéd, který zřejmě měl skvěle vyvinuté všechny svaly kromě těch, které ovládají mluvicí orgány, otevřel Němci dveře. V předpokoji čekali další muži, postavy zápasníků v oblecích top executives londýnské City.
Když Loewenstein vyšel ven, Švéd se na chvilku zastavil na prahu. Ještě jednou si prohlédl Georga van Grofa, Viktora Golanze i profesora Bélu Németha. Zřítelnice měl vřelé jako ústí pistole. Loewenstein zatím vytáhl z kapsy rádiokomunikátor a vyvolal kód. Jeho hostitel by byl neobyčejně překvapen, kdyby spatřil tvář, která se mihla na miniskrínu: nepatřila člověku, ale nějakému zvířeti, nejspíš ještěrovi. Švéd, když se vynadíval na van Grofa a jeho spolupracovníky, překročil práh a neslyšně za sebou zavřel dveře.
"Takže, milý profesore, jak vidíte..." řekl van Grof a zlehka zamával šekem ve vzduchu.
"Jste skvělý," řekl profesor Németh. "Slibuji vám... slibuji vám..."
"Že budete pracovat tak efektivně, jako dosud. To ovšem je samozřejmé, milý profesore. Jak odhadujete další časový postup?"
"Slibuji... promiňte. Plně funkční psychoelektronický supercomputer bude hotový do poloviny příštího roku. Ano, konec června 1998, to je víc než pravděpodobný termín. Za těch mizerných pár švestek od Matra-Messerschmittu vám postavím první psychoelektronický počítač v dějinách! A pak, van Grofe, pak budete..."
"Pán světa..." podotkl van Grof ironicky.
"To ne," řekl profesor Németh vážně. "Ale třeba mu lépe porozumíte." Vstal.
"Mám za to, že moje přítomnost už není nezbytná, pane van Grofe," řekl. "Mám dole ještě hodně práce."
Van Grof ho pokynem hlavy propustil. Profesor se zřejmou úlevou spěchal ke dveřím. Na prahu se otočil, chtěl ještě něco říci, ale jenom potřásl hlavou a zmizel.
Oba muži se za ním chvilku dívali.
"Na spojení počítače páté generace a lidské psychiky se teď pracuje na celém světě," řekl van Grof starostlivě. "Kdo bude první..."
"Dokáže ostatním znepříjemnit život," doplnil ho Golanz. "Z toho mám největší obavy. Myslíte, že profesor bude včas hotov?"
"Je nejlepší," řekl Golanz. "Někdy mám dokonce dojem, že to je podvodník."
"Jak to myslíte?"
"Že už má hybrid mozku a computeru hotov... a nosí ho ve své lebce."
Van Grof se suše zasmál. Pak řekl vážně:
"Dobrá, teď k věci, k té všední věci. Musíme si zasloužit oněch - jak řekl profesor - pár švestek. Je to milión osm set tisíc, pro upřesnění a vaši informaci. Věnujme se nudnému problému zvanému Pointer." Golanz si otřel ústa hřbetem ukazováku a po kratičkém odkašlání řekl: "Ve válce mezi Paňdžábem a Kašmírem Macušita zcela určitě Pointer nasadí. Věřme, že Matra-Messerschmitt pošle na jeviště operací opravdu spolehlivého člověka. Schopného sběrač dat ovládat, včetně ultimitové nálože."
"Nálože?" podivil se van Grof. O tomto detailu nebyl informován. Golanz přikývl.
"Samodestrukční zařízení. Předali jsme přesné instrukce. Jakmile transmiter předá všechna data, po třiceti vteřinách vybuchne a zmizí ze světa a s ním všechny důkazy. Jedna exploze granátu navíc se na bojišti ztratí, jak si myslím."
"Takže... v čem je teď hlavní problém, Golanzi?"
Van Grof se díval na svého tajemníka a pravou ruku poněkud ironicky. Golanz by ho neobtěžoval detaily, kdyby nenarazil na nějakou pro něho nepřekonatelnou bariéru.
"Vidím dva hlavní problémy. Především potřebujeme znát přesný čas, kdy konflikt vypukne. Program Pointer je chráněný na všech úrovních, jak jistě chápete."
Poslední poznámka byla zbytečná. Van Grof velmi dobře chápal.
"Co to znamená, přesný čas?"
"Znamená to alespoň den. Když budu znát den konfliktu, ručím za výsledek."
"Golanzi, Golanzi..." podotkl van Grof káravě. "Vy mi ručíte za výsledek v každém případě. Slyšel jste, co pan Loewenstein řekl. A druhý problém?"
"Podle toho, co zatím o Pointeru víme, jde o vysoce sofistikovaný program individuálního řízení zbraňových systémů. Úloha jednotlivce je prakticky redukována na jejich fyzický transport. Cíle vyhledává počítač, rozhoduje i o okamžiku palby."
"V další fázi vývoje," poznamenal van Grof, "vojáky nahradí roboti. Tím se ovšem dostaneme zcela do sféry zakázaných technologií."

"Není pochyb o tom, odkud bude Pointer řízen: z paluby raketoplánu Diamond, vlajkové lodi paňdžábského letectva. Pokud máme uspět, musíme dostat do systému počítače parazitní program, který bude monitorování řídit."
"Nelze to udělat jinak? Je to přece transmiter jako každý jiný..."
"Nedovedete si představit dokonalost ochrany systému Pointer," řekl Golanz. "Samotný sběrač s transmiterem nestačí, ale ani parazitní program na palubě Diamondu by nic nezmohl. Spolupráce obou komponent je nutná."
"Vy tedy máte v rukávu nějaký trumf," řekl van Grof.
Golanz se pousmál.
"Běžná zpravodajská rutina. Každý projekt má svoje slabé místo. Myslím, že dokážeme zjistit přesné datum konfliktu."
Van Grof se opřel o opěradlo a spojil konečky prstů do úhledné stříšky, jako vždy, když přemýšlel.
"Poslouchám."
"Pointer je komplexní projekt. Macušita přirozeně rozptýlila jeho vývoj po celém světě. Stabilizační zařízení vyvíjí firma Zero-Zero. Sídlí v Gdaňsku v Polsku. Je údajně francouzská, a ve skutečnosti japonská. Její hlavní eso je ale Francouzska. Anne-Marie Letierová se jmenuje."
Teď musím být opatrný, táhlo Golanzovi hlavou.
"Macušita v Polsku," řekl van Grof. "Zajímavé." O Letierové se nezmínil. Dokonce předstíral, že jméno té ženy přeslechl.
"Tahle Marie-Anne Letierová je fyzik. Propadla fononové teorii," pokračoval
"Nu?" poznamenal van Grof lhostejně.
"Vypráví o ní kdekdo. S koncem tisíciletí, s Miléniem, nastane konec světa," nenechal se vyrušit Golanz. "Podle téhle teorie bude provázen masivní emisí fononů, subelementárních částic rychlejších než světlo. Letierová vyrobila fononový detektor, zamontovaný do kosmické družice. Má sloužit jako hláska. Oznámí lidstvu, že nastává požár."
Pokrčil rameny. Tak to je, šéfe, já si fononovou teorii nevymyslil. A humbuk kolem Milénia je mi stejně směšný, jako vám.
"Fononový detektor," opakoval van Grof. Ach bože, jakých nesmyslů se ještě dočkám, vyjadřovala křivka jeho ušlechtilého profilu. Podepřel si hřbetem pravé ruky bradu, jako by se obával, že usne, hlava mu poklesne a důstojnost zjevu bude ta tam.
"Potíž je v tom, že detektor funguje jen na oběžné dráze kolem Země."
"Jak to ví ta Letierová, že funguje," zeptal se van Grof, "když ho na oběžné dráze nikdy neměla?"
"To je podobný druh otázky, jako je ten, týkající se skokanů z vysokého můstku. Skákat může jen ten, kdo to umí, a naopak, ten kdo to neumí, se nemůže na můstek vypravit. Jak se tedy může někdo naučit skákat z vysokého můstku?"
"Musí si věřit," řekl van Grof.
Golanz přikývl: "Letierová svému projektu věří stoprocentně. Její fononová družice váží osm kilogramů. Je to fakticky jen termoska s kapalným dusíkem a uvnitř je detektor, pár mikročipů a komunikační a stabilizační zařízení."
"Něco jako čutora," podotkl van Grof.
"To není špatné jméno pro družici," chválil Golanz. "Je tu tedy fanatická vědátorka, je tu družice, je tu bláznivá teorie. Jenom jedno chybí: prostředky, jak družici dostat na orbitu."
Cítil, že mu prudčeji buší srdce. Věřil, že přes Letierovou se dostane k tajemstvím Macušity, že francouzská vědkyně je slabé místo utajení programu Pointer.
V místnosti bylo slyšet tikot sloupkových hodin, zdobených slonovinovou řezbou loveckého výjevu: psi se vrhali na jelena. Golanz vstal a odešel k vysokému oknu. Venku kroužilo tyrkysově zelené ultralehké letadlo. I ono připomínalo ještěra. Tahle ještěrčí móda začíná být otravná, pomyslil si Golanz, pohlížeje na letadélko. Komu patřilo? Macušitě? Nedávno se firmě van Grof podařilo získat výsledek norského výzkumného programu: odposlech hovorů uvnitř letícího vrtulníku. Celkem jednoduché zařízení... Lidé uvnitř helikoptéry vždycky tolik křičí! Stačí odfiltrovat snadno definovatelný hluk motoru a konverzaci můžete poslouchat i z paluby jiné helikoptéry. Slyší ještěří letadélko, co si oni dva povídají?
Chvilku letoun pozoroval, pak se obrátil do místnosti a opřen o parapet si založil ruce na prsou.
Místnost byla stíněná proti odposlechu lepší elektronikou, než jakou měli v Bílém domě. I to vysokánské okno s bíle natřeným rámem bylo elektronicky stíněno proti odposlechu, jistě k velikému vzteku posádky lehkého letounu - pokud to byli čmuchalové. Žijeme krásnou dobu, uvažoval Golanz. Lidé jako van Grof si bezpečně udržují technologický náskok před upachtěnými úředníky.
Miloval tyto chvíle. Nelegální technologie se staly vášní jeho života. Byl to výnosný byznis, to bezesporu, ale zároveň i báječné dobrodružství. Ve světě, kde je všechno plánováno, je vlastně každý nápad nelegální: pokud je skutečně originální, musí nutně kolidovat s tím, co na světě už je trvale usazeno a vkořeněno. Nápad vždycky má v sobě destabilizující funkci. Proto je všude tolik výborů a rad a grémií, proto je tolik týmů a tak málo individualit. Systém se brání před genialitou jako před zhoubným virem. Svět se brání své transformaci, ať ke zlému nebo dobrému.
Van Grof, sám geniální, pomáhá genialitě likvidovat systém. For money and fun, pro peníze a švandu, jako když Bonnie a Clyde kdysi vylupovali banky. Co asi myslel tou větou, že hledá vhodného člověka... uvažoval Golanz. Van Grof zřídkakdy mluvil do větru, odtažitě.
Van Grof přemýšlel.
Fononová teorie... Všichni hned mluví o teoriích, o každém nesmyslu, který spadne z nebe a zaplaví nedělní přílohy novin. Vědecké objevy se rodí jinak. Nejprve se projevují jako matné červánky nad temným horizontem nevědomí, jako náznaky čehosi tušeného. Pak přichází prudká bouře. Myšlenka se rodí v bolestném střetu vědecké oponentury. Žádný hrdelní proces není tak přísný a nesmlouvavý. Je to spíš bitva než cokoli jiného. Někdy trvá celá léta a zdaleka ne vždycky je vítězná pro ty, kteří ji rozpoutali.

Pokud uspějí, pak ovšem nastává v kalendáři lidského poznání nový den.
Fononová teorie... Zase jeden z těch humbuků, které zazáří jako rachejtle a vyvolají potlesk hlupáků. Nevytvoří nový den, spíš zvíří kal u dna.
Ovšem van Grof miloval kalné vody...
"Co je to zač, ta Letierová? Skutečný fanatik?" zeptal se.
Sláva, zajásal Golanz v duchu. Jakmile šéf položí tuhle otázku, vždycky to znamená, že se o dotyčného opravdu zajímá. Třeba právě ona...
"Myslím, že by udělala všechno pro to, aby tu svoji Čutoru dostala na oběžnou dráhu. A programu Pointer je velice nablízku."
"Proč si to myslíte?"
"Nechtěl jsem zabíhat do takových podrobností... Je to dcera fyzika a archeologa a taky astrologa a bůhvíčeho ještě Raymonda Letiera."
"Ten přece zmizel někde v Africe!"
"V Egyptě. Fononová teorie je jeho dílo. To on vymyslel Čutoru. Marie-Anne ji jenom realizovala. Podle všeho má na otce velkou vazbu. Chce mu dokázat, čeho je schopná. Prostě, komplex slečinky z dobré rodiny."
"Musí vědět, že slovo milosrdenství v japonském slovníku neexistuje."
Golanz pokrčil rameny.
"Francouzska, která žije v Polsku. Musí to být tvrdá nátura, i když je z dobré rodiny."
Golanz nedokázal pochopit, co se teď děje ve van Grofové ušlechtilé hlavě, dovedl to ale popsat: mistr už spřádá plány, jak to zařídit, aby se Čutora s fononovým detektorem dostala na oběžnou dráhu s minimem nákladů a maximem peněžního efektu. A tím přijít na kobylku programu Pointer. Tím proslul a vynikl v šerem světě nelegálních technologií. Pohyboval se ve vztazích a vazbách světových výrobců špičkové techniky jako pavouk v pavučině. Za většinu úspěchů vděčil schopnosti postavit jedny proti druhým tak, aby z toho on mel prospěch. Zřídka za něco platil. Většinou to dopadalo tak, že společnosti, které mu prokazovaly službu, za ni ještě samy zaplatily - aniž tušily, komu vlastně slouží. Takže tedy Letierová... Jestliže je opravdu fanatik, je i zranitelná. Prozradí přesně datum konfliktu.
"Jak chcete vypustit družici? To není tak snadné ani v tomhle dnešním bláznivém světě. Věřím, že máte nějaký nápad, Golanzi," řekl van Grof. V jeho hlase byla výzva. "Rusové?"
Golanz samozřejmě věděl, že ta tam je doba, kdy Rusové byli nelegálnímu obchodu s technologiemi užiteční. Jejich zlatá doba trvala dva, tři roky po rozpadu Sovětského svazu a pak pohasla. Něco ale říci musel, šéf si to přál. Van Grofovi ovšem nepřipadal ten nápad dobrý.
"Dejme tomu, že váš nápad je dobrý. Já ale nechci platit za vypuštění družice málo, Golanzi. Nehodlám platit nic. Maximální zisk za žádných výdajů - to je cíl, pravda, obtížný, avšak dostatečně krásný na to, abychom se ho snažili dosáhnout."
Van Grof přitahoval Golanze takřka fyzicky. Nikdy nepotkal člověka, který v sobě soustřeďoval tolik bohatství, moci, ale i inteligence a ušlechtilosti. Byl to zločinec? Samozřejmě. Radioaktivní i chemický odpad, genetické inženýrství, zbraňové systémy, ale i nedovolený počítačový software, vědecké informace včetně tak na pohled nepraktických věcí, jako jsou vysoká prvočísla, to všechno patřilo do okruhu van Grofových zájmů. Jeho operačním polem byl celý svět, ke spolupráci byl schopen získat kohokoli - zpravidla tak, že dotyčný netušil, komu a proč slouží, ba dokonce, že vůbec někomu slouží.
Golanz byl ve van Grofově organizaci číslo dvě, ovšem číslo jedna bylo tak vysoké, že druhořadost postavení ho věru nemusela urážet.
"Fononová teorie je nesmysl," řekl van Grof, "ale je třeba ji vést v patrnosti,"
"Instinkt?" usmál se Golanz.
"Opatrnost. Vyplácí se."
"Nevěřím vám, šéfe."
"Že ne?"
"Nevěřím, že vám jde jenom o zisk. Právě proto ne, že o něm pořád mluvíte." Někdy rád šéfa dráždil drzými poznámkami. Jemu ano, jemu šlo jenom o zisk. A taky o trochu zábavy. Ale van Grofovi? Na to Golanz nikdy nedokázal najít odpověď.
"Zisk, to je klíč k dnešní šílené době," řekl van Grof. "Právě proto, že je tak nesmyslný. Proč my bychom potřebovali zisk, Golanzi... Chceme snad něco?"
Já třeba jo, pomyslil si muž číslo dvě. Třeba bych se rád jednou oženil. A měl vilu v Bangoru ve Walesu, na některém z útesů z fialové břidlice nad fialovým mořem pod fialovým nebem.
"Nechceme nic," odpověděl si van Grof, "kromě jediného: chceme dobu prožít tak, jak si zaslouží. A ta si zaslouží byt týrána do krajnosti. Nelegální technologie. Ještě větší humbuk než fononová teorie. Ovšem, že jsou na světě technické prostředky, které slouží ke škodě i dobru lidstva. Cyklon B vynalezli chemici IG Farben jako prostředek k hubení štěnic. Zabíjeli jím Židy. Je to snad argument proti chemii?"
Golanz se ohlédl po ultralehkém letadle. Už bylo pryč. "Jsou technologie, které přímo obtěžují lidi a neposkytují jim žádné dobro. Třeba odposlech hovorů v helikoptéře."
"Jste si jistý, že nemůže přinést žádné dobro?"
Golanz pokrčil rameny. Van Grof se na něho usmál.
"Jednou vám připomenu tuhle chvilku, Golanzi."
"Možná. Stejně si ale myslím, že technika by měla mít nějaké meze."
"Kdo je stanoví? Které grémium mudrců?"

"Zdravý rozum."
"Mám ho já? Máte ho vy? Potíž je v tom, Golanzi, že člověk je živočich jako každý jiný. Jeho mozek je mimořádně sofistikovaný, ale pořád je to jenom mozek živočicha ovládaného prastarými rodovými instinkty. Živočich dokáže působit na své okolí, umí je i zásadně změnit, ale jeho akční rádius není v zásadním rozporu s regenerační schopností okolí. Prostě, co jednotlivec natropí, v daném čase tlak prostředí zahladí. Člověk se ale dopustil zásadního zločinu tím, že vynalezl velkou skupinu, Golanzi, přesahující rozsahem jeho přirozené dispozice. Ne oheň, ne střelný prach, ne atomová energie - ale ustavení velké skupiny, této inteligentní bytosti bez rozumu je tím hlavním zločinem, k němuž došlo už v dávné minulosti. Lidstvo koná takové činy, které mají neodhadnutelné, natož pak ovlivnitelné následky. Nejenže následky činů lidstva nelze v dané časové jednotce normalizovat - nejde je předvídat a zvládat."
"Vy ovšem pomáháte těm nejbrutálnějším technologiím rozšířit se co nejvíc po světě. Fandím nelegálním technologiím. I tam, kde se lidstvo pokouší postavit bariéru svému poznání, stojí van Grof a bariéry proráží zlodějským hasákem."
"Pokusy lidstva stavět bariéry poznání... Nenechte se vysmát. Jsou to řeči alkoholika na téma už nikdy ani sklínku."
"Mám někdy strach..."
"Vy, Golanzi?"
Golanz pokrčil rameny.
"Třeba na těch hloupých řečech o Miléniu něco je. Třeba se blížíme k bodu, ze kterého není návrat. Třeba uvolníme něco, co bude mít následky... nenapravitelné v žádném čase."
"Invaze ještěrek?"
"Mluvím vážně."
Van Grof si prohlížel ještěří kresbu na grimoiru a pak vzhlédl ke Golanzovi. "I já se toho bojím, Golanzi. I těch ještěrů se bojím. Proč se o nich teď všude tolik mluví? Proč přišly na svět želvy Ninža, ten protivný Leonardo, Rafael, Michalangelo a Donatello, proč je vystřídal Ještěr Jakub a po nich Veselí Salamandři, proč ještěrky vytlačily tradiční medvídky z dětských postýlek? Toto je pro mne důvod k neklidu. Jenže, protože jsem autenticky skromný, nemyslím si, že lidstvo dokáže na bod bez návratu nedojít jen proto, že já se vzdám své vášně pro nelegální technologie. Jsem nepatrný a můj význam je nulový. Lidstvo dojde i beze mne tam, kam je mu určeno. A pokud zůstanu v byznysu, alespoň se budu královsky bavit. Nemyslíte, že na to mám právo?"
Van Grof zavřel oči. Pro Golanze to byl jasný pokyn. Uklonil se, nejspíš zbytečně, ale co když jeho mocný šéf nějak zkoumá míru jeho zdvořilosti, a tiše opustil místnost.
Po jeho odchodu van Grof vzal do ruky Loewensteinův elektronický grimoire, jak se kdysi říkalo čarodějným knihám, a bedlivě si ho prohlížel. Byl v odolném plastikovém pouzdře, z hmoty, kterou van Grof ještě nikdy neviděl. Tmavohnědá, až černá, na pohled matná, na omak pružná asi jako tvrzená guma. Na vrchní desce byl vskutku vykreslen Salamandr, bájný ještěr, žijící v plamenech.
Ještěr... Milénium, konec světa. Jak to stojí v Apokalypse? Z hlubin Země vystoupí Zvíře. Bude to ještěr, pozůstatek pradávných dob? Japonci kdysi natočili několik filmů o Godzille.
Jsi elektronická Godzilla, oslovil v duchu ještěří postavu na grimoiru.
Zamrazilo ho. Kdyby měl podlehnout bezprostřednímu nutkání, hodil by přístroj do nádoby na odpadky a před tím by ho zničil řádným úderem kladiva.
Ježto ale byl muž střízlivý a rozumné uvažující, odmítal předtuchy a osudová předznamenání a vsunul dárek do kapsy s pevným odhodláním ho své ženě předat.
K čemuž vskutku záhy došlo.
2.
Brian Tevis se naklonil nad pracovním pultem. Už dávno si přestal uvědomovat, že venku plyne všední den, že za devaterou slupkou simulačního komplexu svítí slunce, že tam drobní pilní Japonci spěchají za svými přesně vymezenými úkoly, rozhodnuti je splnit ve jménu císaře a své firmy. Dokonalá iluze ho pohltila beze zbytku.
Obrazovka palubního počítače simulátoru raketoplánu Diamond plála uklidňující zelenou barvou ještěrčí kůže. Ukazovala mapu za deset dní výcviku už důvěrně známou, nevelkou výseč indického subkontinentu. Nepravidelný trojúhelník paňdžábských hranic vroubily světlé body. To byly kontrolní hlásky, které střežily neprostupnost pohraničního území. Senzory citlivé na lidské kroky, jiné naladěné na přítomnost elektromagnetického pole, čidla infračervená, číhající na teplo spalovacích motorů, ale i hlásky docela obyčejné, osazené vousatými sikhskými bojovníky - ty byly ovšem nejméně spolehlivé. Klid vládl i v horkém sousedství u Matra-Messerschmittu, přesněji řečeno v Kašmíru. Měňavé sloupce číslic sice naznačovaly, že třetí obrněná divize MM opustila kasárny a pohybuje se údolím řeky Nubry k tibetským hranicím, ale firemní vyhodnocovací centrum v Sapporu v tom nevidí důvod ke znepokojení. Mezi MM a M, Matra-Messerschmittem a Macušitou, vládne vzácná shoda, napětí by nikomu neprospělo, válka se zatím konat nebude.
Tevis zvedl hlavu. Zdálo se mu, že v hukotu agregátů něco slyší, nějaké nepravidelné zvuky.
Colin Zappa, velitel raketoplánu, otevřel poklop průlezu a vklouzl do řídicí sekce. Až společně poletí naostro, jeho pohyby v beztížném prostoru budou mnohem ladnější.
Tys mi tu chyběl, pomyslel si Brian.
"Jak to vypadá?" zeptal se ho Zappa.
"V normě," odpověděl Brian. "Jedeme na vlastní počítač, dole přepínají. U Messerschmittu si hrají na vojáky, ale nejspíš se jdou jenom poklonit dalajlámovi."
Důsledně se řídil pokynem "jedeme jako na ostro". Instruktoři své studenty nabádali, aby i v běžném hovoru hráli hru, že jsou na oběžné dráze.
"Vidím," řekl Zappa nepříjemně.

Když vidíš, proč se ptáš? Brian ale nahlas neřekl nic. S panem velitelem je dlužno hovořit uctivě. Na palubách japonských lodí, pardon, v daném případě lodi pandžábské, vládnou tradiční pořádky. Velitel mužstvu vyká, mužstvo ho oslovuje pane veliteli. Pokud možno s úklonou. Je to šaškárna, ale co může člověk dělat? Srazit kufry a držet krok. Takhle dopadají bojovníci za svobodu, pomyslel si Tevis ironicky.
Zappa se nakláněl nad skrínem. Pomalu napřáhl ruku a zlehka se dotkl citlivého povrchu. Obraz okamžitě zmizel a nahradil ho přehledný diagram. Předsunutá hlídka osmé horské divize. Patnáct mužů pod vedením poručíka. Tři muži bdí, ostatní odpočívají. Muž u konzole okamžitě zareagoval na kosmickou výzvu, s prodlevou snad jen půl vteřiny položil dlaň na identifikační senzor.
Vojín Heinrich Wolf, šestadvacetiletý profesionál, vycvičený na Srí Laňce...
l vojáci se připravovali na svůj úkol, také na simulátorech.
Funguje to, usmál se bezděčně Brian, když se obrázek Paňdžábu vrátil na obrazovku. Člověk by nikdy nevěřil, že něco tak složitého může pracovat, a přece...
Zázrak na sklonku dvacátého století.
Jenže největší zázrak je v něčem jiném, uvažoval Tevis: jak jsem se sem vlastně dostal a co mě ještě čeká.
Zatím to byla jenom hra. Ne pravý raketoplán, ale pouhý trenažér, umístěný v nejlépe střežené sekci vědeckého komplexu v Sapporu. Ale to, co předcházelo, to nebyla hra.
Bangkok. Už myslel, že je na konci cesty. Objevila se ale nečekaná odbočka, Macumura se vyskytl v té mizerné uličce právě včas, aby ho vytáhl Salzmannovi z drápů. Garrettovi, vlastně už Tevisovi, bylo jasné, že to nebude zadarmo.
Macumura nedělal okolky a vyklopil všechno ještě v autě.
"Jste proudový stíhač a informatik. Vynikající kombinace. Mohl byste vydělávat obrovské peníze, kdyby nebylo..."
"Mé politické činnosti, rozumím," řekl Tevis suše.
"Ano, tím spíš, že vaše metody jsou poněkud... explozivní. Někomu jsou proti srsti, jiným zase nevadí. Já zastupuji ty druhé. Ti se zajímají o vaše dovednosti a politické názory a postoje jsou jim lhostejné."
"Kdo je to... ti druzí?"
Macumura se mu díval do očí. Toyota se už vymotala ze spleti uliček na sběrný okruh a Tevis - rychle si zvykl na to jméno, nebylo to ostatně poprvé, kdy nějaké měnil - usoudil, že zamířili k letišti.
"Budu k vám upřímný, jako bych mluvil k příteli. Nebo k mrtvému. Ani jeden, ani druhý mne nezradí, vy jste kombinace obou."
Tevis se ohlédl. Nemýlil se, Salzmannův offimobil je jim v patách.
"Toho si nevšímejte," řekl Macumura, aniž se ohlížel. "Na Macušitu je krátká i Světová antiteroristická."
"Ta Macušita?"
"Ano. Říše Macušita. Majitel svobodného státu Paňdžáb. Chystá vypuštění vlastního raketoplánu. Berte to jako... nábor posádky pro kosmický letoun s paňdžábskými výsostnými znaky. Na světě jsou tři miliardy lidí, které nemohou zavadit o žádnou práci, ale nevěřil byste, jak je těžké najít člověka, který by dělal něco pořádného."
"Já mám dělat..."
"Ano. Čeká vás výcvik, pak akce. Až se vrátíte, osobně si zakódujete vstupy k vašim materiálům v databance, aby je už nikdo nikdy nemohl modifikovat. Do té doby máme přístup v rukou my, jak jste se stačil přesvědčit."
Tevisovi to najednou bylo jasné.
"To přepadení..."
"Ano, naši lidé. Museli pracovat ve spěchu. Sejmout otisky, zkopírovat obraz oční duhovky. Základní informace. A pak se museli dostat do policejní databanky a údaje trochu zamíchat. Práce chvatná, a přece perfektní. Legendu o Brianu Tevisovi jsme ovšem připravili předem. Bylo to poněkud napínavé. Víte, že transfer dat do policejní databáze probíhal ještě ve chvílích, kdy vás ten pitomec Salzmann poutal ke křeslu?"
Nu a teď seděl Brian Tevis ve velitelské sekci trenažéru raketoplánu Diamond a hrál si na vojáky.
Zappa si odkašlal.
"Šéfinstruktor vás hodnotí, hmmm, dobře, Tevisi. Je teď nejvyšší čas začít se skutečným výcvikem."
"Cože?" podivil se Tevis. "Tohle nebyl výcvik?"
"Zatím jen elementární," zachrčel Zappa. "Na to by stačily automaty. To hlavní teprve přijde. Náš úkol je jiný. Náš skutečný úkol se jmenuje Pointer."
3.
Van Grof měl sídlo v samém centru Londýna, v elegantní vilové nástavbě typu penthouse na ploché střeše čtrnáctiposchoďového kancelářského komplexu přímo na Heymarketu. Před deseti, patnácti lety by taková adresa byla důvodem k pýše. Nyní už Heymarket, ostatně jako celé centrum města, už zdaleka přestal být synonymem bohatství a vznešenosti. Van Grofovi ale mohlo být jedno, že nízko umístěné vrstvy velebných budov jsou zabrány asiatskými restauracemi a pokoutními obchodními domy, a vrstvy podzemní dokonce doupaty neřesti a rozkošného narkotického umírání. Bydlel dostatečně vysoko a dostatečně izolovaně, aby nízké vrstvy reality nemusel vnímat. Hned pod plochou střechou, na níž stál jeho penthouse sídlila firma TURBO-NEWS, která mu patřila a která tvořila viditelnou část jeho nevelké, avšak mocné obchodní organizace.
TURBO-NEWS, tisková agentura, tak nějak to stálo na firemním znaku. Spojení na adresu na Heymarketu fungovalo, eventuální obchodní partner nemusel o pravdivosti lokálního označení pochybovat. Nedůvěru by pojal už poté, kdy by se na Heymarket vydal, aby osobně navštívil - ne samozřejmě van Grofa, který zůstával vždy ve stínu, ale pana Kazimíra Polanského, generálního ředitele agentury TURBO-NEWS. Zjistil by, že žádný dům označený 47/d na Heymarketu není. Teprve po delším usilovném pátrání by nalezl uzoučkou uličku, učiněnou vlásečnici ve srovnání s ponurou tepnou jménem Heymarket, na samém jejím konci pak velmi ošklivý dům, ve kterém našly útočiště rozmanité,

většinou pochybné instituce a firmy, mezi nimiž nechyběla filiálka kalifornského Ústavu pro nesmrtelnost, Světové ústředí mravní obrody, Lidová fronta odporu, přičemž nikde nebylo blíže specifikováno, o jaký odpor a proti čemu zde jde, masérské salóny, kde bylo možno se nakazit AIDS, a hned v sousedství léčebny, které disponovaly zaručeně účinnými procedurami proti všem chorobám včetně AIDS, ale i proti kornatění tepen a rakovině. A zde, ve třetím dvoře tohoto rozsáhlého domovního komplexu, sídlila agentura TURBO-NEWS.
"Že je moje kancelář šoufl? Jak by ne, je šoufl, a proč by neměla být šoufl, když je laciná," prohlašoval Kazimír Polanski, její generální ředitel, či spíš manažer, vždyť - jakýpak generální ředitel firmy, která nemá ředitelů negenerálních, obyčejných? V zájmu plné pravdy nutno říci, že pan Polanski zaměstnával dva informatiky, uklízečku a sám sebe. To byla celá firma TURBO-NEWS, když ovšem nepočítáme záhadnou figuru profesora Bély Németha, vědeckého poradce firmy, který měl svoji laboratoř o patro níže. To byla zase jiná kapitola, opět jiná vrstva, jiné pojetí. Luxusní penthouse, pod ním bohémsky špindírské kancelárium, a ještě níže laboratoř moderního doktora Frankensteina, dílna strohá, chirurgicky aseptická, do níž neměl přístup téměř nikdo, snad s výjimkou Golanze, který ji po stránce praktické pomáhal udržovat v chodu, a Van Grofa, který ji financoval. Všechny tři vrstvy, spíš kapitoly, spojovalo vnitřní schodiště, nepřístupné odnikud, než z haly před van Grofovým příbytkem.
Veřejnosti byla jakž takž přístupná jen prostřední vrstva, agentura. Na první pohled tedy žádná sláva. Druhého pohledu se zatím nikdo neodvážil. Pokud ano, asi by žasl - po tu krátkou dobu, která by mu zbývala do smrti: co záleží na počtu zaměstnanců, když TURBO-NEWS disponuje počítačem páté generace, který v oblasti nelegálních technologií patřil k vrcholným výkonům van Grofova podniku. Když byl uveden do provozu IBM - Legend, vědecký dohled uvalil přísnou kontrolu nad dalším vývojem podobných superpočítačů. A přece se na Heymarketu, v budově nevzbuzující důvěru, objevil stroj osazený tak zvaným úlovým procesorem, který je schopen vnitřního dělení a rozvoje a generuje uvnitř sama sebe nové virtuální procesory podle potřeby úkolu, který je mu svěřen, anebo který si sám zvolí. TURBO-NEWS AGENCY prosperovala znamenitě, její zprávy se objevovaly v médiích celého světa, ale ne tak dobře, aby vyvolala podezření. Pan Polanski byl sice mistrem konspirace, ale ani on si nemohl být jistý, že se mu podaří za všech okolností zakrýt skutečnost, že ve skutečnosti je TURBO-NEWS databázová agentura van Grofova podniku. Nebyla to tedy smůla, ale dlouhodobý záměr, že agentura dosud nikdy nepřinesla žádný scoop, který by vydoloval celosvětový zájem na půl dne, natožpak na týden.
Pan Polanski obratně předstíral, že ho to mrzí.
"Jeden scoop mi stačí, abych byl z nejhoršího vevnitř," prohlašoval žertovně, a kdykoli se dostavil některý ze smluvních spolupracovníků, některý z news-scoutů, radoval se, jako kdyby právě přišel ten osvobozující okamžik.
Ke Golanzovi nemusel vlídnost hrát. Byl to jeden z těch lidí, kteří byli zasvěceni do všeho. Přicházíval, když van Grof rozjížděl nový projekt, aby se radil s počítačem jako s novodobým orákulem.
"Co je nového, pane Golanz? Po čem jdete tentokrát? Čím nás překvapíte? Bude to pořádná rána? Bylo by jí třeba, vskutku, vskutku!"
Takto hlaholil pan Polanski, zatímco Golanz usedal do utrápeného koženého křesla, když se byl přesvědčil, že na něm neulpělo nic, co by mohlo potřísnit jeho šedivý úřednický oblek. Prosklenými dveřmi zněla z vedlejších dveří hudba. Informatik, který měl službu, si krátil dlouhou chvíli sledováním televizního programu: seděl na kovové židli omotané toaletním papírem, upíral zrak na rybí ústa mluvících hlav na obrazovce a poslouchal při tom Ostensenovu Pátou symfonii. Golanz věděl, že informatik dovede hlavám číst slova z úst; to chápal, avšak schopnost poslouchat Ostensena pochopit nedokázal.
Naproti tomu, uvažoval pan Polanski, zaplaťbůh, že čidikt zatím jen poslouchá muziku, byť takovou. Když se totiž skutečně inspiroval, střílel hokejkou tenisák do zdi, lapal ho, zklidňoval a pak znovu střílel. Kdyby aspoň tu hokejku nenatřel na růžovo! Řekněte, proč musí být hokejka růžová, to by ten kluk dostal horší nápad, kdyby byla, dejme tomu, zelená, tázal se Golanze, ale nikdy se mu nedostalo odpovědi. Píbí na růžovosti své hokejky z nějakých tajemných důvodů trval a jelikož jeho nápady nebývaly nejhorší, pan Polanski neměl důvod podnikat proti hokejce žádné kárné kroky.
Pan Polanski, starý, tlustý Žid polského původu, trůnil za staromódním stolem, na kterém dokonce stál psací stroj. Telefon vypadal moderně, s osmnáctiokénkovým přenosem obrazu, ale Golanz věděl, že není zapojený. Také ohromná informační kryobanka, která stála hned vedle dveří vedoucích do místnosti s počítačem, byla falešná. V téhle plechové krabici se neskrývá ani jediný bit informace, a pokud v ní něco je, sotva je to infobáze. Švábi, ti snad, ale infobáze určitě ne.
Pan Polanski si všiml, že Golanz se dívá na plechovou skříň, a svůj úsměv ještě rozšířil, jakkoli se to zdálo technicky nemožné.
"Vy jste můj stálý spolupracovník, pane Golanzi, ne, vy nejste spolupracovník, vy jste přítel. Nemám před vámi co skrývat."
Vstal, podivuhodně svižně na to, jak byl břichatý, a údajnou kryobanku otevřel. Byla to docela obyčejná, zato ale nadobyčejně dobře vybavená lednička, zejména pokud jde o pití. "Mohu nabídnout?"
"Chivas, prosím."
Polanski blaženě přimhouřil oči a několikerým kývnutím volbu schválil. Nalil do sklenice s ledem, položil sklenici před Golanze na stůl, vrátil se na své místo za psacím stolem a oznámil, že naslouchá.
Golanz začal vyprávět o fononech, těchto předběžných hlasatelích ultimativní pohromy, která nastane v roce Milénia, na závěr druhého tisíciletí od Kristova narození.
Polanski udržel svoji žvanivost na uzdě a ani jednou do Golanzovy řeči nevstoupil.
"Dobře, uděláme, co je zapotřebí. Jenže, jak potom? Fonony, to je věda, i když praštěná," shrnul Polanski Golanzův referát. "Věda nikoho nezajímá. Co myslíte, má smysl z toho dělat story? Samozřejmě, až bude po všem, až se zametou

stopy, až ta družice bude na oběžné dráze." Polanski byl svým založením přece jen hlavně novinář.
Golanz pokrčil rameny.
"Nejdřív musíme vymyslet, jak družici na oběžnou dráhu dostat. Je na to málo peněz. Prakticky žádné. Budeme muset pořádně potrápit ten váš automaton."
Pan Polanski vstal, donutil své těžké tělo dojít k proskleným dveřím, vzdychl, než vzal za kliku, ale pak přece jen dveře otevřel.
Vešli do rozsáhlého sálu, který zřejmě vznikl probouráním příček několika menších místností. Nebyla tu okna, ale světelné panely přilepené ke stropu rozdávaly rovnoměrně světlo po celé ploše místnosti. Jako by se tu prolínaly dva světy, jeden technický, druhý lidský, jeden vybudovaný na principu řádu, druhý podmaněný chaosem, jeden logický, druhý absurdní. Počítač stál u stěny, obklopený specializovanými computery starší generace, avšak ne tak starými, aby bylo nutno je vyřadit z provozu. Diskové stojany, ba dokonce tu ještě byly stojany na magnetické pásky. Plechové skříně na ROM disky obsahovaly prakticky veškerou sumu tradičních vědomostí lidstva: koho dnes ale zajímaly? Tyto skříně však někdo zřídka otevíral: van Grofa a jeho spolupracovníky zajímaly především vědomosti netradiční, horké, které se chvěly ve vzduchu a jež bylo nutno polapit pudovou palbou od boku. To vše se dalo čekat v computerovém středisku. Proč ale kovové židle byly omotány růžovým toaletním papírem? Proč na monitorech poskakovaly kybofigurky, zpodobňující ještěří hrdiny televizních seriálů? Proč byl na podlaze nalepen kabalistický obrazec, složený z vyřazených ROM disků? Koho měla znázorňovat figura oběšence, spletená jako nadmíru složitý cop ze streamerových pásků, pověšená hned vedle počítače? Přítomnosti skříně s manuály by se sotva kdo divil. Proč ji ale někdo provrtal skrz naskrz a do díry navlékl ocelovou tyč a oba konce přivařil k bokům plechové skříně - snad proto, aby dokázal, že manuály nepotřebuje? Proč tu tedy byly?
Nejbizardnějším objektem v místnosti byl ovšem sám informatik, čidikt Píbí.
Když ho spatřil, Golanz vzdychl. Spolupráce s informatikem firmy TURBO-NEWS patřila ke stinným stránkám jeho povolání.
Byl to míšenec čehosi s čímsi, napůl - snad - Arab, napůl - snad - Číňan, a mezi jeho předky byl pravděpodobně i gibbon. Ani slepého nemohl nechat na pochybách, že patří k takzvané chemické generaci. Odmítal jakoukoli potravu organického původu, živily ho jen tablety energetické, vitamínové a samozřejmě narkotické. To, že kouřil cigaretu, na něm bylo nejméně obvyklé a nejméně nesympatické. Celý čpěl acetonem, tetrachlórem anebo snad yperitem; podstatné bylo, že příšerně páchl, proto ta poznámka o slepci. Nechal si říkat Píbí. Jednou, ve chvilce sdílnosti, prozradil panu Polanskému, že je to chemická značka olova. Píbí čili plumbum škodí zdraví a zatím se žádnému z čidiktů, jak si tito mladí, na chemii závislí lidé, mezi sebou říkali, nepodařilo odolat olovu, jakkoli usilovně se o to snažili. I s arzénem, fosforem a rtutí se dovedou čidikté vyrovnat lépe než s olovem, není-liž to zajímavé, pane Polanski?
Píbí se pohupoval na zadních nohách židle, hleděl na televizní obrazovku a bez ohledu na to, že bedny o velikosti šatní skříně hučely naplno, až se zdálo, že Ostensenovy tóny je přimějí k levitaci, na uších měl sluchátka přenosného CD přehrávače. V koutku úst mu visela nezapálená cigareta, druhou, dýmající, třímal mezi žlutými prsty.
"Máme tu práci, Píbí," řekl pan Polanski vlídně.
Výzvu musel opakovat nejméně třikrát, než Píbí k němu stočil oko. Procedura pak trvala ještě velmi dlouho a pan Polanski vystřídal několik metod slovních ataků rozmanitě citově zabarvených podle zásady cukrátka a biče.
Konečně Píbí projevil cosi jako náznak zájmu o případ svého zaměstnavatele. Promluvil totiž.
"Už jsem makal. Vyližte mi..."
Pan Polanski měl upřímnou radost, že Píbí se alespoň nějak projevil, a vítězně se na Golanze usmíval. Van Grofův muž se také usmál, ale poněkud kysele. Pan Polanski je zvyklý, kdežto on nedělá tak často asistenta. Nyní bude vedle smrdutého čidikta sedět a zírat s ním na jeho nesrozumitelné skříny. Ostensen s nimi zůstane jako druhý asistent.
Počítač vypadal jako obyčejný kovový stůl, jehož vrchní desku tvořily tři skříny, které bylo možno nezávisle zvednout až do úhlu pětačtyřiceti stupňů. Píbí vstal a zvedl je víc než rázně. Pan Polanski se otřásl při představě, že ten zatracený čidikt jednou celý skrín utrhne a stroj zničí. Prý takový nemají ani v Pentagonu. Co tomu řekne pan van Grof? Je to velkorysý pán, ale jeho shovívavost má svoje meze. Počítač však nešetrné zacházení ve zdraví přežil. Čidikt se vrátil na židli, znovu se na ní zhoupl, ale tentokrát položil nohy na okraj počítače. "To snad ne," vydechl pan Polanski.
Sotva dořekl, rozběsněný čidikt stál před ním a šermoval mu před očima sevřenými pěstmi. Na předloktí bylo vidět bohatá souhvězdí vpichů.
Čidikt byl značně vynalézavý, pokud jde o bohatost vzájemných kombinací několika málo vulgárních slov. Do sítě oplzlostí nezapředl jenom pana Polanského a Golanze, ale též celou firmu, matku pana Polanského, jeho ženu, jakož i dítka a nakonec celý svět, který strpí bez protestu existenci výše jmenované sebranky, ale jeho trpělivost se chýlí ke konci a v roce Milénia prostě spáchá sebevraždu na protest proti hovadské existenci pana Polanského a jeho spřežence.
S rozčíleným Píbí zacházel Polanski ohleduplně, chlácholil ho jak jen uměl, omlouval se a prosil ho, ať na celý incident zapomene, vždyť se nic nestalo, a jen ať se, proboha, soustředí na svůj úkol.
Golanz dobře věděl, že tohle je něco jako smluvená hra, nezbytný rituál. Chemický mládenec je na tom psychicky tak - dejme tomu - prapodivně, že už mu nestačí ani drogy, ani psystimová Ostensenova hudba. Aby mohl pracovat, musí se autenticky rozčílit, musí se rozběsnit do nejvyšší míry, na samu hranici mentální únosnosti.
"Jednou tady sebou praští," staral se pan Polanski, "a bude po něm. Rozteče se a zbydou po něm smrduté vodičky, nejspíš zelené. Do té doby ale odvede pěkný kus práce."
Píbí, tvář zalitou potem, jako by se skutečně už začal roztékat, roztřesený na celém těle, usedl na židli, ale už nechal nohy na zemi. Naklonil se vpřed a polohlasně vyslovil několik kódových slov. Pak se obrátil k oběma mužům.
"Co ode mě chcete?" vyštěkl.

Pan Polanski se tázavě podíval na Golanze. Formulujte to, jste odborník.
"Potřebujeme vypustit umělou družici," řekl Golanz po chvilce přemýšlení, "a nezaplatit za to ani pětník."
Čidikt zaklel. Nebyl to výraz podivu nad neobvyklostí zadání, prostě dal najevo, že úkol bere na vědomí.
Skríny zahrály barvami prvních fraktálu. Byly ovšem starší generace, takže poněkud nepříjemně zářily. Vytryskly na nich složité, květinám podobné tvary rozmanitých barev. Obrazce žily, rozvíjely se a zase uvadaly, vzájemně se proplétaly a pak se rozpadaly, najednou nabyly třetího rozměru, ubíhaly kamsi do dálky a iluze prostorovosti byla tak dokonalá, že Golanz se chvilkami bál pádu do nějakých nekonečných hlubin.
Mladý čidikt se do nich vpíjel očima. Zaťal prsty do kolen, rval si tlustou látku džín.
Informatik se strojem hovořil, dával mu povely a poslouchal jeho odpovědi. Ale byla to řeč tajná, proti níž jsou kryptické výroky starých alchymistů jasnost sama. Ne, ani vynález počítačů páté generace nezbavil počítačovou elitu jejího výsadního postavení. Samozřejmě, i pan Dotyčný se mohl kdykoli k počítači páté generace postavit, mohl k němu promluvit a počítač by poslušně odpověděl. Na požádání dokázal odříkat jízdní řád kteréhokoli dopravního prostředku na světě, poradit recepturu Chateaubriandovy omáčky a sdělit, kdy se odehrála osudná bitva u Filippi. Na této úrovni komunikace pana Dotyčného a počítače páté generace končila. Stroj byl využitý do té míry, jako kdyby někdo použil psystimového rekordéru jako těžítka.
Počítač, aby pracoval tak, jak pracovat měl, musel komunikovat na úrovní přímého duševního kontaktu. Mezi jím a uživatelem musel vzniknout komunikační most. Slova, to byly jen základní opěrné body. Mezi nimi bylo ještě něco. Co vlastně? Na to nedovedl nebo nechtěl odpovědět nikdo z těch mála lidí, kteří odpověď znali.
Z nesmírné hlubiny ozářené fialovým světlem, složeny z nekonečně jemné mozaiky neexistujících květin, vystupovaly tváře a tvary. Golanz mohl jen odhadovat, do které báze dat se čidikt právě probořil, které pláně tajných informací znesvěcuje svou smrdutostí (nepochyboval, že penetrantní pach prolíná i po datových sítích), zda je na kontinentě americkém či někde v Asii, kde se všiví partyzáni snaží aktivovat beznadějně zakódované atomové bomby, zda poroučí nebo prosí, zda krade nebo rozdává.
Hrome, tohle je slon, uvědomil si Golanz.
Obrovské zvíře se rozběhlo po skrínu, Golanz nemusel dlouho přemýšlet, aby pochopil, že prchá před smrtí. Ta je však lepší běžec, atlet nad atlety. Byl to druhohorní ještěr, nějaká condylarthra, která se rychle měnila ve vzpřímeného tenkoocasého amblypoda; eocén se prolnul přes oligocén do miocénu a skrínem běžela desmostylia, slonu podobný tvor, nápadný krátkým rypákem. A už tu byl i slon a s ním i čtvrtohory, současnost. Obrazovka plála červení, znamením zla a nebezpečí. Obrovskému tlustokožci se podlomily nohy a vzápětí udeřil tělem do země. Ta to však vydržela.
"Hlídací pes," řekl čidikt.
Golanz nejistě pohlédl na pana Polanského. To jsme se moc nedozvěděli, pomyslil si. Věděl, že tihle mládenci od počítačů jsou zvyklí na klikaté stezky, že často dělají nečekané odbočky, že jejich zájem je vede do stran, mnohdy i nazad, ale zřídka kdy přímo. Avšak tentokrát si nebyl zcela jistý, zda chemický chlapec nevstoupil do slepé uličky: po tak dlouhé době se dostal k obrázku, který si mohl nalistovat ve kterékoli encyklopedii a který dozajista neměl s vypouštěním umělých družic nic společného.
Pan Polanski byl ale klidný. Pozoroval mladého čidikta při práci častěji než Golanz a odvykl si čemukoli se divit. Ať ten chlapík dělá, co umí, je za to placený, taková byla jeho filozofie. Jen klid. Píbí dobře ví, proč sem plete obrázek nějakých pravěkých potvor a nakonec i obyčejného chobotnatce a proč žvaní o hlídacích psech.
Obraz slona se najednou začal rozpadat jako deska automobilového bezpečnostního skla po prudkém úderu kamenem. Vločky byly stále drobnější, chvěly se, vibrovaly v třeštivém vetru, rysy tváře se rozplynuly - a už z mlhy vystupoval jiný tvar: Byly to číslice, ano, byly to zeměpisné souřadnice.
"Co to má být," zabručel pan Polanski.
"Konec světa," řekl Píbí úplně klidně.
"Cože?" ozval se Golanz.
"Ostrov na konci světa. Najděte si ho sami, tady máte adresu."
"Co tam?" vyhrkl pan Polanski.
"Tam budou vypouštět ekologickou družici Hlídací pes, krucinál, copak jste takoví blbci, že to nechápete?"
Teď už ani pan Polanski nebyl přesvědčen o zdravém rozumu mladého muže. Píbí se jednou zbláznit musel, proč by to nemohlo být právě dnes?
Čidikt neustával v práci. Štěkal nesrozumitelné rozkazy a hlasový generátor počítače mu klidně odpovídal. Golanz si představoval tu nesmírnou informační síť, rozprostřenou po celém světě. Pavučina kabelů optických, kryonických i těch klasických, koaxiálních, spojovací centrály pohřbené do betonových sarkofágů ponořených do moře kapalného dusíku, diskové antény namířené k nebi jako žebravé dlaně, spojovací družice, ti šerední brouci putující vakuem, zavěšení na niti gravitace napnuté odstředivou silou, a hlavně počítače, mrtvá hmota, která zešílela po dotyku lidské ruky. Počítače zkonstruované jinými počítači, pomocníci, kterým nikdo nerozumí a nikdo ani neví, zda opravdu pomáhají; džin, který vyletěl z láhve, ale možná v ní nikdy nebyl, stroje komunikující s člověkem, ale hlavně jeden s druhým, rakovinové nádory, požírající informace, ber kde ber. Informace jsou jejich jediná vášeň, jediný smysl života. A na této síti rozhoupané v imaginárním prostoru tančí Píbí, k smrti nemocné dítě. Zbavený mozku, s kyanidem v žilách, v mnohém ohledu připomínající mouchu vysátou pavoukem.
Najednou se Golanzovi z té podívané udělalo špatně. Nejraději by odešel, ale nesnesl pomyšlení, že by za sebou zanechal toho ubožáka připoutaného k mučícímu nástroji. Měl by odstrčit starého tlustého vydřiducha, měl by mladíka vytrhnout z třeštivého snu, měl by ho vyvést na vzduch, měl by mu koupit krabici mléka, měl by mu ukázat rozkvetlou lípu, měl by...
Sklopil oči.

Zato pan Polanski dychtivě pozoroval skrín.
Nerozuměl informatice ani za mák a sám by nedokázal z počítače vydolovat ani informaci o tom, kolik je hodin, ale něco přece jenom pochytil za tu dobu, po kterou Píbí umíral v jeho službách.
Dokud se na skrínu objevovaly obrazy, ať už konkrétní tvary předmětů, krajin či osob, dokud po světelné ploše bloudily nápisy a číslice, dokud počítač vyslovoval kódovaná hesla, potud bylo vše v pořádku: Píbí stále kráčel po klikaté stezce vedoucí bludištěm informací. Propojoval počítač se stroji vzdálenými desítky tisíc kilometrů, nebo možná jen pár set metrů. Získával informace výměnou, lstí, a snad i vydíráním. Sám prohlašoval, že mnohdy ani neví, odkud se která informace bere, a hlavně - za jakou cenu. Kde jsou ty časy utajovaných údajů! Úředník natiskl na spis razítko Důvěrné, Tajné, Přísně tajné a každému bylo jasné, jak se spisem nakládat, komu je určen, komu zapovězen, ve které skříni a ve které zásuvce má spřádat své papírové sny. Ve veku počítačů páté generace nic takového nebylo možné. Počítač sám rozhodoval, kterou informaci utají a za jakou cenu je ochoten tajemství uvolnit. Některá tajemství počítače údajně sdílejí samy mezi sebou a doposud je nesdělily žádné lidské bytosti, tak se to aspoň tvrdí a Píbí nejednou prohlásil, že to nepovažuje za vyloučené. Někdy, naštěstí ne často - se mu stalo, že narazil na neprostupnou hradbu. Cesta skončila a on, ať se namáhal sebevíc, nepokročil kupředu.
Tehdy se skrín zbarvoval rudě a stejné barvy nabývala i vyzáblá tvář chemického chlapce. Byl to jenom odraz od skrínu? Anebo bylo rudnutí důkazem, že v jeho žilách přece jen nekoluje čistá kyselina dusičná?
Pan Polanski měl příležitost o této delikátní otázce uvažovat, protože šarlatová barva právě na skrín vstoupila. Nejdřív takřka neznatelně, ale prosazovala se čím dál tím výrazněji.
Píbí zprudka dýchal. Své rozkazy už nedrmolil, křičel je a žíly na krku se mu napínaly. Pan Polanski sáhl do kapsy pro kapesník a otřel si čelo. Hlučně funěl nosem. Poškrábal se na prsou. Golanz si všiml, že má ruce porostlé tuhými černými chlupy.
Obrazovka zahořela jak pouliční semafor.
"Tady něco je... Stopa...stopa... Brian Tevis, komunikační důstojník raketoplánu Diamond bude vypouštět Hlídacího psa... Garrett... Herbert Garrett... Terorista, hledá ho Světová antiteroristická..."
Píbí, teď už vyčerpaný, prsty potřísněné krví, zabořil tvář do dlaní a zaskučel.
To už i otrlému panu Polanskému povolily nervy, kývl na Golanze a oba bez otálení přiskočili k mladíkovi a podepřeli ho právě včas, aby se nezhroutil na zem.
Toto všechno se odehrálo tak rychle, že Golanz nebyl schopen nějakých rozumných úvah o tom, co vlastně spatřil. Když ale podpíral to neuvěřitelné vyzáblé lehoučké tělíčko, v duchu mu vytanula nejasná vzpomínka. Uvědomoval si, že před krátkou dobou, když Píbí už jen chrčel či skučel, zaslechl cosi povědomého, nějaké slovo - nebo to snad bylo jméno? - které má podivný význam.
"Angolmois," vyslovil to jméno.
Mladík potřásl hlavou jako boxer po těžkém úderu.
"Kdo je to? Co je to Angolmois?" ptal se Polanski.
"Nevím." Odmlčel se.
Jaký Angolmois? Co to slovo Angolmois znamená? Polanski nenaléhal. Věděl, že v informatikově hlavě často uváznou zbytky informací, zbavené souvislostí. Ale jsou i jiné prostředky, jak je doplnit a ověřit, než je komunikace s tím zatraceným počítačem - naštěstí.
Golanz si žádným Angolmoisem hlavu nelámal. Přemýšlel o Marie-Anne Letierové, kterou zatáhl do téhle hry, která nabrala prudší tempo, než jaké předpokládal. Co o ní věděl? Francouzská vědátorka, pracuje v Polsku. Vědátorka, vědátorka... To zní ošklivě. Kdepak ale jsou ty doby, kdy vědátorky byly automaticky šeredné. Naopak, doba je vymknuta z kloubů a právě ty nejhezčí dívky propadají do nejhlubších propastí učenosti. Snažil se představit si tu tvář a hlavně postavu mu neznámé Francouzsky.
Hlídací pes, Brian Tevis, terorista pronásledovaný mezinárodní policií. Ne, nesmí udělat chybu. Van Grof by mu ji nikdy neodpustil. Informací už získal dost, aby se šéf mohl rozhodovat.
Rozloučil se s Polanskim a také s čidiktem. "Mimochodem, Píbí, slyšel jste někdy jméno OKIDA?"
"Jestli slyšel?" podivil se chemický chlapec. "Děláte si srandu, nebo co? To je přece ta sráčská firma, která vyrobila tuhle zkurvenou mašinu, aspoň teda z větší části."
Na důkaz pohrdání výrobkem firmy OKIDA Píbí uštědřil stroji výchovný kopanec.
Golanz nechtěl být svědkem dalších výstředností smrdutého mládence, vyšel soukromým východem na zadní schodiště, které spojovalo Némethovu laboratoř, výpočetní středisko TURBO-NEWS a van Grofův byt a spěchal za svým šéfem.
Ten byl s dosavadními výsledky spokojen.
Van Grof hovořil úsečně, takřka telegraficky. Tak nějak si lidé kdysi představovali, že budou mluvit kybernetické stroje, pomyslil si Golanz. A vida, zase je všechno jinak. Stroje nehovoří, ale ukazují obrázky. Pokud promlouvají, pak ústy svých médií.
Čidikt Píbí. Když si na něho vzpomněl, Golanz se otřásl nevolí. Van Grof si toho všiml a projevil o Golanze starost. S poloúsměvem vyslechl Golanzovo vyprávění.
"Řekl Angolmois? Zajímavé... Bude dobře se poohlédnout i po téhle stopě."
4.
Salzmann vyslechl poručíkovo hlášení na lavičce posilovny, kam usedl, zrudlý, zalitý potem po hodinovém zápase s činkami a boxovacím pytlem.
"Takže Garretta nám vyfoukla Macušita..." opakoval zamyšleně. Mrkal přitom, jak mu pot stékal do očí. Usmál se. "Já mu to řekl, hajzlovi. Nám neuteče, ani kdyby chtěl zdrhnout na Mars." Úkosem na poručíka pohlédl. "Ještě něco? Ven s

tím."
"Dostal jsem hlášku, ale moc velký smysl to nedává. Týká se to Slona."
"To je ten filipínskej chirurg, co kšeftuje s čerstvě vyrobenejma mrtvolama?"
"Ekologické sdružení Slon," řekl poručík trpělivě. "Patnáct miliónů členu, z toho tři sta tisíc aktivních. Sídlo mají v Chicagu, oficiálně, neoficiálně na Maltě. Cíl sdružení je prostý: chtějí zachránit slona afrického před vyhubením."
"Slon," zavrčel Salzmann. "To jste měl říct hned, že jde o ekologisty. Mě moje stará zapsala k Veverkám. Má moc ráda veverky, moje stará. Pokud jde o mě, Robinsi, já na veverky dost seru. Tak dál."
"Slon bude napřesrok vypouštět monitorovací družici. Stacionární dráha družice bude nad Afrikou, samozřejmě. Technické detaily neznám. Možná laserové dělo, které pytlákům vypálí druhou díru do prdele. V každém případě, tenhle pes má dávat pozor na pytláky."
"Kdyby tak chtěl vypálit druhou díru do prdele Garrettovi, to by bylo něco," povzdechl Salzmann a otřel si obličej, znovu zalitý potem.
"K tomu třeba taky dojdeme. Hlídacího psa bude vypouštět Macušita. Nejdřív na nízkou dráhu, pak přes Diamond na stacionární."
"A sakra," řekl Salzmann. Ručník si přehodil přes šíji jako šálu.
"A teď to hlavní a zajímavý: Projekt Hlídací pes šéfuje nějaká Draskarová. Dostala na konto prachy. Ne moc velký, ale slušný."
"Lidi upisujou na ekologii. Někdo z nadšení, někdo z posranosti. Ekologisti mají čím dál vetší moc."
"Dostala víc, než dávají lidi a míň, než upisujou korporace. Jsou to divný prachy."
"Původ?"
"No..."
"Je mi jasný, že jste tu informaci nesehnali legálně. Ven s tím, nepíšeme žádný hlášení."
"Georg van Grof, Londýn. Kšeftuje s elektronikou. Softwarový pirátství, průmyslová špionáž. Disponuje nelegálním počítačem, výrobce OKIDA. To je ta firma, co stojí za kdejakou nelegální technologií od Grónska po Ohňovou zemi. Van Grof je šikovnej, nikdy na něho nic neprasklo. Ne moc velká firma, ale zatraceně výnosná. Prostě, dalo se pár chytrejch lidí bez skrupulí dohromady a lížou smetanu."
"Nechali líznout jinýho."
"Jo. Jenže... Proč? Slon prachy potřeboval, to je jasný. Dával inzeráty. Jenže každej podělanej ekologickej spolek dává inzeráty."
Salzmann zavrčel: "Jo. Veverky taky."
"Proč tedy nějakej šmelinář s elektronikou upisuje divný prachy na záchranu slona africkýho? Tohle mi vysvětlete, Salzmanne," řekl poručík naléhavě. "Třeba je to hloupost. Třeba potřebujou odpis z daní. Třeba... zní to srandovně, ale vyloučený to není, třeba má ten van Grof opravdu rád slony."
Poručík zmlkl a upřel na Salzmanna zrak. Ten se zamyšleně poklepával pěstí do dlaně.
"Dobrý. Jo, moc dobrý. Uvidíme."
Vstal, navlékl si rukavice a zasadil do těžkého pytle první z dlouhé série krátkých prudkých ran.
Madame Juliany van Grof... Žena ze starobylého portrétu. Pocházela z dynastie holandských loďařů. Na její výchovu v mládí bylo vynaloženo dost prostředků, jako na výcvik batalionu hudebníků a filozofů, což rozhodně neznamenalo, že byla amuzikální a nedovtipná. Na určité společenské úrovni se ale vzdělání nepoměřuje tím, čemu se říká output, měřitelný efekt a výsledek. Madame Juliana van Grof byla zhmotněním imaginárního pojmu vysoká kultura. Nedokázala by složit symfonickou báseň nebo napsat esej o Heideggerovi, ovšem dovedla by na vynikající úrovni hovořit se skladatelem i esejistou a byl by to hovor k prospěchu obou. Štíhlá, vzpřímená, působením přemnohých technologií legálních i nelegálních mladistvě svěží přes svůj věk, po němž nebylo radno pátrat. Byla asi tak krásná a přitažlivá, jako Pygmalionova Galatea, zřejmě první android lidských dějin: obdivovat mohl každý, ale milovat ji dokázal pouze její tvůrce. Měla na sobě černou řízu z dokonalého polyvizního materiálu, který se vyráběl kdesi v Koreji - nebo snad v Peru - navzdory zákazu Světové zdravotnické organizace, podplacené, jak se tvrdilo, firmou Benetton.
"Všude se mluví o Miléniu, o blížícím se konci světa," poznamenal van Grof. Seděli spolu u snídaně, při které je obsluhoval mladý Kanak ve sněhobílém stejnokroji.
"I pan Schuster si myslí, že bude konec," odvětila paní van Grof starostlivě. "V roce 2000 nastane konečný a definitivní zánik toho světa, jak ho známe."
"Ovšem," souhlasil van Grof. "Každou vteřinou zaniká svět v té podobě, jak jsme ho až dosud znali. Konec je nejtrvalejší a nejvíce charakteristický režim jeho existence." Zvláštní..., pomyslil si. Milénium se opravdu zavrtává lidem do hlav jako cizopasný červ. "Co je to rok 2000? Pouhá konvence, navíc omezená na křesťanský svět. Jaká pýcha musí vězet v lidském pokolení, že se někdo odváží spojit ideu konce světa s nicotností zvanou křesťanský letopočet!"
"Ty mne chceš poplést," hněvala se paní van Grof. "Pan Schuster hovoří o skutečném zániku a ne o tvých metafyzických subtilitách."
"Pan Schuster, jak jsem slyšel, je astrolog a snad i alchymista. Rozhodně je to esoterik vysokého "stupně zasvěcení." Paní van Grof si nebyla jista, zda její muž nežertuje. Znala dobře míru jeho skepse vůči okultním naukám, které sama vyznávala a milovala, ovšem někdy ji zaskočil přiznáním příbuznosti skutečně vysokých technologií s magií.
"Říká, že lidstvo riskuje zánik světa každých tisíc let," pravila paní van Grof. "Tento rytmus se táhne až k úsvitu dějin, takže tvůj odkaz na křesťanskou tradici a na kalendární konvenci není na místě. Doposud se vždycky podařilo zánik odvrátit, avšak tentokrát, při nastávajícím Miléniu, hrozí nebezpečí vyšší, než kdykoli před tím."
"Proč?" otázal se van Grof klidně. Zdálo se, že jeho paní čekala tu otázku, neboť odpověděla bez zaváhání.
"Ještě nikdy nebylo tolik nezodpovědných lidí tak blízko magickým klíčům, jako dnes. Pan Schuster praví, že mezi ně

patříš i ty."
"Cože?" podivil se van Grof, "já že nemám smysl pro zodpovědnost?"
Tato předhůzka mu připadala zcela komická.
Kdyby paní van Grof byla méně umělá, patrně by se zapýřila. Zazdálo se jí, jako by ji manžel přistihl při čemsi velmi podobném nevěře. Trvala však na svém.
"Schuster ví, že jsi technik. Tvrdí, že technici jsou lidé, kteří stavějí přírodu proti přírodě, A to je zásadně špatné. Velmi ho popudil elektronický grimoire"
"Cože?" Van Grof zapomněl na čarodějnou databanku, dárek od pana Loewensteina. Předal ho své ženě v pořádku a vzápětí na něj zapomněl. Teprve teď se přístroj dostal na pořad jednání vědomých vrstev jeho mysli. S jistým zneklidněním si uvědomil, že si automaticky vybavuje nepříjemné pocity podobné zlé předtuše, jež zakoušel po Loewensteinově odchodu.
"Hugo Schuster tvrdí, že je neodpovědné svěřit tajné vědomosti přístroji, který je každému k dispozici."
"Není k dispozici každému. Je to vývojová OKIDA, tak trochu speciálně postavená. Byl to dárek pro tebe," řekl van Grof poněkud méně vlídně, než míval ve zvyku. "Pana Loewensteina by mrzelo, kdyby se dozvěděl, že jsi ho dala někomu jinému."
"Hugo jej dovede lépe ocenit, než já," řekla paní Juliana, poněkud v rozpacích. "Pokud jsem ti rozuměl, pomluvil jej."
"Rozuměl jsi mi špatně. Hugo se hněval, že přístroj je příliš dobrý. Říká, že by se neměl dostat do rukou laiků. Mohli by ho zneužít."
"Zničili by svět. Obydlili by ho démony. Nebo ještěry. Už teď jich je všude plno."
"Podle toho, co Hugo říká, i to je možné," řekla paní Juliana upjatě. Hněvalo ji, že manžel si tropí z jejího Huga šprýmy. Z Huga a ještěří módy. I ona měla platinového salamandra zdobeného rubíny na límci kostýmu.
Van Grof chtěl vybřednout z debaty, která mu připadala bezbřehá a neproduktivní.
"Takže pan Hugo nechce, aby se příroda stavěla proti přírodě."
"Ano," přijala paní Juliana návrh na smír. "Ať vyhraje kdokoli, vždycky to bude příroda, která bude podrobena."
"Ovšem jiná příroda zvítězí," ušklíbl se van Grof. "Neměla by ses stýkat s panem Schusterem. Jenom ti mate hlavu."
"Sám jsi řekl, že je to vynikající esoterik."
"To je o důvod víc, proč bys měla s ním přerušit styky."
Byl to příkaz? Paní van Grof se zakabonila. Muž jí zřídka něco nařizoval, ale pak trval na svém. Podobně jako pan Schuster neměla ani ona ponětí o pravé povaze jeho aktivit, myslela si, že je to řádný obchodník a finančník, ale cosi ji vnitřně varovalo před temnými vrstvami jeho osobnosti, z nichž může vyvřít cokoli. "Jak si přeješ," pravila upjatě a pozvedla číšku čaje ke rtům. Zadumaně ji pozoroval. Tak tedy Schuster... Erotická žárlivost v něm vyhasla už před mnoha lety. To, že mu věnovala grimoire, ho popudilo jen proto, že porušila jakýsi řád. Dar byl určen jí, nikoli jemu. Přesto však cítil osten jakéhosi neklidu. Napadlo ho, že by měl se Schusterem promluvit, vzápětí však tu myšlenku zavrhl. Vnitřní hlas mu však napovídal, že Schuster je nějak nebezpečný, ať už se stýká s jeho paní nebo ne. Bude třeba na něho dohlédnout.
Bože, jedna starost navíc! Svět, ten strašný, vteřinu za vteřinou zanikající a obnovující se svět, je stále složitější a dohled na něj klade stále vetší nároky na jeho pány, mezi něž se van Grof ve skrytu duše považoval.
"Když už jsme mluvili o přírodě," ozvala se paní Juliana. "Udělala jsem ti možná ostudu."
Mínila to jako žert, ale jakýsi osten jí v hlase zůstával. Manžel se ale rozhodl, že bude lépe se usmát.
"Nu?" vybídl ji laskavé.
"Odpovídala jsem na takové směšné anketní otázky, nějaký spolek pro ochranu savců byl zvědavý na vztah populace ke zvířatům. Já mám ráda zvířata a taky jsem jim to řekla. Ale pak přišla otázka, týkající se životního druha. Nenávidí zvířata, řekla jsem jim."
Usmívala se. Také van Grofův plnovous se přívětivě vlnil.
"I slony," dodal. "Řeklas jim, že nenávidím slony."
"Jak to víš, že se vyptávali na slony?" podivila se paní Juliana.
"Který ze suchozemských savců si zaslouží větší ochranu, než ten největší? Teď mne omluv, drahá, musím se věnovat povinnostem."
Otřel si ústa bělostným ubrouskem, uklonil se jí a spěšně se odebral do pracovny. Byla to náhoda, nebo známka nebezpečí, pomyslil si, když otevíral dveře. Ptali se na slony. Kdo se ptal na slony, a proč?
Asi stárnu. Asi bych měl předat podnik Golanzovi a odejít na odpočinek.
Golanz... Schopný člověk, ale Bože, tak lehkomyslný!
6.
"Kamelky, prosím," řekla Marie-Anne Letierová.
Číšník před ni položil krabičku cigaret. Už na první pohled bylo zřejmé, že s ní někdo manipuloval: při troše píle a trpělivosti lze udělat z deseti cigaret jedenáctou.
Zaplatila a bez meškání roztrhla obal. Opravdu, cigareta byla lehoučká a vyhublá, a když ji zapálila, okamžitě uhořela nejméně o pět milimetrů. Je to banda hnusná, zlodějská, pomyslela si, ale bez velkého hněvu. Dým jí vnikal do plic a v duši se rozhostil mír.
Bylo jí jednatřicet let. Týden v Paříži by ji vrátil do normálu, tady vypadala jako běžné děvče, které málo spí a hodně flámuje. Mezi jinými děvčaty vynikala tím, že nedbala na svůj zevnějšek tak, jak je v kraji zvykem, byla - dalo by se říct - šmudla. Vlasy nakrátko ostříhané, střapaté, bez lesku, také pleť zavadlá kouřením a dlouhým posedáváním u počítačového terminálu. Na sobě volné ne moc čisté paleto, pod ním tričko neurčité barvy. Džíny, na nohou tenisky. Přestože se nijak nesnažila sympatie vyvolávat, měla v sobě cosi přitažlivého - snad samozřejmost Evropana, který se

dokáže s bezstarostnou sebedůvěrou pohybovat kdekoli po starém kontinentu a kašle na to, co si o něm kdo říká.
Vypustila ze sebe dým a teprve teď byla schopná vnímat okolí.
Zvláštní společnost se tu schází, v hospůdce v přístavní čtvrti Gdaňska, přísně utajené před všudypřítomným národem turistů, kteří svou upocenou uniformitou připomínají spíš invazi Marťanů, než odnož lidského rodu! Muž, který seděl u vedlejšího stolu pod velkým žertovným plakátem znázorňujícím pohlavní akt ještěra a vnadné plavovlásky a bavil se s nějakými místními děvčaty, se na ni letmo podíval, pak vstal, aniž se s Polkami rozloučil a přisedl si.
Vypadal na chlapíka protřelého světem, který moc stojí o to, aby vypadal jako chlapík protřelý světem. "Posílá mě Slon," řekl.
"Neznám," odpověděla Marie-Anne. "Odpalte."
Blbeček, ocenila ho. Mluvilo z ní zklamání. Před rokem ji takto oslovil také neznámý muž. Představil se jako spolupracovník jejího otce. Vyřídil pozdravy. Musel s ním být ve styku, protože znal detaily, které by jinak znát nemohl. Předal jí výkresy monitorovacího zařízení, které se musí dostat na oběžnou dráhu. A dal jí i doporučení na firmu, která klíčově důležité díly vyrobí. Brzy se prý objeví znovu. A otec? I ten se ukáže, zatím je třeba být trpělivý. A pracovat. Věc je důležitá.
Marie-Anne pracovala. Navázala kontakt s doporučenou firmou, družici sestavila. A našla i spojence, který jí pomůže družici dostat na orbitu.
Těšila se, že se brzy objeví prostředník, nebo dokonce otec. Proto takové zklamání, když lady ten obejda žvaní něco o slonech. Kdo je to? Nepřátelsky si ho prohlížela. Nemám ráda fízly, říkaly její oči.
"Slon, to je Sandra Draskarová. Vzkazuje, že zboží je na cestě." Ulevilo se jí. Spojenec, to byla žena, která se jí skutečně představila jako Sandra Draskarová, jméno tedy souhlasilo. Udělala jí skvělou nabídku: bude sponzorovat vypuštění její družice! Mezinárodní úmluvy něco takového jako soukromé družice nedovolují. Proto je třeba zachovat mimořádnou obezřetnost a hlavně - chovat všechno pod pokličkou, než přijde ten správný čas. O družici se postará ekologické sdružení Slon. Všechno je dohodnuté. Marie-Anne přistoupila na dohodu. Technik, který vypadal schopně, převzal její přístroj. Výsledek usilovné práce jejího otce i jí samotné. Uvěřila mu. Nezbývalo jí nic jiného. A teď...
Ruka se jí trochu třásla a div se nepopálila, když si zapalovala cigaretu. Teď je tu tenhle chlap.
"Zboží..." odpověděla nepřítomně a natáhla do sebe kouř. Nepříjemné označení umělého satelitu! Je prý na cestě... Dlouho by mělo být na cestě. Chvilinku dole na Zemi, a pak dlouho na oběžné dráze. Dobrá zpráva? Ovšem, je to skvělá zpráva, ubezpečovala Letierová sama sebe, ale srdce odmítalo uvěřit.
"Všechno je v pořádku," pokračoval neznámý. "Ale někdo musel žvanit. Kdyby se lidi z Macušity dozvěděli, že Hlídací pes má blechu..."
"O čem to mluvíte? Jakou blechu?"
"Tak se říká nelegálním satelitům..." Její přístroj... blecha! Ovšem, je to nelegální satelit.
"Kdo mluvil?" vyhrkla. A je to tady. Je to fízl, hučelo jí v hlavě. Ti ale mluví jinak. Pojďte se mnou, řekl by jí skutečný tajný. A provokatér by mluvil zase jinak Určitě by ji takhle neděsil.
"Kdo mluvil? Myslil jsem, že jste to byla vy," řekl ten hnusný chlap.
"Už si to nemyslíte?"
"Už skoro ne."
"Proč skoro a proč ne?"
"Ne proto, že jsem si zboží ohmatal, abych to řekl obrazně. Pěkná čutora. Chladicí agregáty, fononové snímače... Vám na tom projektu hodně záleží, viďte?"
Pozorně se na mladou ženu díval. Bylo patrné, že jí představa jeho rukou ohmatávajících umelou družici nečiní žádnou radost. Její družice, v jistém směru památka po otci... Popadl ji stesk. Chtěla by sedět vedle táty, poslouchat jeho fascinující vyprávění o zániku světa jaký známe a o zrození světa nového, o ještěrech, o Miléniu. A ráda by mu řekla: všechno jsem zařídila, tatínku, je na mě spolehnutí, nezklamala jsem tě. A tenhle chlap?
Nezdálo se, že by byl schopen pochopit... Díval se na ni jako na kus hovězího. Chce moje tělo? Má ho mít. Udělám cokoli, aby...
"Kdybyste nás chtěla podrazit, družice zmizí. Navždycky," řekl.
"Je to výsledek mé práce... za celý život," řekla mladá žena. A výsledek tátova celoživotního lopotění. Co ten chlap chce? vířilo jí hlavou. Ať už se, proboha, vymáčkne!
"To není tak dlouhá doba, mladá paní," řekl muž. Přehlédla poklonu.
"Věříte mi?" zeptala se.
"Skoro."
Zase to slovo...
"Proč - skoro?" naléhala.
"Zvyk. Profesionální deformace. Nikdy nevěřím nikomu a ničemu - úplně," pokrčil muž rameny. "Zboží je pořád ještě na Zemi. V Japonsku, po pravdě řečeno."
"Kdo jste?"
"Jeden pán, který vám chce pomoct."
"Jak?" zeptala se Marie-Anne chladně.
"Bude to ale něco stát," ušklíbl se.
Cítila se najednou bezmocná, bezbranná. Cigareta dohořela a začala ji pálit do prstů. Sáhl do kapsy, vytáhl platinové pouzdro a nabídl jí camelku. Opravdovou, voňavou, suchou, ale zase ne příliš, nacpanou právě tak jak má být...
S dalším kouřem do ní vstoupil mír.
"Nemám víc peněz, než..." řekla. Nemá smysl o penězích mluvit. Její úspory? K smíchu. "Takže... věc je ztracená. Prachy

nemám."
"Nerozumíte mi. Vy přece pracujete pro Macušitu."
Němě přikývla. Skutečný vlastník firmy Zero-Zero měl být přísně utajený, ale už jí bylo jasné, že před tímhle chlapíkem hned tak nějaké tajemství neobstojí. "Chystá se válka. Macušita a Matra-Messerschmitt. V podstatě testovací záležitost, na severu Indie."
Rozkašlala se. Tohle už na ni bylo moc! Rozhlédla se kolem sebe a pak zašeptala:
"Držte hubu, proboha. Tohle by mohlo stát krk vás zrovna tak jako mě. Kde jste k tomu přišel?"
Její reakce ho zřejmě uspokojila. Pokud měl pochybnosti, že na něho mladá žena něco hraje, teď ho opustily.
"Musíme přesně vědět, kdy ke konfliktu dojde."
"To neví nikdo, jen ti nahoře."
"Vy mi nerozumíte. My to prostě musíme vědět. Jinak..."
"Co si zase chcete na mě vymyslet?"
"Nic. Je to vymyšlené. Pokud se to nedozvíme, vypuštění družice je nerealizovatelné."
"Kdo jste, sakra?" opakovala.
"Člověk, který hodně ví," ušklíbl se. "Jenom jedno nevím a vědět to musím - kdy ta zatracená válka vypukne. Vy mi to zjistíte. Rozhodují ti nahoře. Ale tušení mají i ti dole. Třeba proto, že se fasují nové smetáky... Co já vím? Pointer se vyvíjí i u vás. Neříkejte mi, že bezpečáci nikde nenechali díru."
"Chlap, co hodně ví," opakovala po něm. "Já bych to řekla jinak. Jste podvodník a vyděrač. Chlap, kterého co nejdřív kopnu do prdele."
"To jste řekla opravdu moc hezky," řekl jí přívětivě. Opřel se do židle a dal úsměvem najevo, že má dost času a že umí čekat.
"A co se stane, když vám nakašlu?"
"Dopravíme vaši družici leda tak na dno moře. I s doprovodem."
Vstal, ledabyle se jí uklonil a utrousil na stůl kartičku s telefonním číslem. Pak se vrátil ke svým Polkám.
Marie-Anne rozdrtila jen do poloviny dokouřenou camelku v popelníku. Přestanu kouřit, sakra, pomyslela si vztekle. Popadla kartičku a roztrhala ji na malé kousíčky. Zaplatila a vydala se ke dveřím. Na polovině cesty se zastavila. Číšník se chystal - kupodivu - vynést popelník.
"Počkejte," řekla mu. Povysunul obočí v mírném očekávání nějakého kšeftíku. Výraz vlažného zájmu se ale vzápětí změnil v masku neskrývaného úžasu, když si mladá žena nasypala obsah popelníku, popel, nedopalky a nějaké papírky, do kapsy svého poněkud obnošeného, ale původně jistě drahého paleta.

Část druhá
1.
Cizinec, který by se v polovině roku 1998 plavil teplými vodami v oblasti souostroví Lingga v jižním úskalí Malajského průlivu a byl by dost odvážný na to, aby se nezalekl několikrát opakovaných výstražných radiogramů, a dost obratný, aby proplul minovými poli a vyhnul se útokům lehkých člunů a náletům vrtulníků, nalezl by přímo na rovníku, na sto čtvrtém stupni a šesté minuté a čtyřicáté páté vteřině východní délky, dvojici námořních staveb. Podivil by se, protože v těchto místech se ropa z mořského dna nikdy netěžila, a přesto tyto stavby vypadaly, jako by k těžbě ropy sloužily. Jedna plošina měla tvar obdélníku o rozměrech sto krát třicet metrů. Stála na třiceti pilířích sestavených do dvou řad. Hloubka v těchto místech dosahovala dvaceti metrů. O necelý kilometr déle se v klidné hladině shlížela druhá plošina. Byla menší, ale měla složitější tvar. Nahlížena shůry vypadala jako trojúhelník o straně čtyřiceti metrů, rozumí se trojúhelník rovnostranný. Z bočního pohledu na ní byly nápadné příhradové věže s parabolickými anténami. Uprostřed se zvedala do nevelké výše stavba, určená k obývání.
K bližšímu pozorování by cizinec asi neměl čas. I kdyby proplul bez úhony minovými poli a unikl člunům a helikoptérám, dozajista by ho zasáhla samonaváděcí střela systému stinger, vypálená ať už z jedné nebo druhé plošiny. Budovatelům a obyvatelům obou plošin ani tak nevadily zvědavé zraky: cudnost ztratila ve veku špionážních družic a bezpilotních letadel zbytek smyslu. Báli se však pirátů, kterých se v jižních mořích objevilo koncem dvacátého století podstatně víc, než kolik jich tu bývalo za dob Salgariho Malajského tygra. Vzhledem k tomu, že malajská pobřežní stráž si v poslední době obstarala bitevní vrtulníky a stíhací letouny s kolmým startem, zdejší piráti, který nebyli nikdy v minulosti pomalí a útlocitní, se naučili ještě větší rychlosti a tvrdosti: jejich údery byly neočekávané, bleskové. Když se policie dostavila na místo přepadu, přivolána nouzovým voláním, nalezla jen vraky nebo trosky a v nich mrtvoly nebo umírající.
Obyvatelé obou plošin se měli co obávat zájmu mořských vrahů. Jejich plošiny totiž nesloužily k těžbě ropy, ale k vypouštění kosmických raket. Základna patřila mezinárodní společnosti SPASE, zaměřené na "vesmírný servis", odtud podivné znění jejího názvu. Kapitál společnosti byl nepatrný, ale znalci obchodního dění věděli, že za SPASE stojí velká sdružení, mezi nimiž nechybí ani švýcarský bankovní svaz, Chase Manhattan a další úctyhodné instituce tohoto světa.
Také personál zde byl mezinárodní. Lidé obého pohlaví a všech myslitelných ras tu spolupracovali a komunikovali v angličtině, která se vzdalovala - k hněvu ba zoufalství lingvistů - klasické King's English jako patois klasické latině, aniž to komunikaci samé nějak významněji vadilo. Ale takový už byl konec století: zatímco v některých částech světa se sváděly války, jejichž krutost a krvavost byly přímo úměrné nesmyslnosti, jinde docházelo k doposud nevídanému vyrovnávání staletých rozporů. Učenci o tom psávali sáhodlouhá pojednání. Objevily se i teorie, že princip vzájemného pochopení národností a ras má souvislost s vědomím individuality živočichů. Dětinská obliba ještěřích figurek, která zachvátila doslova celý svět jako mor, byla provázena i prohlubováním ekologického a etologického vědomí. Do

vědomí vzdělaného člověka se stále silněji vřazovala úcta k jednotlivému zvířeti jako k vědomé bytosti, jako k boží, jednotlivě stvořené entitě. Ale ať už měli učenci pravdu nebo ne, v těch částech světa, kde se podařilo princip porozumění prosadit, se žilo výrazně lépe než tam, kde se lidé vraždili a mučili ve jménu přiboudlých hesel kmenové, nacionální či náboženské zášti. K těmto šťastným místům světa tedy patřily i obě plošiny kosmického přístavu.
U větší z nich kotvila nákladní loď. Technici už přeložili nosnou raketu, zdokonaleného potomka někdejších osvědčených scudů. Stála na rampě, nepříliš elegantní a vznosná, ozdobená módním emblémem ještěra. Další fáze, čerpání paliva, však dosud nenastala. Užitečný náklad nebyl totiž kompletní. Technici se proto shromáždili pod lehkým, snadno demontovatelným přístřeškem, kde hleděli přečkat odpolední vedro, a čekali.
Menší poklid vládl na sousedním umělém ostrůvku.
Velitel kosmodromu kapitán Džinángír, který po léta sloužil na indickém kosmodromu Šríharikota pod doktorem Vikramem A. Sarabhaiem a jako mladý technik se zúčastnil vypouštění první indické družice Arjabháta - jak ten čas letí, vždyť je tomu víc než dvacet let - měl co dělat, aby neztratil nervy. Zdrojem neklidu na velitelském stanovišti byla doktorka Sandra Draskarová.
Mezi svými předky měla zřejmě geparda. Uhlově černé pleti, v ustavičném pohybu a teď, navíc k tomu všemu, pořádně vzteklá.
Kupodivu ji k zuřivosti nedohánělo to, co se dělo na kosmodromu. Tam se totiž nedělo vůbec nic: o zvýšení hladiny adrenalinu v její i beztak divoké krvi se postaral Martin Lings, člen posádky kosmického doku Diamond, která už dva týdny kroužila na oběžné dráze kolem Země.
Doktorka Draskarová měla Lingse na příjmu. Spojení bylo dobré, dokonce umožňovalo vizuální kontakt, ale Draskarová raději přikryla obrazovku telefonu plastikovými deskami, které sebrala někomu ze stolu, aby se na Lingsův stupidní obličej nemusela dívat.
Martin Lings celý nešťastný opakoval, že na palubě Diamondu je všechno připraveno na příjem Hlídacího psa. Co se tedy, sakra, tam dole děje?
Totéž opakoval spojovací důstojník Diamondu Brian Tevis.
"Nemáme čas," zuřila Draskarová. "Když přiletí později, musíme operaci odložit!"
"Podle meteorologické předpovědi nejméň o sto devadesát hodin," upřesnil kapitán Džinángír, který seděl opodál v otáčivém křesle, co možná nejblíž silnému ventilátoru, který stál na psacím stole.
"Proč, proboha?" ozýval se Martin Lings z reproduktoru.
"Za týden čekáme vichřici, bouři, rozumíte?"
"Číslo jedenáct Beaufortovy stupnice," doplnil kapitán Džinángír. "Možná že i víc."
"Víte, jaké jsou instrukce. Já nemám přístup do sítě, vy ano. Proč něco neděláte, sakra?"
Taková hezká ženská, uvažoval Džinángír. Měla by to být tanečnice. Nebo barmanka. Doktorka přírodních věd nepotřebuje takovou podporu přírody jako ona!
Nedbala současné cudné módy. Měla na sobě vojenské kalhoty a přiléhavé bavlněné tričko, ozdobené oficiálním znakem Mezinárodní strany slona. Kapitána Džinángíra před časem také donutili, aby se politicky organizoval, a vstoupil tedy do Tygra. V tak velké politické straně ale nemohl nikdy sehrát významnější úlohu, tím spíše, že pro ekologii nijak zvlášť nehořel. Tělem i duší byl technik. Proti přírodě nic neměl, bral ji jako příjemnou dekoraci, ale v skrytu duše si o ní myslel, že pokroku lidstva jen vadí a že bez ní by lidem bylo líp. Žádná podobně kacířská myšlenka nikdy ani nebleskla v kučeravé hlavě doktorky Draskarové. Ve Slonu byla prý v užším výboru, dokonce snad ve vedoucí pětce. To ovšem nemohl nikdo vědět přesně. Vedení Slona, podobně jako vedení všech významných stran, organizací a korporací světa, pracovalo v podmínkách přísné konspirace z obavy před útoky teroristů.
"Paní doktorko," řekl Martin Lings pomalu, "musíme družici dostat nahoru za každou cenu, a včas. Rozumíte? Za každou cenu."
"Já vám ji donesu, třeba v zubech," řekla doktorka Draskarová. "Třeba vlastníma rukama vám ji tam dotlačím. Je to v mém zájmu stejně jako ve vašem, Lingsi! Udělám to. Ale pod jednou podmínkou."
"Jakou?" otázal se Lings nešťastně.
"Musím ji mít. Musím ji tady mít, a já ji nemám, dokážete to pochopit?"
Kapitán Džinángír poslouchal ten dialog trochu pobaveně, ale také s jistým znepokojením. Patřil k Tygru, do nějakých slonů mu nic nebylo. Ale byl to i profesionál a záleželo mu na tom, aby práce šla kupředu. Tón rozhovoru se mu přestával líbit. Napřímil se ve svém křesle a přemýšlel, jak se zachovat. Snažil se nevnímat spílání rozhořčené ženy. Pomalu vstal, přistoupil ke stolu a sejmul plastikové desky, jež až doposud zakrývaly obrazovku. Spatřil obličej Martina Lingse. Obraz nebyl o nic lepší, než měly běžné videotelefony loňského ročníku, obrazová frekvence pět snímků za vteřinu, ale i přes všechny technické nedostatky bylo zjevné, že Lings má divné oči. Podivný člověk. Nejspíš fanatik. Od takových lidí se dá čekat cokoli.
Poodstoupil ze zorného pole objektivu, který snímal tvář doktorky Draskarové, obešel stůl a varovně zvedl obě ruce. Na okamžik k němu vzhlédla. Pozor, opatrně, sděloval jí svým gestem. Ten člověk není úplně normální. Neměla byste ho dráždit.
Pohodila hlavou, pokračovala ve výčitkách, ale zdálo se, že žár jejího hněvu poněkud polevil. Snad i ona něco podvědomě vycítila...
"pane kapitáne..."
Džinángír se ohlédl.
"Už jsou tady," hlásil mu mladý Malajec, jeden z techniků radarového týmu.
"Jsou?" opakoval kapitán udiveně.
"Ano, jsou dva."

"Uklidněte se, Lingsi," řekla doktorka Draskarová. "Jak se zdá, všechno je v pořádku. Teď končím, mám práci."
Přerušila spojení.
Kapitán se na ni vážně zadíval.
"To je dobře, že jste mu neřekla, že letouny jsou dva. Nelíbí se mi to."
Žena povytáhla obočí. Zamračil se a rychle vyšel na ochoz.
Opravdu, nad severovýchodním obzorem se objevily dvě tečky.
"Je to vrtulník a nějaké letadlo, pane kapitáne," upřesňoval Malajec.
"Divná kombinace," poznamenal kapitán. Tam nahoře na věži, pod velkou talířovou anténou družicového příjmu, bylo strážní stanoviště. Zvedl tři prsty: bojová pohotovost.
"Nám se to taky nelíbilo, pane kapitáne. Hned jsme si říkali, že..."
"Vrať se na místo, chlapče," řekl mu kapitán vlídně. Zašel do své služební místnosti a sejmul ze stěny silný triedr.
Doktorka Draskarová na něho hleděla a bílé zuby jí svítily v antracitové tváři.
"Takže...?" otázala se.
Pokrčil rameny.
"Jsou dva," řekl znovu a znovu vyšel na ochoz. Pospíšila za ním.
Vrtulník byl sikorsky nejnovější konstrukce, model S-95. Rotor měl zablokovaný v příčné poloze v režimu nosného křídla a dva proudové motory pracovaly na plný tah. Za zádí se mu něco zablesklo... Kapitán chvilku pátral po obloze, než dostal doprovodné letadlo do zorného pole. Spatřil lehký proudový stíhač s kolmým startem, neznámého typu, ale zřejmě odvozený od klasického britského harrieru: podobná letadla se vyráběla v pokoutních továrnách nově industrializovaných zemí jihovýchodní Asie pro potřeby teroristů, pašeráků, gangsterů a pirátů.
Další záblesk...
Bylo to jasné. Prchající sikorsky vypouští vzdušné miny, aby zmátl infračervené naváděcí systémy raket typu vzduch - vzduch, jimiž se ho stíhačka snaží sestřelit!
Bez váhání vztáhl paži a rozevřel pět prstů do vějíře. Stupeň pět, bojové nasazení obranných systémů kosmodromu! Hned nato ukázal prstem vpravo: Cílem je ten letoun, který letí z hlediska našeho pohledu na pravé straně. Potom opět uchopil dalekohled i pravou rukou, opřel lokty o zábradlí, aby zmírnil chvění, a vyhledal prchající vrtulník.
Byl to skutečný vzdušný souboj, už spatřil ohnivé krupičky, které poskakovaly na zádi es pětadevadesátky. I sikorsky měl zuby, bránil se kulometnou palbou. A že to byla palba jiná, než na jakou byl zvyklý Bigglesworth, legendární kapitán RAF přáteli zvaný Biggles! Závěr a podávací zařízení kulometu poháněl motor. Kadence střelby byla tak vysoká, že by hlaveň nestačilo uchladit žádné chladicí médium. Před expanzní komorou se proto otáčel tlustý svazek hlavní, po čtvrt vteřině se střídaly asi tak, jak tomu bývalo v osmnáctém století, kdy se používalo pradědečků pozdějších revolverů, takzvaných pepřenek. Pro tento druh kulometů je charakteristický jednolitý ječivý tón palby.
Vzdálený potomek holandského goalkeeperu dokázal cíl přeseknout na dva kusy jedinou třívteřinovou dávkou.
Stíhačka div nevpadla do snopu olova a opravdu jen v posledním zlomku vteřiny pilot postavil stroj na levé křídlo a propadl se o nějakých patnáct metrů níže. Nezachránil ji pilotův postřeh - lidské smysly nehrály už dlouho ve vzdušných soubojích roli. Senzory letounu byly naštěstí tak citlivé, že zaznamenaly studený polibek elektromagnetických vln zaměřovačů vrtulníku. Sikorsky stíhačku nezasáhl, ale přesto získal výhodu. Doposud ovšem nevyhrál, a co hůř, jeho palubní zbraň měla obrovskou spotřebu střeliva - jak dlouho se dokáže bránit? Zásoby stačí ještě na tři kulometné dávky. A potom... Džinángír, aniž se ohlédl po strážní věži, namířil na stíhačku prstem. Bylo to kratičké gesto, prudké, jako když kočí práskne bičem. Vzápětí se ozvalo vzteklé zařvání raketového motoru. Kapitán se ani neohlédl. Dovedl si představit postavu střelce, tohoto novodobého těžkooděnce, oblečeného do kompozitového brnění, krátkou tlustou rouru připevněnou k pancéřovému ramennímu plátu. Stinger nejnovější generace, nadaný vizuální pamětí. Nežene se po zdroji tepla, jak tomu bylo zvykem před deseti, patnácti lety, v dobách bojů v afghánských horách, čadských pouštích a angolských džunglích! Pamatuje si tvar cíle, jeho tvář, svou oběť dokáže doslova poznat.
I kdyby se mělo dít cokoli, dožene ji a zničí.
Pilot stíhače pochopil, že se přiblížil vosímu hnízdu příliš blízko, a pokusil se o obrat tak prudký, jak jen to rychlost stroje dovolovala. Zpod křídel vytryskly oranžové plameny pomocných raketových motorů. Chlapík v pilotní kabině teď jistě prožíval nepříjemné chvilky. Přetížení bylo strašlivé a ani jeho anti-g kombinéza nedokázala zabránit ztrátě vědomí. Pilot musel počítat s tím, že - pokud z pasti vyvázne - jeho mozek ponese trvalé stopy tohoto dobrodružství.
Televizní kamera umístěná pod levým křídlem stíhačky však dál zaznamenávala informace bez ohledu na přetížení, jež se snažilo rozdrtit její čipy na křemičitý prach.
2.
Knajpa Zlatá konvice v Hrnčířské ulici v Gdaňsku není tak bídná, aby nedisponovala toaletami, a dokonce telefonní kabinou. Je však natolik bídná, že záchody přesahují svou odpudivostí i dosti značnou míru otrlosti návštěvníků, a ti si chodí ulevovat do zmíněné kabiny určené k telefonním hovorům. Marie-Anne Letierová, která stála v budce se sluchátkem u ucha, však nevnímala štiplavý pach močoviny vzlínající vzhůru od provlhlé podlahy ani nebrala na vědomí oplzlé obrázky a nápisy na stěnách. Dívala se na maličký televizní přijímač, položený vedle telefonního seznamu, podobného podestýlce pro morčata. Hezký dárek. Předal jí ho posel, asi takový chlápek, jaký jí před časem předal otcovy plány na postavení fononové družice. Dárek? Prostředek k vydírání.
Záběr vrtulníku v záměrném kříži se na barevném displeji opakoval už pošesté.
Dívej se, to vyjadřoval záběr vrtulníku. Dívej se a přemýšlej. Vyzradíš tajemství firmy, pro kterou pracuješ? Povíš nám, kdy vypukne válka mezi Paňdžábem a Kašmírem? Přemýšlej a dívej se. Rozhodnutí je na tobě.
Zvedla oči. Její zrak prostupoval stěny, sledoval zaoblení zemské koule, a pokud něco zaznamenával, pak to byly na

žluto natřené konstrukce, omývané vlažnými vlnami jižního oceánu. Sem směřuje vrtulník s nákladem, který je jí cennější než život.
Náklad, který se ocitl uprostřed záměrného kříže.
3.
Raketa byla nesmírně rychlá.
Stíhačka se ocitla ve vrcholu své zatáčky, když ji střela dostihla. Řídící počítač umístěný ve špici střely měl možnost výběru: buď nechá explodovat nálož v blízkosti cíle, anebo ji nechá vybuchnout v okamžiku kontaktu. Konstruktéři počítače ponechali elektronické inteligenci široké pole pro rozhodování a snad vložili do obvodů i jakési centrum estetické libosti. Nechají počítač, aby si zvolil nikoli to, co uzná za nejvýhodnější, ale to, co se mu bude zdát krásné. Vždyť, koneckonců, ať si vybere jednu, nebo druhou variantu, výsledek bude týž, totiž zkáza stroje.
Za daných okolností počítač usoudil, že nejkrásnější bude přímý zásah. Ano, ten mu udělá největší radost. Pokusil se dokonce zamířit na geometrický střed trupu, ale to se mu dokonale nepodařilo, takže zasáhl stíhačku na její zádi, a dokonce ani ne v ose. Dovedl počítač pocítit i cosi jako zklamání? Pokud ano, pak tento nelibý pocit netrval dlouho, nanejvýš několik nanosekund.
Nálož ultimitu, jehož podstatnou (byť váhově i objemově bezvýznamnou) složkou byl kovový vodík, vybuchla.
Letoun vyrobený jen z titanu a kompozitu by skončil tak, jak by skončila můra, která omylem vlétla do martinské pece. Věru toho nebylo mnoho, co by spadlo do moře, snad jen keramické lopatky turbodmychadel obstály. Byly na vysoký žár zvyklé.
Jenže toto letadlo mělo ještě cosi navíc: aktivní pancéřování, voštinovou strukturu drobných náloží, které v přesném načasování vybuchují a odvracejí účinky útočící střely. Ještě před deseti lety patřil aktivní pancíř k největším vymoženostem tanků. Nyní došla miniaturizace tak daleko, že jím mohou být vybavena i letadla.
Pilot stíhačky, za mohutné výpomoci palubních počítačů, vyrovnal příšernou vývrtku, do níž ho exploze rakety vmetla, nabral kurz a vrhal se znovu na svoji kořist. Tentokrát je osud helikoptéry zpečetěný.
4.
Marie-Anne Letierová udeřila pěstí do pancéřového krytu telefonního automatu.
"Slyšíte mě, vy svine jedna vyděračská?" řekla chraptivě do mluvítka. Z plastikové mřížky k ní stoupal pach tisíců lidských úst.
"Ovšem," odpověděl vlídný hlas.
"Poznamenejte si: 26. června."
"V pořádku," řekl hlas, jasné slyšitelný, a přesto nesmírně vzdálený.
Uchopila sluchátko teď i druhou rukou a přitiskla si je k líci. Zadívala se znovu na displej.
Ona cenu zaplatila... a co oni? Splní svůj slib... anebo svoji hrozbu?
5.
Doktorka Draskarová křičela vztekem a hrůzou, kapitán Džinángír strnule hleděl před sebe a zoufal si, že nedokáže odvrátit oči od podívané, která je zřejmě neodvratná.
V posledním zlomku vteřiny, kdy se už už daly očekávat záblesky raket vzduch-vzduch, stíhačka však opsala prudkou zatáčku, užaslé diváky zasáhl výbuch forsáže, a dravý stroj se vzápětí změnil v nevinnou tečku, v pihu krásy oblohy, než zmizel nadobro jako zlý sen.
Pilot helikoptéry uvolnil blokovaný motor a chystal se k přistání. Zakroužil nad kosmodromem, zamířil na plochu, vyznačenou velikým bílým kruhem a spustil se dolů jako unavený holub. Podvozek propéroval až na doraz, ozval se kovový třesk a budova se zatřásla.
Do půl pasu nazí mechanici nečekali, až se rotor přestane točit, a přiběhli ke kabině. Otevřeli ji, jeden podržel dveře a druhý se vsoukal dovnitř. Vzápětí vypadl, křičel a držel se za ústa. Mezi prsty mu prýštila krev. Rotor se stále ještě točil, ale už jen pomalu. Hrany kompozitového listu, ostré jako čepel, zavile tepaly vzduch. Pilot vylezl ven.
Mechanik, který držel dveře, poodstoupil o několik kroků, zřejmé připravený odrazit pěstní útok.
To už se sem blížil kapitán Džinángír, následovaný doktorkou Draskarovou.
"Všichni na místa!" rozháněl kapitán Džinángír okounějící personál. "Máte málo úkolů? Na místa, povídám!"
Pilot sejmul přilbu z hlavy a třískl jí o kovovou přistávací plochu. Kryt z organického skla se roztříštil, kompozitová přilba poskakovala po ploše jako míč, div netrefila mechanika, který se tu potácel a držel si rozbitý nos.
Pod pilotem se najednou podlomila kolena. Klesl na všechny čtyři. Džinángíra napadlo, že je snad raněný, ale neviděl žádnou krev. Šel tedy blíže, ale vzápětí se zastavil.
Pilot začal zvracet.
Džinángír počkal, až se letci uleví. Ten ještě chvilku potřásal hlavou, pak pomalu vstal a ubíral se ke kapitánovi.
"Náklad je v pořádku?" zeptal se Džinángír, jako by se nic nebylo stalo. Pilot unavené pokýval hlavou. Byl to mladý Malajec, snad dvacetiletý. Je to chyba, uvažoval Džinángír, že takovým mladíkům svěřují nejmodernější stroje. Za mých časů... Darmo mluvit. Svět se změnil. A to jsme ještě ve dvacátém století. Jak to bude vypadat za pár let?
Také Džinángír občas podléhal iluzi, že konec století, ba tisíciletí, je jako vrchol kopce. Lidstvo překoná vrcholek - a naskytne se mu zcela nový pohled. Co nalezneme za vrcholem? Žírnou krajinu, nebo poušť?
Obrátil se a pokynul muži ve žlutém overalu. Byl to vedoucí transportní skupiny. Družici je třeba vyložit, otestovat, lodí převézt na startovací plošinu a namontovat do nosné rakety, to vše v přesném časovém harmonogramu. Vrtulník přiletěl právě včas. Kdyby se opozdil, startovací okno by se zavřelo. Po ploše už čile uháněl kanárkově žlutý vysokozdvižný vozík. Nějací lidé se ujali vrávorajícího pilota a odvedli ho do kantýny. Na přistávací ploše začala rutinní přepravní operace. Malajští technici na sebe pokřikovali nářečím svého ostrova. Kovová fólie, kryjící kontejner s družicí Hlídací pes, hořela tisícerým slunečním odleskem. Další skupina techniků už připravovala zkušební sál.

Kapitán Džinángír na ně bude muset dohlédnout. Naposledy se ohlédl směrem, kudy odletěl stíhací letoun. Jen vlny se pohupovaly v lenivém větru a vydechovaly tu zvláštní vůni, u níž si nikdo nemůže být jistý, zda je průvodcem života nebo smrti.
6.
O několik hodin později se vrtulník znovu zvedl z plošiny a prudce stoupal do výše. V několika málo okamžicích byly z kosmodromů jen malé skvrnky, nadobro ztracené v nesmírné modré ploše. Obzor byl zahalen šedavou mlhou. Na severozápadě byla mlha zřetelně hustší, tam někde vydechovaly vodní páru zelené plíce souostroví Lingga.
Turbínové motory vrtulníku hučely v nejvyšších otáčkách.
Fázové silencery umístěné v přilbě doktorky Draskarové se darmo snažily hluk umlčet. Cítila ten nesmírný zvuk rozběsněných strojů celým povrchem těla. Tónina se najednou změnila, stroj se zachvěl. Kapitán Džinángír stabilizoval osu rotoru, sikorsky přestal stoupat a jeho pilot nasadil na kruhový kurs.
Do startu nosné rakety zbývalo šest dnů. Prohlídky už začaly a projevily se první potíže. Bylo třeba vyměnit radarový maják včetně zdrojů. Džinángíra ale zdržení neznepokojovalo a doktorka Draskarová usoudila, že se nemusí starat ani ona. Času je přece dost, špatné počasí má nastat až za týden.
A přece se nedokázala zbavit divného pocitu, jakési tísně. Kapitán ji vyzval k obhlídkovému letu. Bylo třeba vizuálně zkontrolovat rozmístění sledovacích plavidel. Docela snadno mohl na obhlídku vyslat kohokoliv jiného. Proč trval na osobní vizitě?
"Tohle je jediné místo, kde nás nikdo nemůže odposlouchávat," ozval se Džinángír ve sluchátkách. "Ještě je čas. Můžeme přípravy zastavit."
Neřekla nic, jen se upřeně dívala před sebe. Z mlhy na obzoru se vyhouplo první sledovací plavidlo. Na skrínu laserového zaměřovače naskočily červené souřadnice. Poloha souhlasila s normou.
"Hlídací pes má v kožichu blechu. Pořádného macka. Našli jsme ji při prohlídce. Nejdřív jsme si mysleli, že je to puma. Uvnitř ale nejsou výbušniny. Je to nějaká měřící aparatura utopená v kapalném dusíku. Přišli jsme na to dost pozdě... Úplnou náhodou. Demontáž družice nepatří k rutinním zkouškám," dodal trochu omluvně.
Doktorka Draskarová se dívala strnule před sebe. Nebe bylo modré, ale nad severním obzorem se už objevily první roztrhané čáry cyrů. V ďábelském kotli zdejšího počasí je už zaděláno na pořádnou bouři. Kam odletěla stíhačka? Kdo ji vyslal? A proč?
"Já o té bleše vím," řekla znenadání.
Džinángír uvolnil ramena. To jsou tihle ekologisti. Vždycky u nich můžete čekat falešnou ruku v rukávě. Ekologisti, komunisti, teroristi, fašisti... To je zvláštní, že všechno, co má na konci označení "ista", je nějaké svinstvo.
Doktorka Draskarová po chvilce přemýšlení dodala: "Spolky ochránců přírody nejsou tak bohaté, aby..."
Podívala se na Džinángíra a smutně se usmála. Technik povytáhl obočí.
"Černý pasažér si zaplatil a nechce být jmenován. Chápu. Je vám jasné, jaké to může mít důsledky?" zeptal se.
"Teď už jsou věci jasnější..." řekla, aniž odpověděla na otázku. "Zjistili jsme, že pilot stíhačky dostal fonogram. Naše palba ho nezastrašila. Někdo ho prostě odvolal. Lámu si od té chvíle hlavu, kdo to mohl být a proč to udělal. Třeba... třeba to má něco společného s tou blechou. Hodně jsem o tom přemýšlel, ale nic kloudného mě nenapadlo. Leda..."
"Vydírání," řekla.
"Vypadá to tak. Splň podmínku, nebo družice skončí v moři. Jakou podmínku? Proč... a kdo koho vydíral?"
Oba se odmlčeli a dívali se na maličkou, hračce podobnou konstrukci kosmodromu.
"Myslíte si, že by to mohlo ohrozit projekt Hlídací pes?" zeptala se.
"Proto jsem vás vytáhl sem nahoru. Je to vaše odpovědnost. Já jsem technik."
Jsi chlap, napadlo Draskarovou. Já jsem ženská. Ty bys měl rozhodovat.
"Co si o tom myslíte?"
Sarkasticky se uchechtl.
"Vy jste dobrá! Zapletete se do černoty a pak se vyptáváte, co si myslím. Kdo všechno o tom ví?"
"Samozřejmě zákazník, který si vypuštění svého satelitu objednal. A potom taky..."
"Kdo ještě?"
"Technik Macušity. Brian Tevis, spojový důstojník na Diamondu. Dodali jsme mu hardware i software. Postará se o to, aby se černá družice dostala na orbitu."
"Sakra!"
"Jinak to nešlo! Hlídací pes je stacionární družice. Ta černá potvora se má dostat na nízkou oběžnou dráhu."
"Takže ten váš Tevis má implantovat do systému Diamondu virus."
"O čem to mluvíte, Džinángíre? Jaký virus?" okřikla ho pohoršeně.
"Co jiného, než parazitní program je ten váš software? Chápete vůbec, s čím si to zahráváte? Víte, co je to Macušita? Je to Leviatan! Patří jí samostatný stát! Může sem poslat celou eskadru raketových nosičů..."
"Zbytečně to dramatizujete."
"Dramatizuju? Copak jste to neviděla na vlastní oči?"
"Džinángíre, odpovědnost je... moje."
"To jsem opravdu rád."
"Navrhuju kompromisní řešení. Budeme Macušitu informovat."
"To je i můj návrh. Nic kompromisního na něm ale nevidím."
"Uděláme to, až se Hlídací pes dostane nahoru. Až bude na palubě Diamondu. Džinángíre, já to myslela vážně, že satelit nahoru dostanu i v zubech."
Měla krásné, silné zuby. A jestliže prsty onoho neznámého by dokázaly uškrtit, tato žena by byla schopná

prokousnout hrdlo.
"Jak myslíte. Vy poroučíte, já poslouchám."
Ekologisti... Fanatici... Já jsem profesionál, pomyslil si Džinángír. Byla to chyba, nebo výhoda, nedostatek nebo přednost? Nahlas ale neřekl nic. Mlčky pokračoval v letu, postupně zkontroloval všech pět plovoucích řídicích stanovišť a vrátil se na kosmodrom.
Přípravy pokračovaly normálně, vážnější technické komplikace se nevyskytly. Ve stanovenou dobu mohl začít odpočet. I ten probíhal v klidu, pouze v deváté hodině skutečného času došlo k úniku tlakového plynu. Zdržení trvalo jen třicet minut. Čtyřiadvacátého června v jedenáct hodin skutečného času Džinángír osobně odpočetí posledních deset vteřin, spustil zážehovou sekvenci, a když motory dosáhly devadesátiprocentního tahu, oddělilo se propojení na pozemní zařízení, nosná raketa se vzápětí odpoutala od vypouštěcího zařízení a s Hlídacím psem i jeho blechou se vypravila na schůzku s orbitálním kosmodromem Diamond.
7.
Brian Tevis si povzdychl. Podíval se na hodinky a otřel si dlaně o nohavice overalu. Uvědomil si monotónní hukot, stálou zvukovou hladinu, která každému kosmonautovi v prvních dnech pobytu na oběžné dráze ničí nervy a připravuje ho o spánek, až si na ni zvykne a přestane ji vnímat docela. Stovky motorů, čerpadel, ventilátorů udržovaly v chodu organismus kosmického doku Diamond, kroužícího kolem Země pod paňdžábskou vlajkou. V trenažéru měl možnost si na tyto zvuky zvyknout, ale tady, na oběžné dráze nezáleží jen na kmitočtech a decibelech. Každý fakt, který by dole na Zemi byl docela banální, je posouván do jiné roviny prostě tím, že za tenkou vrstvou kovu, kompozitu a keramiky je bezvzdušné nekonečno. Vesmírné ticho? To bylo tam venku za tlustými průzory, v prázdnotě, kam Brian, pokud všechno půjde dobře, pomůže vypustit soukromou kosmickou sondu.
Hlavně aby se teď nic nesemlelo. Až se to stane, pak může vypuknout třeba deset válek. Peníze budou převedené na kontě.
Sloní peníze... Poněkud komická představa.
Paňdžáb, mateřský stát raketoplánu Diamond, byl na obrazovce, ovšem dole, v průzoru, se líně rozvalovala Jižní Amerika, ta hruška na špičku postavená! pořádně nahnilá: tam, kde se ještě na začátku devadesátých let zelenala Amazonie, zela šeredná rána barvy zkaženého hnoje. Brian nebyl ekologický fanatik, jako je Martin Lings. Věděl dobře, že za blahobyt pro všechny se musí zaplatit a že příroda je nevyhnutelně na položce ztrát. Čert vezmi Amazonii. Do pěti let tam budou stát termonukleární elektrárny a kolem břehů Amazonky celé baterie továren budou vyrábět volný kyslík a metalizovaný vodík. Zblízka to jistě budou krásné, architektonicky ješácké stavby. Ale odtud z výšky je ten pohled s prominutím k poblití. Pohlédl na časový displej. Teď. Jde se na to.
Skrín zmodral, obrázek paňdžábských hranic zmizel. Z modré hlubiny vyplula žlutá písmena, seřadila se do slov, a ta utvořila lakonickou větu: "Řízení lodi přebírá středisko WASA v Singapuru." Zapojení záložního stanoviště potrvá pět minut. Po tu dobu se Diamond musí spoléhat na vlastní řídicí systémy.
Na tuhle příležitost Brian čekal.
Jenom ve krátké chvíli předávání spojení, kdy Diamond letí po oběžné dráze sám, bez pozemní kontroly a odposlechu, mohl připojit svoji extenzi ke konzoli palubního počítače. Jindy to prostě nešlo.
Celé hodiny Brian strávil úvahami nad mírou nebezpečí. Třeba by se to podařilo, třeba by si toho nikdo nevšiml, třeba... Jenže Brian Tevis odmítl všechna "třeba"! Není žádný hazardér. Nestojí o nic jiného než o jistotu. Vsází přece celý svůj život. Nesvěří to náhodě.
Ještě dole na Zemi, ve výcvikovém centru Macušity, pardon, Paňdžábu, se probouzel uprostřed noci, propocený, s prostěradlem zkrouceným do nepravidelně tlustého provazu. Pak už neusnul. Kolikrát si za takových bezesných nocí řekl, že vymyslí jiné řešení. Ale jaké? Neměl na vybranou. Pořádně ho zmáčkli. Ta černá bestie, Draskarová se jmenuje, mu dala na vybranou. Peníze, anebo...
"Rozmyslete se dobře, Garrette," řekla mu a cenila na něho ty odporně bílé zuby. Představoval si, jak vyrůstají z lebeční kosti a přál si, aby tu lebku někdy mohl spatřit, zbavenou všech měkkých částí, jako jsou svaly, šlachy, tukové vrstvy a pleť. Na vybranou...
Musel by utéct, jenže kam? Jak mu to řekl Salzmann? "Neutečete, ani kdybyste utekl na Mars," tak nějak to na něho křičel tenkrát v Bangkoku. Ale potom, když nastalo jitro, nahlížel věci z lepší stránky. Půjde to. Dostane Čutoru na orbitu.
Všechno do nejmenším podrobností promyslil. Věděl přesně, co má dělat. Otevřel skřínku s náhradními moduly. Malý, ale úplný sklad dílů. Dole na Zemi se cvičil mnoho dnů ve spojování bloků a v přepínání mikrospínačů v takových kombinacích, že by "laik žasl a odborník se divil". Konečně doplnil své podivuhodné dílo vložením pěti paměťových švábů. Vznikl mikropočítač zcela originální generace, vybavený šesti čtyřiašedesátibitovými mikroprocesory paralelně spojenými. Ale tato výstřední skládačka byla tak chytrá, že si mohla povídat s palubním počítačem Diamondu. Z malé krabičky připevněné k víku Brian vyjmul konektor bezdrátového spojení. Uvolnil bajonetové uzávěry vrchní desky, odklopil ji a zasunul konektor do volného lůžka. Potom uzávěr znovu zaklapl. Položil prsty na klávesnici. Cítil, že jsou opět vlhké, ale tentokrát už nepoužil nohavic jako ručníku. Váhal. Ještě je čas, ještě může udělat krok zpátky.
Prsty se jako čilí mravenci rozeběhly po klávesnici.
Na skrínu mikropočítače naskočily první hlášky. Operační systém přešel ve dvou třech vteřinách z ROM do operační paměti. Jako dokonalý sluha, připravený k jakékoli službě, tu stál a říkal svému pánovi: Jsem připraven.
"ČUTORA," napsal Brian Tevis.
Sloupce znaků, barevné plochy. Tvary, průniky tvarů. Dialog slov. Brian si všiml, že po ploše skrínu se prochází angličtina, ale také němčina a japonština. Neznámí programátoři zřejmě slepili dávkový program ČUTORA ze všeho, co jim padlo pod ruku.

"Program ČUTORA aktivován."
Brian myslel na to, co se v těchto chvílích dělo mezi oběma počítači, tím velikým, palubním, a mikropočítačem, složeným z náhradních modulů, které byly původně určeny ke zcela jiným účelům.
Ať se dělo, co se dělo, výsledek bude - nebo alespoň měl by být - jednoznačný: program původně připravený k vypuštění ekologické družice Hlídací pes pozměněný tak, aby současně s Hlídacím psem bylo možno vypustit soukromý satelit zvaný Čutora, citlivý kosmický detektor, který má hlídat průběh konce světa, k němuž dozajista dojde už za pár let, na konci tisíciletí, k příležitosti Milénia.
"Program ČUTORA je ukryt," oznámil mikropočítač. Od této chvíle ho nebude možno běžnými prostředky odhalit. Je zašifrován mezi terrabyty dat v palubním počítači jako nějaký mimořádně důmyslný virus. Nechce ovšem škodit, naopak, pomáhat: dostane družici Čutora na oběžnou dráhu kolem Země.
Samozřejmě, tajně a načerno.
Je to tedy vlastně škoda. Jenže ta nikoho bolet nebude.
Brian znovu uvolnil vrchní desku, vytáhl konektor a vrátil ho do pouzdérka, moduly rozpojil a uschoval ve skříncе.
První část operace proběhla hladce.
Kdyby mě nachytali, Orlando mě zabije, pomyslel si.
Nebo by to udělal Kazanawa?
Výsledek by byl stejný, ale akce sama by proběhla jinak. Oba dva nastoupili do posádky raketoplánu Diamond až těsně před odletem. Vojáci, nebo... hlídači? Jeden jako druhý stejně nebezpeční. Orlando Singh patřil k sektě škrtičů a dlouhá červená šňůra, omotaná v několikanásobné spirále kolem jeho nepříliš štíhlého pasu, byla zbraň, tichá a zákeřná, a co hlavního - o čemž Brian Tevis nikdy nepochyboval - Orlandovýma rukama nejednou vyzkoušená. Kazanawa by pracoval mnohem rychleji. Jediným šuto-uke, vedeným na krk, dokázal zabít kohokoli. Tento karateka školy šotokan, nositel šestého danu, byl jedním z následovníků legendárního Ojamy, korejského karateky, který sestoupil z hor, kde se naučil drtit buližníky holými pěstmi, a pak, dole v nížině, zabíjel na požádání býky tak, že jim úderem nukite prorazil a vyrval srdce z těla.
S nimi by se Tevis nerad střetl.
Po pravdě řečeno, milejší protivník by mu byl ten starý dobrý Salzmann, který teď bezmocně zuřil tam někde dole na Zemi.

Část třetí

1.

Třetí kašmírsko-paňdžábská válka vypukla 26. června 1998 ve čtyři hodiny patnáct místního času. Tak to bude zaznamenáno v databankách, tento údaj bude první informace, jíž získá eventuální zájemce o tento konflikt mezi firmami Macušita a Matra-Messerschmitt. Předmětem sporu se stal tříkilometrový úsek hranice mezi oběma státy. Tvořil ho potok Sašra, nikoli nevýznamný přítok pandžábské řeky Ráví. Po březnových záplavách se utrhlo jižní úbočí Topasové hory, suť zahradila část dosavadního koryta potoka a posunula jeho tok do sousedního údolí, položeného půl kilometru do paňdžábského území. Paňdžábská vláda, potažmo správní rada koncernu Macušita, trvala na původním vyměření hranice; de iure by se situace nezměnila, ani kdyby potok Sašra vyschl a docela zmizel, hranice je pojem právní, vymezený geometrickými souřadnicemi, a pranic nezáleží na tom, zda je množina bodů tvořících hraniční klikatinu ponořena do vod potoka, anebo je vystavena působení horských větrů.
Tomu odporovala vláda kašmírská, respektive rada direktorů firmy Matra-Messerschmitt. Zdaleka ne náhodou se při delimitaci hranic vychází z přírodní situace, přičemž vodní toky tvoří nejspolehlivější oporu dohodě. Hranice slouží lidem, vymezuje jejich práva i povinnosti. Příslušníkům horských kmenů je těžko vysvětlovat, co je množina bodů určených geometrickými souřadnicemi. Nejsou schopni chápat pojmy tak abstraktní. Zato snadno pochopí pokyn, že jejich území sahá až k potoku a že za potokem začíná území souseda ne zcela přátelského. Kdyby se nezřítilo úbočí Topasové hory, tvrdili kašmírští, nýbrž protilehlé hory Karasišná a řečiště potoka Sašra by se obrátilo nikoli k jihu, nýbrž k severu, oni, kašmírští, by bez odporu postoupili ten mizerný půldruhý čtvereční kilometr skalní jaloviny sousedovi, jednají totiž rozumně. Osud to však zařídil jinak, zřítilo se úbočí severní, potok teče jižněji než dříve a kašmírští teď apelují na rozum a dobrou vůli vlády pandžábské. Nato paňdžábští, že se to kašmírským hezky mluví o tom, co by se stalo a jak by se byli zachovali, kdyby se byla bývala zřítila část hory Karasišná. Vzhledem k tomu, že se zřítila hora Topasová, řeči kašmírských jsou jalové a mají jen jeden jediný cíl, totiž pod vrstvou medu zamaskovat ostří dýky, kterou se chystají odříznout životně důležitou část z těla nejcennějšího, z těla matky vlasti Paňdžábských.
Výměna názorů trvala, jak řečeno, až do ranních hodin jednoho z posledních červnových dnů osmadevadesátého roku. Ve čtyři hodiny patnáct hlídka osmé horské divize spatřila podezřelý pohyb v protilehlém údolí. Velitel oddílu poručík Vamibi spal, u komunikátoru sedel jeho zástupce podporučík Szeged. Bez prodlení uvědomil jak Sapporo, tak i Diamond. Stručně a jasně ohlásil výsledek vizuálního pozorování. Žádný radarový, magnetický či tektonický signál zaznamenán nebyl. Sapporo i Diamond potvrdily, že ani kosmický průzkum nehlásí nic podezřelého, pro všechny případy byl vyhlášen čtvrtý stupeň poplachu.
Dvoučlenná hlídka byla v tuto chvíli už moudřejší. Oba vojíni totiž zřetelně viděli ve svých dalekohledech dravci křídla šedých miniplánů. Z údolí přilétalo mračno těchto létajících přístrojů. Nejbližší už byl jen nějakých dvě stě metrů a další a další se vynořovaly zpoza skal.
To se už poručík Vamibi probudil a zaujal své místo u řídící konzole. Měl mysl dosud zatemněnou spánkem, ale ani

podporučík Szeged, muž jaksepatří čilý, si nedovedl zodpovědět otázku, jak to, že útočníci (nepochybovali, že je to útok) jsou vidět dalekohledem, ale žádné přístroje o nich nic nevědí?
To už v zázemí startovaly první stíhací letky, lehké, radarem téměř neviditelné stroje, výrobky - jak jinak - firmy Macušita. Takřka současně se zvedalo letectvo kašmírské. Probuzení leteckých zbraní obou států ovšem neuniklo pozornosti kosmických monitorů a lidé, kteří seděli u konzoli, věděli dobře, kolik uhodilo. Kašmír zareagoval rychle, příliš rychle. Čekal na vzlet paňdžábských letounů. Časový snímek mobilizace ozbrojených sil znesvářených států bude předložen k posouzení OSN a Radě bezpečnosti, která rozhodne, kdo byl agresorem. Zda Macušita, nebo Matra-Messerschmitt.
To už se na hranici střílelo, první krev se vpíjela do kamenité půdy, první miniplány, rozstřílené palbou samonaváděných parainteligentních kulometů, se třepotavě snášely do nevlídné náruče skalin.
2.
Válka vypukla krajně nevhod.
Posádka Diamondu se chystala přijmout na palubu družici Hlídací pes. Nosná raketa v pořádku dopravila náklad na oběžnou dráhu. Hlídací pes pokračoval v třetí desítce oběhů kolem Země. Při každém oběhu jeho iontové motory provedly korekci dráhy. Ještě dva - a družice se dostane na stejnou hladinu, na jaké letí Diamond. Martin Lings s Davidem Langhammerem seděli u zadní konzole a sledovali radarové obrazovky ve střední části panelu. Skosenými okny viděli do nákladového prostoru stanice. Umělá ruka, třicet metrů dlouhá, sklopená čtyřmi klouby, tkvěla nečinně ve vzduchoprázdnem prostoru. Když všechno půjde dobře, za půl hodiny popadne Hlídacího psa za límec a vtáhne ho do prostoru určeného pro náklad.
V pilotním křesle trůnil Colin Zappa. Ani on, ani nikdo jiný nečekal, že bude třeba stanici ručně řídit. Předpisy však byly v tomto punktu formulovány jednoznačně: Při setkání musí být kosmická loď připravená na manévr. O komunikaci se staral Brian Tevis. Měl na příjmu Sapporo, kosmodrom Lingga a také ústředí Slona na Maltě, které projekt Hlídací pes řídilo.
V řídicí sekci vládla pohoda jako málokdy. David Langhammer konejšivě promlouval k Hlídacímu psu, jako by to bylo živoucí zvíře, skutečný psík, a on ho lákal buřtíkem do boudy. Družice byla poněkud vzadu, přiblížil se k Diamondu ze záďové strany. Tento manévr bude výhodný proto, že při manipulaci umělou rukou nehrozí ani to minimální nebezpečí nežádoucího kontaktu družice s čelem lodi. Zelený plastikový ještěr pověšený pro štěstí nad komunikačním pultem na dlouhé pružince se potěšeně natřásal.
"Tak pojď, malá, pojď," lákal David Langhammer kosmického psíka.
"Už ho vidím!" vzkřikl Martin Lings. "Vidím ho! Já to věděl, že budu první!"
A Tevis? Ten myslel na program ČUTORA, zašifrovaný v systému Diamondu, i na onu fyzickou Čutoru, ukrytou jako blecha v kožiše Hlídacího psa. Teď dokonce zalitoval, že ji nikdy na vlastní oči nespatří.
Lings tiskl k očím zaměřovací dalekohled, div si jeho okuláry nevymáčkl bulvy. Doufal, že se neblamuje, že světélko, které spatřil, je skutečně Hlídací pes. Od té doby, kdy družice nemávají kolem sebe velkoplošnými solárními panely, jsou hůř vidět.
A právě v této chvíli bdělý vojín osmé horské divize pandžábské armády spatřil útočníky a vyvolal poplach.
Siréna se ozvala i v řídicí sekci Diamondu.
"Co je?" zvolal Martin Lings.
"Válka," odpověděl Colin Zappa lakonicky.
Martin Lings si pomyslel, co že to je za nesmysl, jakápak válka, proč válka, vždyť Hlídací pes je tady, Martin Lings ho vidí i prostým okem jako docela maličkou hvězdičku, brzy bude větší a ještě větší a bude tady a Langhammer ho popadne mechanickou rukou a vtáhne ho do nákladového prostoru a pak ho spolu připraví k odeslání na stacionární dráhu, je to všechno tak jednoduché, proč tedy Zappa žvaní nějaké nesmysly o válce?
Také Tevis se vylekal. Teď bude třeba aktivovat Pointer. ČUTORA je rezidentní program... Jak se snese s Pointerem? Rezidentní programy se rády mezi sebou perou o místo v paměti. Multitasking je pěkná věc, ale ne vždycky funguje, jak by měl. Tevis měl najednou pocit jako před akcí. Jako by měl v mířidlech raketometu luxusní limuzínu nějakého hlavouna odsouzeného k smrti. Jako kdyby kladl pumu do baru důstojnického klubu. Jako kdyby tiskl spoušť samopalu, když cíl kryjí těla pěti nevinných lidí...
Poklop třískl o podlahu a Orlando Singh a Hirokazu Kazanawa doslova vletěli do řídicí sekce. Japonec se dovedl v beztížném stavu lépe pohybovat a rychleji dospěl k zadní konzoli.
"Vypadni," řekl Lingsovi a položil mu dlaň na rameno.
"Co to povídáš?" zabreptal Lings a hned nato vykřikl. Japonec dlaň sevřel. Langhammer beze slova rozepnul spony a uvolnil křeslo Orlando Singhovi. Ten jediným nedbale štěknutým povelem zametl skríny, doposud plné údajů o blížícím se Hlídacím psu, a na obrazovce se na bílém pozadí zaklikatil známý trojúhelníkový tvar paňdžábských hranic. Na jednom místě hořel červený bod. Tam vznikl konflikt, tam se bojovalo.
V jistém slova smyslu se bojovalo i zde, v řídicí sekci Diamondu.
Kazanawa zle zhmoždil Lingsovi rameno, ale nedosáhl jiného výsledku než zoufalého úpění. Maličký ekolog se chytil okraje konzole, nohama objal tlustý dřík křesla a byl odhodlán třeba zemřít, než aby popustil svoje místo surovému Japonci.
Japonec však nebyl ani tak surový, jako měl sílu. Jediným hmatem odepnul sponu, potom sevřel prsty do štipce a klovl jimi do Lingsových rukou na přesně zacílená místa. Ekolog znovu zanaříkal. Bolest ho ochromila, takže se musel konzole pustit. Nu a pak to bylo jednoduché. Kazanawa se jednou ruku chopil opěradla křesla, aby měl v beztížném stavu oporu, a volnou rukou popadl Lingse za límec skoro takovým hmatem, jakým měl Langhammer popadnout Hlídacího psa.

Langhammer v tuto chvíli soukal trup do průlezu, a když viděl, co se děje, mrskl sebou a hbitě jako zlatá rybička v bazénku vplul do střední, ohybné sekce lodi. Tím uvolnil průlez.
Japonec vzápětí hodil Martina Lingse do úzkého otvoru tak přesně a tak ledabyle, jako by to byl ohryzek hrušky.
Atmosféra pohody byla rázem ta tam. Plastikový ještěr se sice stále ještě třásl nad komunikační konzoli, ale teď už by nikoho nenapadlo interpretovat ten třas jako potěšené poskakování.
"Jak to vypadá?" otázal se Singha, když zaujal své místo.
"Máme pátý stupeň. Bojové nasazení," odpověděl za Singha velitel lodi.
Na skrínu se objevil široký obličej pana Macuoky, prezidenta Macušity.
"Je to tady, mládenci," děl Japonec dokonalou angličtinou beze stopy cizího přízvuku. Brian ho podezíral, že si při telekomunikaci vypomáhá syntetizátorem. "Ta pakáž nás přepadla a my jsme měli kalhoty spuštěné na půl žerdi. Vím, co si myslíte. Od vás to vypadá jinak. První vzlétly naše stíhačky. Jenže začali oni. Nasadili do první vlny miniplány nové generace. Chlapci z osmé horské se snaží zjistit, v čem je ten fígl. Nejspíš se jim podařilo vyrobit miniaturní keramické motory. Radar do poslední chvíle nezaregistroval vůbec nic. To říkám pro váš klid, nic vám nevyčítám. I polní radary byly slepé. Vy, tam shora, jste nemohli vidět vůbec nic."
Zappa zafuněl.
Znal tyhle řeči. Šéf jim maže med kolem huby, aby neznervózněli a nezačali jankovatět. Až všechno přejde, začne se shánět po obětních beráncích. Nemusí je hledat dlouho. Stačí aby vztáhl ruku sem, na nízkou oběžnou dráhu. Keramické motory a plastické palné zbraně, jak jinak. Svinstvo.
"Matra-Messerschmitt je na tom v poslední době špatně, v uplynulém týdnu klesá denně o pět bodů," řekl Macuoka.
"Potřebovala ukázat, že má ještě zuby. Jenže my je máme taky, a ostřejší. Dávejte pozor, mládenci, potřebujeme vaši maximální součinnosti. Vyhlašuji program Pointer. Opakuji, vyhlašuji program Pointer," povykoval velký šéf.
Zappa mechanicky vztáhl ruku přímo před sebe. Čidlo na čelní straně zásuvky zkontrolovalo, zda ruka patří veliteli, nebo jeho zástupci - nikdo jiný než Zappa a Langhammer nesměl zásuvku otevřít. Vyjmul svazek plastikových destiček, nalezl tu s nápisem POINTER, ostatní vrátil na místo a zásuvku zavřel. Plastikovou destičku rozlomil a vysvobodil tak kovovou známku ne větší než elektronický klíč. Bez otálení ji vsadil do červené orámované štěrbiny.
"Tak," řekl šéf šéfů spokojeně. Po celou tu dobu, po kterou Zappa pracoval, hleděl kamsi stranou. Na své konzoli zřejmě pozoroval velitelovo počínání. "Tak," opakoval. "Teď je veškerá kapacita vašeho palubního počítače podřízena programu Pointer."
Z otevřené šachty se ozvalo zavytí. Byl to zvuk tak silný, že ho zachytily i mikrofony a uslyšel jej pan direktor.
"Co to bylo?"
"Chystali jsme se na příjem Hlídacího psa, pane prezidente," osmělil se Tevis. Velitel neměl na komunikaci s šéfem šéfů monopol. Otázka se týkala komunikační záležitosti a proto měl on, komunikační důstojník, právo na odpověď.
"Toho nechte plavat," děl prezident žoviálně. "Čekal dva dny, počká pár hodin."
"Jsme ve smlouvě," namítl Brian Tevis. To už byla opovážlivost tak strašná, že se ani Zappa neodvážil vstoupit do rozhovoru. Upřeně pozoroval na svém skrínu, jak nabíhá program Pointer: mikronavádění osobních zbraní na bodové cíle. Piloti paňdžábských letounů si mohou založit ruce na prsou. Pohyb letadel i palbu zbraní bude řídit sapporský velepočítač. Je to úkol nesmírně náročný na kapacitu počítačové inteligence. Svědčí o tom fakt, že i na sám přenos dat je třeba využít veškeré (a věru nemalé) kapacity palubního počítače Diamondu.
"Jsme ve válce!" houkl prezident říše Macušita. Pak dodal mírněji, ale ještě pořád zle: "Oceňuji, že vám leží na srdci blaho firmy. Nemějte ale obavy, pane Tevisi. Necháme Slona, ať nás žaluje pro nesplnění smlouvy. Však on se v té smlouvě už najde nějaký ten nedostatek. Kdyby Slon naléhal, navrhneme soudu, že ji předložíme jako důkaz doličný. To by asi WES srazilo na kolena. Chudáci sloni... Asi by z toho pochcípali. Všichni do jednoho. Jenže," znovu začal hrozivým hlasem, "teď nechcípají sloni, teď chcípají naši vojáci, které napadla ta svinská sebranka od Matra-Messerschmittu!"
"Pointer iniciován, pane prezidente," řekl Zappa pevně.
"Vidím. Jedeme!"
Program Pointer vyžadoval naprosté soustředění od všech pracovníků kontroly. O to větší, o kolik usnadňoval práci pilotů stíhacích letounů - ti mohli převzít manuální kontrolu jen v krajním případě. Každý takový zásah do programu Pointer by však museli později odůvodnit vyšetřovací komisi.
Tak tedy je všechno v hajzlu, pomyslel si Brian.
V hajzlu je termín vypuštění družice Hlídací pes a s ním i družice Čutora. Nedělal si iluze. Macušita se dokáže ze smlouvy vykroutit, ale on má svoji malou, soukromou smlouvu. A tu nedokáže dodržet ve smluveném termínu, takže v hajzlu je odměna, a možná, že Draskarová splní svoji hrozbu a Tevise udá. Takové jsou zásady branže. Jak to říkala, když ho najímala metodou cukrátka a biče? Ti, kdo jsou v pozadí, se starají jenom o výsledek. Nezajímají je příčiny subjektivní ani objektivní, nezajímají je okolnosti, nezajímají je záměry ani náhody. Chtějí mít Čutoru na orbitě a to tak, že včas. Je to unikátní vědecký projekt, přesně časovaný. Každá hodina hraje roli. Ve správném čase na správném miste je Čutora k nezaplacení, o něco později nemá žádnou cenu. Že vypukla válka? Že počítačovou kapacitu sežral program Pointer? To nás ale vůbec nezajímá, pane Tevis. My chtěli Čutoru mít včas na orbitě. A protože ji tam nemáme, musíte zaplatit. Jak to, že nemáte čím? Ještě žijete, pane Tevisi, a život je i v tomhle světě pořád ještě nějaká hodnota. My už budeme vedet, jak ji využít.
Jak žhavá láva se v něm vzedmula nenávist. Ve zlomku vteřiny byl schopen pohlížet sám na sebe jako na muzeální exponát, jako na skleněného člověka, ve kterém je vidět krevní oběh i nervový systém. Náhle pochopil, jak se mohlo stát, že kladl časované bomby a střílel ze samopalu na docela cizí nevinné lidi, kteří kryli svými těly cíl. Jeho schopnost nenávidět převládala všechny ostatní vlastnosti. Bylo to pro něho osvobozující poznání. Já jsem spravedlnost a vše

ostatní je tudíž nespravedlivé. Ve smyslu vlastní spravedlnosti by byl ochoten i schopen zničit celý svět.
"Hergot, Tevis!" vytrhl ho z úvah Zappa.
Vteřinová nepozornost měla osudné následky. Tevis mel regulovat prediktivní subprogram Pointeru, který eliminoval časová zpoždění, jež nezbytně nastávají při každém přenosu informace složitými simulacemi vývoje událostí v bezprostřední budoucnosti, Prediktivní program bylo možno řídit i automaticky, ale při zkouškách se prokázalo, že lidský intelekt, nadaný schopností intuice, je stále výkonnější než počítače páté generace.
Pokud ovšem je lidský intelekt při věci.
Pokud se nezabývá něčím jiným. Například myšlenkami na zkázu světa.
Tevisovou vinou kulometná dávka vypálená levým krajníkem útočné formace Macušity nezasáhla cíl.
Francouzsko-německý jaguár vzápětí zaujal výhodné palebné postavení, krátce po sobě vypálil tři rakety vzduch-vzduch a dvě z nich smetly část formace Macušity z oblohy.
Tevis zazmatkoval a uvědomil si, že blankytně modré křivky časových koordinátorů plynou kamsi stranou od nitkového kříže, ve kterém se měly protínat. Přitiskl levou ruku na senzor, ale v pohybu byla určitá míra setrvačnosti a chvilku trvalo, než se křivky začaly vracet. Centrum v Sapporu se naštěstí rozhodlo k palbě v okamžiku, kdy křivky procházely křížem, a to znamenalo konec jednoho z jaguárů bránících území Matra-Messerschmitt, na mapách stále ještě označované jako Svobodná republika Kašmír. Ale nezastavily se, pluly dál a vzdálily se od ideálního bodu ještě více než prve!
Zappa už nespílal. Jednak si uvědomil, že by tím nepřispěl k uklidnění komunikátora, jednak měl vlastní úkoly a musel se jim plně věnovat. Byl ale pevně rozhodnutý s Tevisem zatočit, až tahle šlamastyka skončí. A skončí brzy.
Podivil se, kdyby mohl nahlédnout do Tevisovy psychiky. Zněla v ní triumfální symfonie opojení mocí: stačilo pomyslet, a někde dole umírali lidé.
Letouny rozvinuté v bojovém seskupení o šíři desítek kilometrů už narušily vzdušný prostor snad všech sousedních států. Indický subkontinent, rozdělený na větší počet států než kdykoli ve své minulosti, v jistém slova smyslu připomínal hrozen vosích hnízd - a všechna hnízda už hrozivě bzučela a rozlícený hmyz vylétal ven. Zappa monitoroval mezinárodní ohlas konfliktu. Neměl rozhodovací právo, a nemohl tedy bojové operace zastavit, jeho poradní hlas však hodně platil. Věděl, že střetnutí je třeba ukončit dřív, než do něho vstoupí nežádoucí síly, které mohou trvale narušit politické uspořádání celé oblasti, ale zase ne příliš brzy, především ne za situace, kdy Matra-Messerschmitt získává výhody. Blýskl očima stranou na Tevisův skrín, a když spatřil opile rozkolísané křivky, hlučně ze sebe vyrazil vzduch.
Bylo to jakési zvířecí heknutí. Ani povzdech, ani zafunění.
K dovršení všeho zlého se rozezněla siréna. Žluté varovné světlo upozorňovalo na narušení hermetizace.
Co to mělo znamenat?
Jaguáry poslední generace jsou schopné stoupat až do výšky šedesáti kilometrů, a jejich rakety tedy mohly, čistě teoreticky, Diamond zasáhnout. Stanice se však momentálně nalézá na druhé straně zeměkoule, takže od skutečného bojiště ji dělí masa planety, stále ještě neprostupná i pro ty nejmodernější nástroje smrti. Vysvětlení podal Langhammer:
"Lings jde na EVA!"
Přeloženo do běžné hovorové řeči to znamenalo:
Lings podniká kosmickou procházku. Natáhl na sebe skafandr a otevřel průlez.
3.
Martina Lingse každý považoval za prototyp člověka nekňuby. Groteskně plachý človíček, drobný, s nezapamatovatelnou tváří. Nikdo by nevěřil, jaký fanatismus žhne v jeho kuřecích prsíčkách. Důkazem mesiášského zanícení byla ostatně i jeho přítomnost na palubě Diamondu. Přestože už dávno neplatila zásada, že do kosmu se dostanou jen lidé s fyzickou výbavou atleta, pidimužíky tu přece jen neradi viděli - už proto, že ti, kteří výběr kandidátů řídili a ovlivňovali, byli obvykle sami kosmonauty první a druhé vlny, tudíž atleti.
Lings se stal ekologem - jako statisíce dalších lidí - teprve v průběhu posledních dvou, tří let, kdy ekologická kampaň nabyla doposud neslýchaných rozměrů. Člověk aby se za své lidství styděl. Planeta patří zvířatům a některá - jako především ještěří - tu mají domovské právo vyhrazené už desítky, ba stovky miliónů let. Je třeba vlídnosti člověka k člověku, člověka ke zvířeti a zvířete k člověku, tato hesla duněla z miliónů reproduktorů v radiopřijímačích i televizorech, sálala ze stránek novin a časopisů. Drobný mužík si však přes veškerou kampaň ještěry hnusil a když už ho tedy přesvědčili k ekologistické víře, upnul se na největší suchozemské savce. A objevil jejich nepřátele.
Znenáviděl pytláky stejně vřele, jako miloval chobotnatá zvířata. Kdyby někdo před jeho očima stáhnul pytláka z kůže, ani by nemrkl a lidskou účast by projevil leda v tom případě, že by se nějaký ubožák broučínek přilepil krovkami ke zkrvavenému masu.
Jakmile vypukla ta nesmyslná válka, Martin Lings se odebral do střední sekce lodi na stanoviště, jež mu bylo předpisy vyhrazeno, tedy do své ubikace. Byl zoufalý. Nevadilo mu, že kdesi nad nějakými směšnými hranicemi umírají lidé. Myslel jenom na bezprizornou družici Hlídací pes, která už je skoro na dosah ruky. Kapacita jejích plazmových motorů není nevyčerpatelná. Brzy nastane konec, družice bude neovladatelná a inspekční satelity WASA ji zlikvidují výstřely rentgenového laseru jakožto nebezpečné, provoz ohrožující kosmické smetí.
A dole v Serengeti budou pytláci dál střílet nosorožce a jemenští šviháci budou nadále nakupovat za tisíce dolarů medikamenty vyrobené z nosorožcích rohů, údajně schopné navrátit rohovkou tvrdost jejich pohlavním údům, nyní splihlým vinou nezřízeného života a požívání drog. A Masajové budou likvidovat slony kvůli klům, ze kterých pak holandští a rumunští řemeslníci vyzbrojení vysokofrekvenčními frézkami budou podle šablon vyřezávat umělecké originály skulptur rovníkové Afriky k výzdobě středostavovských příbytků.
Na dosah ruky... Jak to říkala Draskarová? Vynesla by družici v zubech na orbitu. Družice na orbitě je, ale na nízké

parkovací dráze. Aby mohla fungovat, musí se dostat do výšky šestatřicet tisíc kilometrů nad zemský povrch, na dráhu stacionární. Diamond jí k tomu pomůže... pokud se dostane na jeho palubu.
Já ji tam dostanu.
Čekat? Tak nějak to říkal ten Japonec. Jenže já čekat nechci a nebudu, rozhodl se ten drobný zavilý mužík.
Proč by nemohl vystoupit do kosmického prostoru a vlastníma rukama přivléci Hlídacího psa do nákladového prostoru lodi?
Srdce se mu div nezastavilo v okamžiku, kdy se myšlenka zrodila. Zaplavil ho pocit úžasu i bázně, jako by v sobě objevil doposud skrývanou schopnost procházet zdí anebo telepaticky číst myšlenky cizích lidí.
Samozřejmě že věděl o všech protiargumentech a dovedl by sám sobě dokázat, proč není možné vlastníma rukama dotlačit Hlídacího psa do nákladového prostoru. A proč je lepší počkat. Jak dlouho může ta válka trvat? Moderní technologické konflikty jsou otázka dnů, někdy i hodin.
Ne. Uvažovat bude až tam venku.
Když vyjímal ze skladové sekce svůj skafandr, byl úplně klidný. Věděl přesně, co učiní. Nebude improvizovat. Kosmická procházka patřila k základním disciplínám výcviku a veškeré nutné procedury si ověřil v tréninkovém centru na Okinavě v hlubokém vodním bazénu, na jehož dně spočívala funkční maketa raketoplánu.
Oblékl si skafandr a v duchu blahořečil důmyslným lidem, kteří zkonstruovali kosmické oděvy nové generace, do nichž lze vstoupit bez cizí pomoci. Zkontroloval hermetiku. Svítící diody v límci ho ujistily, že zásoby vzduchu vystačí na patnáct hodin, elektrické energie nezbytné k vyhřívání skafandru a k radiokomunikaci je také dost.
Vešel do přechodové komory, utěsnil vnitřní poklop a otočil uzávěrem poklopu vnějšího.
Kdyby někdo měl možnost pohlédnout mu do tváře, podivil by se: Martin Lings se smál. Uvědomil si totiž paradoxnost situace. Veškerá kapacita řídicího počítače Diamondu je soustředěna na ten zatracený program Pointer. Počítač tedy nemůže ani zablokovat vnější poklop! Za normálních okolností nebylo totiž možné poklop manuálně otevřít bez předběžného souhlasu a pokynu velitele směny.
Teď jej Lings otevřel bez zábran. Kolem něho vyletěl obláček bleskurychle kapalnějícího vzduchu. Přerušený elektrický obvod aktivoval výstražnou sirénu a žluté varovné světlo.
Visel na držadle umístěném vedle poklopu. Hrdlo se mu sevřelo bázní. Trénink v bazénu je jedna věc, a skutečná kosmická procházka je věc druhá. Masa Země mu visela nad hlavou. Zmocnila se ho nesmyslná představa: Pustím se a spadnu - tam nahoru! Uvědomil si, že se mu zvedá žaludek. Silou vůle odtrhl oči od nebezpečné podívané a zafixoval pohled do prostoru před sebou.
Nákladní sekce byla prázdná, mechanická ruka na čtyřikrát složená se klikatila na dva sáhy od něho. A zde, na opačné straně poklopu, byl ke stěně připevněn kosmický skútr.
Přeručkoval k němu, zahákl karabinku pojistného lana do oka na jeho stěně a potom poněkud neohrabaně - instruktor na Okinavě by ho pokáral - vklouzl do objetí přístroje, připomínajícího křížence mezi šatní skříní a zubařským křeslem. Propojil konektory skútru a skafandru a další sada kontrolek v okruží přilby souhlasně zamrkala zeleným světlem. Uvolnil skútr z objímky a zažehl motorky.
Udělal to samozřejmě špatně, takže skútr se chvilku třel o stěnu nákladního prostoru. Lings to skřípění a rány sotva slyšel, zato v řídicí sekci to bylo jasně slyšet a všichni čtyři muži, Singha a Kazanawu nevyjímaje, se pořádně vyděsili. Konečně se Lingsovi podařilo správně nastavit ovládací páky a vyrazil směrem k hvězdě podobnému světélku, o němž byl přesvědčen, že je to družice Hlídací pes.
4.
Šestadvacetiletý profesionál Heinrich Wolf, přidělený k osmé horské divizi armády státu Paňdžáb/Macušita, prodělal celý zápas za "nezávislost a udržení samostatnosti Paňdžábu" od samotného počátku, pokud ovšem za počátek seriózního úsilí budeme považovat chvíli, kdy se na scéně, či vlastně v zákulisí, ocitla Macušita. Tím skončila romantická éra teroru a atentátů, těžiště bojů se přeneslo do pohodlných úřadoven diplomatických, politických a hospodářských činitelů a rozhodující úlohu v závěrečných bitvách nesehrály ruční samonaváděcí rakety, nýbrž macušitské miliardy. Ne snad, že by se boj za samostatnost konal jenom v kancelářích, ne snad, že by se vůbec neprolévala krev. Naopak, střílelo se častěji a účinněji než za dob bojů proti Indiře Gándhíové, a muži jako byl Heinrich Wolf, se přičinili o to, aby údery protivníka co nejvíce bolely. Wolf sloužil v paňdžábských ozbrojených silách už pět let. Byl bohatý a unavený, a pokud měl před sebou nějaký cíl, dal se vyjádřit jediným slovem: přežít.
Ve chvíli útoku jednotky miniplánů spal na polním lůžku ve stanu, jejž sdílel s ostatními členy týmu B střeleckého družstva. Byl okamžitě na nohou a bez dlouhého rozmýšlení na sebe natáhl neprůstřelnou vestu, hlavu sevřel do skořápky anatomické přilby, spustil motory gyroskopů své karabiny, a zatímco svítilo výstražné červené světlo, spojil karabinu s přilbou spojovacím kabelem.
To vše netrvalo déle než dvacet vteřin.
Ve sluchátkách se mu ozval poručík Szeged.
"Je to tady, mládenci, těšení skončilo, tancovačka začíná. Jdou na nás shora. Tým A se přesune na stanoviště delta, tým B chci vidět na stanovišti kappa, opakuji, stanoviště kappa. Máte na to dvě minuty, koukejte sebou hodit."
Venku byla pořádná zima, pára šla od úst a ozbrojenci neutíkali jenom proto, aby se poručíkovi Szegedovi zavděčili, ale i proto, aby se zahřáli. Wolf vklouzl do předem vybudovaného okopu a karabinu položil na předprseň. Ztěžkla mu v ruce. Neklamné znamení, že gyroskopy se už otáčejí nominální rychlostí pětadvaceti tisíc otáček za vteřinu. Však také červená kontrolka zhasla. Wolf věděl, že nezhasla jenom na jeho karabině, ale i na konzoli velitelského stanoviště. Hajzl Szeged už ví, že Wolfík je k palbě připraven.
Sklopil skríny před oči, transfokaci nastavil na nejdelší ohnisko, ale ať se díval sebepozorněji, neviděl nic.
Sakra, napadlo ho, že to bude zase cvičení? To by teda byla hajzlovina jak se patří, a mohla se vylíhnout jen v tak

vylízané hlavě, jako má ten Maďar...
Vtom je spatřil.
"Máte je před sebou jako na střelnici. Dávejte pozor, udávám cíle..."
Szeged teď přidělí každému střelci potravu pro ústí hlavně. Na skrínu se objevila červená tečka, chvilku těkala v zorném poli, ale brzy se ustálila na temné postavičce pilota miniplánů, zasunutého kamsi do druhé vlny. Wolf stiskl pažbičku karabiny. Servozaměřovač se tichoučce rozbzučel, karabina v rukách střelce ožila. Jasně žlutý záměrný kříž rozčísl skrín na čtvrtky. Průsečík se blížil červenému bodu. Teď!
Wolf čekal, že karabina sebou škubne, což se také skutečně stalo, ale nebylo to ono správné škubnutí zpětného rázu. Zasekl se náboj, rána nevyšla.
"Krucinál fagot," zaláteřil, zaklopil skrín do záložní polohy a navyklým hmatem vyjmul zásobník. Mládenci vlevo i vpravo se činili, krátké dávky se ozývaly po celé délce palebné čáry a z nebe začaly pršet první šedé můry zasažené olovem.
A nejen to.
Jako rudé blesky začaly miniaturní rakety bít do okopů. Nálože ultimitu vyvolaly malé zemětřesení. Wolf strnul. Co to mělo znamenat? Odkdy se samonaváděcí rakety vzduch - země používají proti jednotlivcům?
Ode dneška, Heinrichu, ode dneška.
Kde vystřelila karabina, tam vznikl cíl. A kde vznikl cíl, tam směřovala maličká, ale pekelně chytrá a účinná raketa, vypálená nyní už nejspíš mrtvým střelcem.
Wolf cítil, jak mu na čele vytryskl pot a vtéká mu do očních důlků. Ježíšmaria, opakoval si, Ježíšmaria, kdyby se mi nezasekla hilzna, prásknul bych a kvůli tomu jsem mohl zakokrhat zrovna jako Tony a Emilio a Josef a Dodo. Ježíšimaria.
"Wolf! Slyšíš mě, Wolf?"
"Jo," odpověděl stísněným hlasem.
"Co je s tebou, chlape..."
"Žiju," řekl Wolf.
"Sakra, chlape, jak to, že nestřílíš, sakra, chlape..."
"Co je s klukama?"
"Jsou v hajzlu, sakra, co čumíš," blekotal Szeged. Zřejmě mu nedošlo, o co tu jde.
"Drž hubu, idiote," zařval Wolf do mikrofonu. A jeden z létajících střelců jeho prosbě vyhověl. Detektor ultrakrátkých vln už vyhodnotil situaci, zaměřil umístění velitelského stanoviště a v následujícím okamžiku exploze ultimitu přeměnila vysoce organizovaný systém Szegedova postu v homogenní masu molekul organického i anorganického původu.
Wolf na bojišti osaměl. Podle předpisů pro vojína v poli se měl nyní řídit vlastní úvahou.
Ta byla založena na již zmíněném ultimativním přání přežít.
Protivník použil doposud neznámého zbrojního systému. Žádná vyšetřovací komise ho nebude kárat za to, že nespáchal sebevraždu tím, že by proti takové přesile pozvedl zbraň. Naopak, přežití je jeho povinnost. Musí přežít, aby nadřízeným mohl podat objektivní a kvalifikovanou zprávu.
Zůstal tedy v okopu, rukama si přikryl obličej a v duchu se modlil, aby zaměřovací aparatura miniraketového systému odpovídala jen na výstřely a nikoli třeba na teplotu lidského těla, na magnetické pole gyroskopických stabilizátorů anebo, kdo ví, i na smrad vojenských fuseklí.
Útočníci přehučeli nad Wolfovou hlavou ve výšce nějakých třiceti pětatřiceti metrů a pokračovali v leteckém vpádu do nitra svatého území firmy Macušita.
Wolf opatrně zvedl hlavu.
Po první skupině miniletounů mohla v cestě pokračovat druhá, ale jak se zdálo, vzduch byl čistý.
Wolf sebral se země karabinu a vypnul gyroskopickou stabilizaci. Teď, když ho neměl kdo řídit a zaměřovat, byla nejen zbytečná, ale i na škodu, protože se stabilizovanou zbraní se za pochodu manipulovalo prachmizerně. Opustil okop na stanovišti kappa a vrátil se tam, odkud přišel, kde byl stan jeho týmu a kde měl být podzemní kryt velitele a jeho zástupce.
Přesvědčil se, že věci se mají tak, jak čekal, že totiž místo krytu tu zeje jáma o průměru pěti a hloubce dvou metrů.
Povzdechl, usedl a začal přemýšlet, co dál.
O další průběh bojování se už nemusel starat. Sejmul přilbu právě včas, aby shůry zaslechl ryk reaktivních motorů. Ať patřily našim nebo vašim, všechno jedno, boj se přenesl na docela jinou úroveň.
Prošel po celé palebné čáře, ale nenašel nic, co by mu mohlo udělat radost. Kamarádů mu bylo líto, ale i na smrt těch ostatních si zvykl.
Měl jsem kliku, ježíšimaria, to jsem měl kliku, že se ta zasraná hylzna kousla... Jednotvárný refrén mu koloval myslí. Ale protože byl řádný voják, ukázněný, ale v případě potřeby iniciativní, rozhodl se, že přece jenom udělá něco pro dobro věci. Kamarádi, před tím než zakokrhali, sundali pár těch fešáků od messerů z nebe. Firmu bude jistě zajímat, co s sebou na vzdušný výlet vezli. Za neporušený exemplář zaměřovacího zařízení jistě dostane pěknou prémii.
Vypravil se tedy do okolí.
Znal to tu dobře, v uplynulých týdnech prodělali i noční cvičení v průniku na nepřátelské území. Ubíral se nenápadnou cestičkou, která se vinula mezi balvany a zkroucenými trsy horské kleče. Uvědomil si, že tudy poprvé kráčí sám, že široko daleko není živáčka a že se proti své vůli dostal do role ztraceného turisty, který, až ho najdou, dostane od pana průvodce pořádné vyhubováno.
Ta představa ho pobavila, ale neukonejšila ho natolik, aby ztratil ostražitost. Některý z pilotů totiž mohl být jenom raněný po nouzovém přistání mezi balvany a jeho pistole může zhasnout Heinrichovu svíčku osudu snadno jako nálož

ultimitu.
Ukázalo se, že uvažoval správné.
Wolf vklouzl na nevelkou skalní plošinku, ze které, jak věděl, byl dobrý výhled na půl kilometrů kupředu. Pod plošinkou následoval mírný svah, porostlý klečí. Střelec si podvědomě představoval, že kdyby on byl pilotem miniletadla a měl někde přistát s poškozeným letounem, udělal by to právě v těchto místech.
A skutečně, pěkné ve středu zeleného pole ležela sestřelená šedivá můra. Povrch křídel byl pitvorně zkrabatělý, jak se o tkaninu zespodu opíraly polámané větve borovic. Nicméně ani ten nejostřejší pahýl nedokázal tkaninu protrhnout. To Wolfa nepřekvapilo, věděl, že monomolekulární karbonitovou tkaninu neprobodne ani nůž.
Opodál seděl pilot a omotával si obinadlem poraněnou ruku.
Wolf znovu aktivoval svůj zaměřovač.
Nejdřív pátral po zbrani. Ano, ležela pilotovi na dosah. Muž je tedy raněný, ale ne vážně. Může bojovat a jistě to dovede. Další pohled patřil zaměřovacímu zařízení. Vypadalo jako neprůstřelná vesta, až na nepravidelné žebrování a na několika místech vystupující obdélníkové krabicové výrůstky. Wolf soudil, že v nich jsou bezpochyby uloženy miniaturní inerciální vyhodnocovače okamžité polohy. A ten objektiv na prsou, to je oko celého systému. Pěkná věcička. Kde ale má ten fešák rampu pro svoje rakety? Nejspíš bude připevněna ke spodní části miniplánů.
Potom zahlédl protivníkovu tvář.
Poznal ji. Zaprunder, Chorvátsko, třiadevadesátej rok, můj ty bože, je to jako včera, byli jsme mladý kluci, Jo Zaprunder byl ten zběhlej student, co ho vyhodili kvůli drogám a chlastu, nechal se nalejt, aby vydělal prachy a mohl se vrátit na studia, a teď, po pěti letech, tady sedí a ovazuje si pazouru.
Chtěl na něho zavolat, ale vtom si všiml, že Zaprunder s někým hovoří.
Jak by ne, zůstal na příjmu.
Není to Jo Zaprunder, je to součást bojového systému, součást vyhlížející jako Zaprunder, toť vše. Nelze k něčemu přistoupit s otevřenou náručí a zahlaholit: "Nazdar, opičáku jeden ožralá, kdo tě sem prsk, já vím, naši kluci to udělali, však to taky jaksepatří vodsrali, ale my jsme klikaři, my projdem bosí i po rozpálené plotně."
A on řekne: "Wolfíku, co dělají děvky, pamatuješ na ten masérskej salón v Limě...?"
Ne. Jo Zaprunder je na příjmu, Jo Zaprunder je zbraň, Jo Zaprunder je smrt.
Já jsem taky smrt, třebaže nejsem na příjmu.
Wolf zvedl zbraň, počkal, až Zaprunderova klidná, třebaže bolestí poznamenaná tvář vpluje do průsečíku zaměřovacího kříže, a dotkl se senzoru.
Ve stejný okamžik zavřel oči, ale i tak svým vnitřním zrakem viděl, co jeho výstřel způsobil.
Nebylo to pěkné podívání.
Snad by i začal uvažovat sám nad sebou, nad smyslem svého života, nad vztahem k jiným lidem, snad by se i zapletl do kliček nesmyslných úvah, jakými se tak rádi zaobírají posraní civilisté, snad...
Otevřel oči a to, co spatřil, ho přimělo k pohybové aktivitě tak čilé, že jenom nášlápná mina by ho dokázala vymrštit ze země rychleji.
Miniplán, ještě před chvilenkou bezmocně rozpláclý na povrchu keřovité koruny rozsáhlého pole kosodřeviny, náhle ožil. Nějaký vztekloun se pod ním probudil, děsně zařval a kopal vzhůru.
Jenže Wolf věděl i bez dlouhého přemýšlení, že to není vztekloun. To se probudila raketa. Odpalovací rampa miniaturních raket vzduch - země byla skutečně upevněna na spodním závěsu křídla. Zaměřovací zařízení na prsou teď už mrtvého Zaprundera stále ještě fungovalo. Jak jinak - proč by nemělo fungovat? Wolf vystřelil, optická i akustická čidla předala počítači data, počítač určil polohu Wolfovy zbraně a odpálil raketu, to vše je prostinké jako malá násobilka války.
Wolf ale neměl příležitost k hlubokomyslným úvahám. Letěl střemhlav do údolí, a pokud o něčem přemýšlel, tak jen o tom, jak dlouho to raketě bude trvat, než se vyprostí zpod křídel miniplánů, a jak velký je akční rádius smrtícího účinku ultimitové nálože.
Dopadl na kamenitý jazyk, stočil se do klubíčka parakoloulu, odrazil se nohama a pokračoval v letu. Ještě jeden odraz - a pak už se propadl do tůně větví kosodřeviny. Ostře to kolem něho zapraskalo. Doufal, že to jsou větve, a nikoli jeho kosti. Omamná pryskyřičná vůně ho udeřila do tváře. To už nad jeho hlavou přeletěla raketa. Zakryl si tvář pažemi. Přilba mu ochrání ušní bubínky.
Ozval se výbuch a rázová vlna ho zamáčkla hlouběji mezi větve. Vědomí ale neztratil. Sebral všechny síly a zašátral kolem sebe rukama.
Pak začaly padat kameny. Jeden ho udeřil do ruky, bolestivě, ale kost zůstala snad - celá. Zato ten druhý, který mu dopadl na záda, z něho vyrazil dech.
Překulil se. Plíce ho nesnesitelně rozbolely, před očima vyvstávala žlutavá mlha, zorné pole se zužovalo a nakonec v něm zůstal jen ten balvan, zpoza něhož před chvilkou pozoroval Zaprundera.
Ztrácel vědomí, obraz před očima se mu povážlivě houpal.
Ne! Kámen se skutečně houpe! Detonace ho uvolnila, otřesy půdy ho posunuly z lože, na němž staletí, ne-li po tisíciletí spočíval, teď se loučíš ostatními kameny a chystá se na cestu do údolí. Kudy povede trasa jeho procházky, kam se vydá?
Nejspíš do míst, kde se teď rozvaluje mladý muž jménem Heinrich Wolf.
Ozvěna vracela zahřmění výbuchu, protilehlé skály si pohazovaly zvukovým mekem, ale hra je přestala brzy bavit, hluk slábl.
Wolf zaskučel, zachytil se nejbližší větve, prudce se přitáhl, kopl nohama a takto se plazil po korunách zakrslých borovic vpřed. Za zády mu hřměly padající kameny. Sápal se dál, neviděl, neslyšel, nevnímal dřevěné nože polámaných

větví, jež mu rozdíraly obličej, heslo "přežít" ho mělo plně ve své moci. Ještě metr, ještě dva, ruka se chápe větve, přitáhne se, větev praská, ale trup se posunul o dobrých dvacet čísel kupředu, aspoň to, propast mezi životem a smrtí bývá někdy až překvapivě úzká.
Pak něco nahmátl, nebyla to větev, ale trup lidského těla. V tom okamžiku ho opustily síly a ztratil vědomí.
Když se probral, shledal, že po pravici mu leží Zaprunder-Zappy, ne už ten starý kamarád, ožraly Zappy, nýbrž nepřítel, mrtvý Zappy. Nu a po jeho levici trůnil ten velký balvan a chystal se, že zde stráví další staletí, ne-li tisíciletí svého života, na události tak chudého.
Wolf pozvedl trup a rozhlédl se kolem sebe. Nikde nebylo ani živáčka, jen nějací ptáci rozhněvaně křičeli, zavěšeni na silonech pod blankytně modrým nebem.
Obrátil se k Zaprunderovi.
Zásah mu utrhl levou část spodní čelisti.
"Ty hajzle," oslovil Wolf mrtvého, "málem jsi mě zabil."
Zappyho zuby se smály v krvavém bifteku: To je komický, říkal ten úsměv, že mi to říkáš zrovna ty.
Zappy měl v tuto chvíli rozhodně víc smyslu pro humor než Wolf.
Ten se posadil v rozsoše pokroucených větví. Přesvědčil se, že vyvázl z té šlamastyky jen s několika boulemi a oděrkami, rozdrápaným obličejem a modřinou na ruce a zádech. S ohledem na okolnosti to bylo větší štěstí, než miliónová výhra v loterii. A koneckonců, připomněl si, i na nějaké ty peníze si přijdu.
Naklonil se k mrtvole a na jejích ramenou nahmatal spony zaměřovacího zařízení. Opatrně sejmul přístroj, vytáhl konektor propojovacího kabelu, položil zaměřovač s něhou téměř láskyplnou na šešulku obzvlášť hustého keře kosodřeviny a chystal se přesunout k troskám miniplánů, aby si je prohlédl a aby zjistil, zda by nešlo odmontovat odpalovací zařízení - dost možná, že v závěsu vězí ještě raketa, a to by pak bylo pravé terno.
Na Zaprunderově hrudi se cosi zablýsklo.
Byla to kovová schránka ne větší než pouzdro na cigarety. Vysílačka... pomyslil si Wolf. Tak velká? OKIDA 600, bylo na ní napsáno.

Wolf propadl zvědavosti. Chvilku pouzdrem manipuloval, než se mu podařilo odklopit kryt. Objevil se nevelký displej.
Transmission completed, stálo za něm. Přenos skončil. Jaký přenos?
Že by starý Zappy byl spojař skupiny? Nesmysl. Tohle nebyla standardní výzbroj...
Probudil se v něm šestý smysl. Ne, tohle nebyl normální přístroj, Zaprunder neplnil normální úkol. Že by špionáž? Že by to bylo monitorovací zařízení?
Neměl žádné iluze a věděl, oč v téhle kratičké válce šlo. Zkouška zbraňových systémů. Kamarádi byli pokusní králíci, cvičné terče na střelnici, o tom nepochyboval ani vteřinu. I sám Zappy posloužil jako terč. Pokud to bylo monitorovací zařízení, patří do rukou expertů.
Sevřel přístroj v dlani. Jakou může mít cenu?
Nápis na displeji zmizel.
June 26, 1998, objevilo se tam, ale jen na chvilku. A pak čtyřciferné číslo, uprostřed rozseknuté desetinnou tečkou.
Nechápavě na tu proměnu hleděl.
Trojciferné číslo... Na poslední pozici se cifry měnily tak rychle, že je nestačil sledovat.
Vteřiny, desetiny, setiny.
Krucinál, tohle je countdown, uvědomil si Wolf. Pět vteřin, čtyři, tři... a pak? Rozmáchl se, ale bylo pozdě. Paprsky slunce blýskly na lesklém krytu a pak už spatřil jen světlo semaforu uvolňujícího cestu na onen svět.
Nebylo zelené, jako světlo na křižovatce, a už vůbec ne zelené, jak o něm píše Tibetská kniha mrtvých.
Bylo to bílé světlo exploze samodestrukčního zařízení, poslední vjem zraků šestadvacetiletého profesionála Heinricha Wolfa, přiděleného k osmé horské divizi armády státu Paňdžáb/Macušita do funkce pokusného králíka. Monitorovací zařízení OKIDA 600 proměněné v pumu se roztrhlo ve zlomku vteřiny na tisíce úlomků.
Náhoda, ta imaginární bytost, kterou pisatelé románu nemají rádi, avšak v životě hraje velkou roli, si zažertovala. Jeden z mikročipů transmiteru se utrhl, zasekl se Wolfovi do čela a zůstal v něm vězet. Trefil se do míst, do jakých pražský rabín Jehuda ben Low vkládal svému hliněnému sluhovi Golemovi mýtický šém.
5.
Hlídací pes byl deset patnáct metrů daleko.
Třímetrový, kónicky zakončený válec, metr široký. Antény, žaluziové kryty objektivů. Lings znal technické parametry každičkého agregátu této moudré družice, která bude přijímat automatická hlášení ze Země, vyhodnocovat je a kontaktovat velitelská stanoviště protipytláckých komand, jakmile se někdo pokusí jen trochu zvířatům ublížit. Technika, která div nevyhubila divoká zvířata, teď splácí svůj dluh a postará se o jejich záchranu.
Ekolog řídil svůj skútr tak jemně, že by instruktor tam dole na Okinavě řičel blažeností. Několika slaboučkými zážehy upravil rychlost na relativní nulu vůči družici a potom se beze spěchu, s trpělivostí očního chirurga k Hlídacímu psu přiblížil.
Při této operaci se otočil o sto osmdesát stupňů, tak aby viděl na mateřský přístav, na Diamond.
Optický zaměřovač vestavěný do přilby jeho skafandru ho poučil o tom, že přístav je vzdálen tři kilometry. Je to blízko a současně nekonečně daleko, záleží na okolnostech. Je třeba urychlit půldruhatunovou masu družice pomocí malých chemických motorků skútru. Je to vůbec technicky možné? Teprve teď si Martin Lings připustil tuto - nikoli bezvýznamnou - otázku.

Přimkl se rukama a hrudí k povrchu družice.
Kdyby ho viděl Langhammer nebo Zappa, asi by poznamenali, že prcek leze na vrbu anebo že ten pitomec se válí po družici, jako by to byla ženská. V panické mysli Martina Lingse se nemohla podobná myšlenka vůbec zrodit.
V prvních okamžicích Lings rukama svíral plášť družice. Bylo to opravdu objetí především milostné. Lings div neplakal štěstím, že se k objektu své lásky konečně dostal i přesto, že na Zemi vypukla nějaká prachpitomá válka a že Zappa a ti ostatní jsou jako zločinci, které je třeba postřílet, protože jsou zrovna takoví jako pytláci, možná snad, že ještě horší. S nenávistí hleděl na jasný obrys Diamondu, na toho maličkého stříbrného broučka před sebou. Jen počkejte, vy smradi, spílal Lings v duchu posádce.
Postupně obnovoval síly a nabýval rozvahy.
Na účtování je ještě brzy. Nejdřív je třeba dostat Hlídacího psa na stanici, pak se uvidí, co bude dál.
V podstatě věděl, co má dělat. Rozmyslel si to cestou k družici: použije motorků skútru k nezbytným manévrům, jež dopraví Hlídacího psa do nákladního prostoru Diamondu. Nyní nastal čas praktické realizace toho plánu.
Dokáže udržet pouhýma rukama půldruhatunový objekt? - tak zněla otázka.
Lings nebyl profesionálním kosmonautem, a neměl proto v krvi onu prostinkou pravdu, že půldruhatunová masa má půldruhé tuny v takzvaném beztížném stavu na oběžné dráze, stejně jako je má dole na Zemi, a že tedy k sebemenší změně její polohy je třeba vynaložit náležitou sílu. Neměl ten poznatek v krvi, ale v hlavě ano. Rozumem ho dobře chápal.
Nyní oba, družice i on sám, s tělesem skútru na zádech, tvořili jeden jediný vztažný systém, jeden jediný hmotný útvar - z hlediska kosmické mechaniky. Spojení je však slabé. Jakmile Lings zapne motory skútru, spojení - jeho dlaně - povolí.
Chytnu se antén, rozhodl se.
Vzápětí se zhrozil svého úmyslu.
Jsou snad antény konstruované tak, aby odolaly mechanickému zatížení? Dozajista nejsou. Odolnost proti zatížení se z konstrukčního hlediska rovná robustnosti, masívnosti. Konstruktéři proto kalkulují s únosným minimem. Při konstrukci Hlídacího psa jistě nepočítali s tím, že někdo potáhne za sebou družici za anténu po oběžné dráze, jako když se žebřiňák táhne za voj do stodoly!
Zkusmo se dotkl jedné z antén. Byl to proutek ani ne deset centimetrů dlouhý. Pružně se pohyboval v průchodce složitě tvarované z jemných kovových segmentů, ne nepodobných cloně fotografického objektivu.
Snad bych ji neutrhl, uvažoval Lings, ale rozhodně bych ji zničil. A bez svých antén není družice k ničemu dobrá.
Užuž se rozhodl, že ji bude tlačit zezadu, že si ji položí na ramena jako Atlas břímě celé Země, když tu si všiml dvou masivně vyhlížejících ok.
Jak na ně mohl zapomenout!
Byla to oka transportního závěsu. Družice se nepřepravuje z výrobního závodu v bedně vycpané dřevitou vlnou! Musí být pečlivě upevněná do špice nosné rakety. Závěsy jsou konstruovány tak, aby snesly útrapy přepravy a přetížení při startu raketového nosiče.
Lings se zaradoval, že nalezl toto kolumbovsky prosté řešení, ale vzápětí ho přepadly další pochyby: Dokáže udržet závěsy rukama?
Pojistné lano, blesklo mu hlavou.
On sám je ve skútru připevněn pomocí popruhů, a navíc ho k němu poutá pojistné lano. Popruhů a lanka by mohl použít k pevnému spojení skútru a družice.
To by ovšem znamenalo, že se on sám bude muset vzdát jejich služeb.
Dlouho neváhal. Bude riskovat cokoli, jen aby družici dopravil do bezpečí. Rozepnul spony na prsou. Popruhy se líně rozvinuly do stran. V lesklé puklici spony se mihla modř Země. Stále ještě byl ke skútru připoután lanem. Chvilku zaváhal, později se za ten okamžik nerozhodnosti bude jistě tvrdě stydět, ale překonal strach a karabinu uvolnil. Jednou rukou se zachytil závěsného oka a pomocí druhé ruky a obou nohou otočil skútr tak, aby zadní stranou své plochy dolehl družici k boku.
Hlídací pes teď připomínal bábu s nůší na zádech. Anebo maminku s dětskou sedačkou na hřbetě, sedačkou, ze které dítě vypadlo, ale drží se za ručičku a mrská kolem sebe nohama, maminka to nevidí a kráčí dál pohroužena v přemýšlení, co uvaří k obědu.
Lings stabilizoval svoji polohu, připoutal skútr nejdříve jedním popruhem k oku, uzel utáhl co nejpevněji a pak přeručkoval na druhou stranu, udělal další smyčku a pak uzel. Řekl si, že spojení je dosti pevné, a že by se tedy mohl znovu připoutat k lanku. Neudělal to. Snad se chtěl potrestat za tu trapnou chvíli váhání.
Koneckonců, ještě tu byl ten propojovací kabel. Nebyl sice stavěný na tah, a neměl tedy pevnost záchranného lanka, ale ve chvíli nouze mohl - snad - zabránit nejhoršímu.
Co dál?
V následující fázi musí Lings zvýšit rychlost Hlídacího psa, aby Diamond dostihla.
Přeručkoval po skútru a obemkl družici nohama. Ruce položil na madla skútru a nahmatal ovládací páky. Diamond měl teď za zády. Zatnul zuby a stiskl páky. Z trysek a raketových motorků vystříkly dlouhé bílé plameny. Kondenzované plyny utkvěly ve vzduchoprázdnu jako poněkud průhledné kolejnice. Bude dost dlouho trvat, než se rozplynou vlivem tlaku slunečních paprsků.
Ohlédl se.
Co se děje s obrazem Diamondu? Zvětšuje se?
Podle zaměřovače je teď vzdálen dva a půl kilometru. Skvělé! Teď nezbývá, než čekat. První korekce byla snad úspěšná. Těmi dalšími Lings musí upravit nejen rychlost, ale i směr letu. Ale na to je ještě brzy, druhou korekci provede, až se dostane na vzdálenost jednoho sta metrů. Do té doby musí čekat.

Otočil se, aby seděl tváří po směru pohybu. Hlídací pes se stočil tak, že měli Zemi po pravém boku, jako by to byla obrovitá modravá hora.
Co se děje tam, ukryto pod příkrovem mraků?
Lidé tam kácejí panenské pralesy a zbavují Zemi jejích plic? Otravují oceány? Vraždí se ve válkách, sice drobných, ale neméně krutých, jako bývaly ty velké? Umírají hladem? Náklady spojené s vypuštěním Hlídacího psa by dokázaly na jeden den nasytit všechny děti v celé Africe. Pak by umíraly dál.
Na toto všechno Lings nemyslel.
Představoval si pytláka zalezlého v houštině. Opodál se vážně ubírá stádo slonů, jde k vodě. Pytlák zvedá k rameni pušku opatřenou zaměřovačem. Gyroskopický stabilizátor bzučí v břichatém těžišti zbraně. Prásk, vůdčí samec se zastavuje, explozivní střela mu vniká do lebky tou bránou smrti za uchem, kterou vyhledával před sto lety už i arcivévoda Ferdinand, vyhlášený vrah zvířat, obrovitou hmotou jeho těla putují vlny třasu, klesá na přední nohy, zvíře naposledy zatroubí, zoufalý zvuk vyplaší hejno plameňáků, samci se podlamují i zadní nohy, tělo při pádu zaduní. Zbytek stáda prchá. Pytlák běží k mrtvému zvířeti. Z batohu vyjímá akumulátorovou pilku. Odřízne zvířeti kly. Na smluveném místě čeká maskovaný automobil. Překupník vymění kly za několik masových konzerv, které na nějakou (krátkou) dobu oddálí pytlákovu rodinu od smrti hladem. Proč nesní sloní maso? Za půl hodiny tu bude vrtulník strážců rezervace, to už pytlák musí být pryč.
Až bude Hlídací pes na své dráze, vrtulník bude na místě vraždy ne za půl hodiny, ale za pět minut. Jeho kulomety udělají krátký proces, rozsekají je na kusy, svazky olova obaleného mědí rozporcují na kusy lidská těla nakažená virem HIV. Mezi pytláky se to rozkřikne. Najdou si jinou práci. Nebo umřou hladem a AIDS i s rodinami.
Tak hezky si to představoval Martin Lings, sedě obkročmo na družici Hlídací pes, a věru, že to byly představy radostné. Bílomodré těleso Země se mu pomaličku, nepostřehnutelně, sunulo po pravici. Dunění padajících stromů a nářek hladovějících dětí nebylo sem nahoru slyšet, natož aby tu byl cítit naftový puch umírajících oceánů.
6.
Pan Polanski vyšel z informatikova brlohu. Pouzdro na optický WROM disk třímal v rukou jako svátost. Golanz odložil teletextový print na stůl a vstal z křesla. Na starém Židovi bylo cosi starozákonního, přinejmenším pro tuto chvíli odložil masku přihlouplé žoviálnosti. Možná ale, že byl jenom unavený, vždyť už bylo po půlnoci.
"Celý Pointer, od á až do zet," řekl. I cosi jako únava, nebo možná obava, se mu chvěla v rukou.
Golanz úkosem pohlédl na print. Statistika mrtvých... Zveřejňují jména, no prosím. Ale proč k nim dodávají fotografie? Mladé tváře... Snažil se rozeznat v jejich rysech črtu osudovosti, která je předurčila k smrti. Marně. Různé typy a nátury, nikde žádné stigma záhuby. Výsledek u všech stejný - smrt, rychlá a technologicky čistá smrt.
"Co dělá Píbí?" zeptal se trochu chraptivě, snad aby se zbavil nepříjemných myšlenek, do kterých ledově vanul průvan svědomí.
"Nejdřív byl svěží, začal si dokonce hrát s tou zatracenou hokejkou, kterou mu jednou přerazím o záda, a pak to s ním seklo. Nic vážného, tentokrát ještě ne," řekl Polanski a podal mu pouzdro. "Tady máte ten váš Pointer," opakoval to slovo s jakousi nechutí. Golanz se ovládl a vyzývavě zvedl hlavu. Polanski pokrčil tučnými rameny. Však já vím, já vím, znamenalo to gesto. Odvedli jsme práci. Nerozhodli jsme o ničem. Jsme jenom biologické čipy s částečně autonomní inteligencí.
Golanz vložil pouzdro do aktovky z titanového plechu a pečlivě navolil kód. Od této chvíle s ní bude zacházet tak opatrně, jak se sluší zacházet s odjištěnou minou.
Kývl Polanskému na pozdrav a měl se k odchodu.
"Poslyšte," ozval se šéf TURBO-NEWS, "to byste měl vědět. Píbí, než se složil, zase opakoval to slovo."
"Jaké?" utrhl se na něho Golanz. Vzápětí se za to zastyděl. Ne, nesmí dávat najevo nervozitu.
"Angolmois. Píbí zase řekl Angolmois a pak byl v limbu. Jo a na skrínu se honili nějací ještěří."
"Ještěři? Ti jsou dnes všude," podotkl Golanz. "Na naši OKIDU se přilepil nějaký televizní program pro děti."
S OKIDOU by bylo všechno možné, uvažoval. Kdo ví, co je to vlastně za firmu. Pak se s Polanskim rozloučil a vyšel do noci. Pojede domů a pořádně se vyspí. WROM disk dá šéfovi až zítra.
Když přicházel ke svému ford-terroru, uslyšel z něho naléhavé kvílení telefonu.
To nemohlo znamenat nic jiného, než poplach nejvyššího stupně. Sáhl do kapsy pro klíče a teprve napotřetí se mu podařilo stisknout senzor ve správném rytmu.
Nemýlil se. Zpráva, která ho uvnitř vozu čekala, ho přiměla změnit úmysly. Vešel do budovy a labyrintem průchodů se dostal až k soukromému výtahu, který spojoval přízemí s penthousem na střeše budovy. Vyťukal kódové číslo a pak přiložil dlaň na kovovou plošku daktyloskopického scanneru. Nebude čekat na ráno a vydá se za van Grofem hned teď v noci. Pancéřové dveře zdviže zahučely a Golanz vstoupil do šéfova soukromého světa.
7.
Diamond se vznášel padesát metrů od Hlídacího psa. Raketoplány nejsou veliké, ale Lingsovi připadal obrovský. Bachratý trup opatřený šípovitě zkosenými křídly, nákladní prostor dokořán otevřený jakoby v ironické výzvě: Jen pojď, chlapče, rádi tě uvítáme!
Jenže těch padesát metrů představovalo nepřekročitelnou propast.
Martin Lings provedl už dvě korekce.
Při té první zvýšil rychlost Hlídacího psa a po třech hodinách stíhání, kdy bezmála dvakrát obletěl Zemi, se přiblížil Diamondu natolik, že mohl přikročit k druhé korekci, kterou tentokrát hodlal upravit nikoli rychlost, ale směr letu. Diamond totiž letěl o nějakých tři sta metrů výše než družice Hlídací pes.
Při korekcích se Lings řídil jen odhadem, a ten v kosmu není nejlepším rádcem. Teď už si snad posté vyčítal, že zbytečně dlouho nechal motory skútru hořet. Hlídací pes se dostal na úroveň letu Diamondu, ale pak pokračoval ve

stoupání. Bylo třeba provést třetí korekci, zamezit dalšímu stoupání a družici nasměrovat přesněji.
Lings hleděl k Diamondu. Obrovitý kotouč Země za ním visel jako hyperrealistická kulisa. Chvílemi se mu zdálo, že to není planeta Země, ale pitvorná tvář nějakého obra, který se vynořil z vesmíru, aby pozoroval marné úsilí komického trpaslíčka, jenž si osedlal družici ve snaze přimět ji k cestě, stejně jako oslíka tvrdohlavě odpírajícího vrátit se do stáje.
Diamond se poznenáhlu začal zmenšovat.
Lings se podíval na indikátor paliva. Na displeji se už objevila nula, za desetinnou čárkou seděla dvojka, za ní lepší číslo, osmička. Nula dvacet osm. Žádná sláva.
Vystačí to na přiblížení?
Co kdyby se od družice odpoutal? pomyslel si.
Byl to nápad, který se zrodí z lůna matky jménem Zoufalství. Lings ve skafandru by na Zemi vážil dva metráky. V porovnání s masou družice to nebylo mnoho, ale v mezní situaci hrají roli i maličkosti. I kvůli hloupým dvěma metrákům se může stát, že se Hlídací pes nedostane na místo určení.
Jak to ale provést?
Lings usilovně přemýšlel. Odpověď našel okamžitě. Ovládání lze přepnout na stálý chod. Konstruktéři kosmického skútru počítali se situací, ve které se kosmonaut musí přepravit v čase co nekratším na poměrně dlouhou vzdálenost a během cesty bude zaměstnán jinou činností. Aby nemusel držet ruce na ovládacích prvcích, uzpůsobili řízení režimu stálého chodu. Lings se naklonil a na spodní části levého držadla nalezl přepínač, skrytý v prohlubni, aby ho kosmonaut nezapnul nešťastnou náhodou - ta by se mohla stát osudnou.
Nahmatal přepínač a bez váhání jím otočil.
Potom pomalu opatrně přeručkoval za skútr. Napadlo ho, že ho proudy plynů spálených v korekčních motorcích zasáhnou do prsou. Vydrží skafandr jejich žár? Co na tom záleží. To, k čemu se chystal, se tak jako tak rovnalo sebevraždě. Družice urychlená tahem kosmického skútru mu pomalu, ale jistě uletí. Zůstane v kosmu sám, pokud ovšem posádka Diamondu neudělá nic pro jeho záchranu.
Měl důvody, proč o tom pochybovat.
Během svého přibližovacího manévru se několikrát pokusil navázat s Diamondem spojení, ale k ničemu to nevedlo. Diamond dělal mrtvého brouka, jeho zoufalé výzvy prostě neposlouchal. Samozřejmě, někdo je slyšet musel, prostor je plný citlivých uší, antény monitorují vysílání na všech vlnových rozsazích čtyřiadvacet hodin denně. Snad tedy někdo Lingse slyší, snad ten někdo něco udělá, třeba ono něco povede k čemusi, jako je záchranná akce... Ale přijde záchrana včas?
Zvířata umírají v krutých bolestech. Životem platí za krásu srsti, za krásu klů, za krásu šupinaté kůže. Platí daň za lidské sobectví a hloupost. Umírají nadarmo! Proč bych já neměl umřít - tím spíš, že to nadarmo nebude?
Napadlo ho, že jeho oběť dodá sílu raketovým motorkům skútru, že nějakým způsobem zmnoží zbytek paliva, že způsobí zázrak.
Bál se. Suše polykal. Někdy ho přepadla panika, myslel si, že už mu v nádržích nezbývá žádný kyslík, že vlastně už nedýchá, hrudník se mu už jen automaticky pohybuje, ale dovnitř nevniká nic, protože z nádrží už nic nevychází. Zvládal tyto panické stavy silou vůle, ale pokaždé si uvědomoval, že to jednou přijde. Ano, jednou a nebude to dlouho trvat - přestane kyslík z nádrží vycházet a pak se hrudník bude pohybovat opravdu jen automaticky. Bolí takové umírání? Zbytečná otázka. Martin Lings věděl, že odpověď zní "ano".
Jestli se neodhodlám teď, neodhodlám se nikdy, řekl si Martin Lings. Pomalu vkládal ruce na ovládací prvky. Kolenem pravé nohy se odrazil od těla družice. Připomínal teď atleta cvičícího na bradlech. Stiskne ovládání a okamžitě se pustí. Odlehčené těleso poletí směrem... Správným směrem? Určitě! Musí letět správným směrem!
Najednou se mu zdálo, že madla kosmického skútru podivně ožila, jako by se pohnula. Ovšem, jedno se dokonce vysmeklo z jeho ruky! Tělo, doposud utkvělé rovnoběžně s osou Hlídacího psa, se poměrně rychle šinulo někam na stranu. Přitáhl se druhou rukou a křečovitě ji stiskl. Neuvědomoval si, co vlastně dělá. Podvědomě cítil, že mu jde o život, a bojoval ze všech sil. Spálil hodně kyslíku, než se mu podařilo znovu se chytit oběma rukama. Zděšeně se podíval vzhůru. Měl dojem, že Diamond je podstatně větší než před chvilkou.
Ohlédl se.
Z trysek plazmových motorů tryskaly provazce kondenzovaných par.
8.
"A je po všem," řekl Hirokazu Kazanawa otráveně. "Moc dlouho to netrvalo."
Zappa se podíval na displej. Tři hodiny, sedmnáct minut, dvacet šest vteřin. Ne, dnes války netrvají dlouho, ale i tak jsou pěkné.
Na jeho pokyn začal palubní počítač s likvidací programu Pointer. Operační systém vtrhl na scénu jako parta kulisáků, kteří jsou povinni v době co nejkratší odstranit vše, co připomíná královský hrad, a připravit rekvizity pro další dějství, jež se bude odehrávat v lese.
Brian Tevis tupě hleděl na skrín, četl hlášky operačního systému, aniž je bral na vědomí, a bezděky se přitom usmíval. Zappa si toho všiml a i jeho samotného překvapila míra nenávisti, již k tomuto muži pociťuje.
"Tak pánové," řekl, když byl Pointer odklizen, "čeká nás další job. Copak dělá náš přítel Lings?"
Po celou dobu nasazení Pointeru samozřejmě věděli, kde Lings je a co dělá, ale brali ho na vědomí asi tak, jako kdyby na stene kabiny byla upevněna polička a v ní rostl kaktus: Ano, víme, že jsi tu a rosteš, ale tleskat ti k tomu nebudeme. Teď, když bylo po válce, po jednom z těch přečetných bleskových konfliktů konce devadesátých let, nastal čas třeba i pro aplaus.
"Je to kamikadze," podotkl Kazanawa na Lingsovu adresu. Spolu s Langhammerem se připravovali na restartování programu, který převezme přibližovací manévr Hlídacího psa. V porovnání s programem Pointer byl tento program až

komicky jednoduchý.
"Kdyby to byl kluk, zasloužil by výprask."
"Protože je dospělý," doplnil Langhammera Japonec, "dostane vyznamenání."
"Nejraději bych mu to vyznamenání nacpal do prdele," navrhl Zappa kompromisní řešení.
Brian Tevis k tomu nepřipodotkl nic. Mlčel a vychutnával blažený pocit lehkosti uvolnění srdce. Navíc Hlídací pes bude brzy i s Čutorou v nákladním prostoru. Vše, co se bude dít potom, už nespadá do okruhu jeho kompetence a odpovědnosti. On své povinnosti splnil, nakrmil počítač modifikací vypouštěcího programu a postaral se v mezích svých možností o to, aby se Hlídací pes s Diamondem spojil.
Od této chvíle, uvažoval spokojeně, ať si dělá starosti někdo jiný.
"Připraveni," hlásil Langhammer.
"Počkej," řekl spěšně Kazanawa. "Podívej, co ten pitomec dělá?"
"Vypadá to, že chce slézt dolů. Zbláznil se?"
"To jste ještě nedokázali navázat spojení?" zavrčel Zappa nevlídně.
"Lings neodpovídá," řekl Langhammer. "Briane, jak to vypadá u tebe?"
Tevis sebou překvapeně trhl. Ovšem, vždyť on zde není v roli diváka, je přece spojovacím důstojníkem Diamondu!
"Moment, proklepnu to..."
Zadal počítači několik rutinních povelů.
"Mechanicky poškozená anténa," konstatoval suše.
"Sakra," řekl Langhammer. "Manévr je v pytli."
"Není," řekl Tevis. "Lings poškodil svoji vlastní anténu. Hlídací pes je v pořádku."
"Lingse vem čert," řekl Langhammer. "Jenom, prokristapána, ať se pořádně drží. Připraveni?" zeptal se, a když ostatní přisvědčili, zvolal slavnostně: "Jedu!"
To byl ten okamžik, kdy znovu ožily plazmové korekční motory Hlídacího psa. V kritickém okamžiku, kdy Lings bezmála nechal Hlídacího psa ujet jako by to byla tramvaj, bylo v řídicím sektoru mrtvé ticho, zato po chvíli, kdy už zase všechno bylo v pořádku, zazněly první komentáře.
Nejvíce řečí měl jako obvykle Langhammer.
Zbytek operace byl až nudně všední.
Langhammer citlivě dávkoval sílu korekčních motorů, ve správnou chvíli aktivoval brzdicí motory na přední části družice a dokonce i Colin Zappa musel nahlas uznat, že odvedl perfektní práci: dokázal zastavit družici přesně nad rozevřeným nákladním prostorem Diamondu. Hlídací pes se jen mírně pohupoval jako lodička u mola za naprostého bezvětří.
"Teď je řada na tobě," obrátil se David Langhammer na Hirokazu Kazanawu.
Ten už měl ruce zabořené po lokty do rukavic manipulátoru. Miloval ten stroj, třebaže by nahlas nepřiznal, že se těší na okamžik, kdy ho bude aktivovat. Velmi si vážil fyzické síly a věnoval nesmírné úsilí tomu, aby svoje vlastní tělo posílil a vycepoval tak, aby se stalo zbraní. Ale i síla velkého Ojamy, jeho duchovního učitele, měla své hranice. Umělá ruka Diamondu, jemná, citlivá, dodávala Kazanawovi iluzi, že se jeho vlastní lidská síla nějakým zázrakem zestonásobila. Umělá ruka ožila.
Kazanawa ji rozbalil, pomaloučku a polehoučku, protože prudkým pohybem by mohl celý Diamond destabilizovat. Žádné neštěstí by se sice nestalo, ale Colin Zappa by nadával a David Langhammer by se smál. Těžko říci, zda by Kazanawovi víc vadilo prvé či druhé.
Plavným elegantním pohybem ji narovnal. Táhla se teď jako vysokánská perská tyč nebeského cirkusu. Odlesky slunečních paprsků plály na jejím povrchu. Ocelové prsty se rozvinuly do vějíře. Kazanawa jimi vlnovitě pohnul. Nebyl to jen zbytečný bravurní kousek provedený pro efekt, ale zkouška bezchybné funkce komplexu servomotorů.
Těšil se na okamžik, kdy ruka sevře těleso družice.
Blížil se k němu pomalu, jako by se chystal pohladit tělo milenky. Oddalování té chvíle bylo trýznivé i sladké současně. Kontakt! Senzory umístěné na povrchu umělých prstů předaly Kazanawovi pocit hladkosti i chladu. Iluze bezprostředního dotyku takřka dokonalá. Japonec sevřel prsty. Cítil odpor tuhého tělesa, a když chtěl družici i s jejím dodatečným přívažkem vychýlit z dráhy, na niž ji umístil Langhammer svým manévrem, musel vynaložit určitou sílu. Vskutku, i člověk nadaný menší imaginací než Kazanawa by propadl pocitu, že se stal obrem a že vlastnoručně bere kosmické těleso do dlaně.
Jemně jako maminka poprvé kladoucí novorozeně do postýlky uložil Kazanawa družici na kovovou kolébku, připevněnou k podlaze nákladového prostotu. Z této kocábky bude družice startovat na svou další cestu na stacionární oběžnou dráhu.
Kazanawa vytáhl ruce z ovládacích rukavic. Martin Lings však neslézal.
"Snad nám tam nezcepeněl?" podotkl Langhammer znepokojeně. Napadlo ho, že z napětí a strachu Lingse trefil šlak. Kdyby mu lépe rozuměl, pochopil by, že Lings se s Hlídacím psem loučí. Jakmile se od něho vzdálí, bude ho pozorovat už jenom okénky a pak na pozorovacích skrínech.
Teď ho ještě může pohladit.
Po chvíli, která trvala věčnost, se vydal k průlezu.
Z prostoru přechodové komory bylo slyšet kovové lomození a sykot kompresorů. Z mužů v kabině spadla tíseň, kterou si nebyli ochotni vůbec připouštět. Je to zatracený parchant a cvok a měl by dostat přes hubu. Samovolný výstup do kosmického prostoru, to tu opravdu ještě nebylo. Za starých dobrých časů by se něco podobného nemohlo stát a pokud by se stalo, tak...
Ne, tohle se nemohlo stát.

Rozesmáli se a začali tleskat, když se ekolog vysoukal z komory.
"To je vždycky tak," poznamenal k tomu Langhammer. "Tleskáme mu, místo abysme ho nakopali do prdele. Člověk holt nesmí dělat obyčejné malé průsery."
Obklopili ho. Zappa mu pomáhal sejmout přilbu. Přemýšlel, co mu řekne. Měl by mu vynadat z plných plic, ale usoudil, že teď na to není ta pravá chvíle.
Uzávěry cvakly. Objevila se Lingsova zpocená tvář.
"Veliteli," pravil ekolog nešťastně, "já jsem se tam venku..."
Pachové molekuly však byly rychlejší než lidská slova a donesly k veliteli onu diskrétní informaci dříve, než Lings vykoktal:
"... strachy posral."
I to byla v jistém smyslu zcela nová událost v dějinách dobývání kosmu, jistě nikoli převratná, ale významná alespoň v tomu, že mu přidávala na lidské dimenzi.
9.
"Jen to řekněte, Golanzi. Nečekám od vás, že mi budete říkat jenom dobré zprávy."
Velkým oknem dovnitř nahlížela půlnoc. Po chodníku šla, spíš křepčila skupina veselých mladých lidí, táhli zřejmě z jedné psystimové diskotéky do druhé. Absorpční transparentní pláty okna nepropustily však ani hlásku z jejich povykování.
Van Grof byl oblečený do domácího úboru, do černého hedvábného županu se zelenou šňůrou v pase. Na rukávech měl znaky bílé chryzantémy. "Draskarová vyhodila eso," řekl Golanz. "Udala Tevise Macuokovi."
"Naše vzácná přítelkyně Draskarová, matka všech slonů Afriky," opakoval van Grof pomalu a vlídně. Díval se na Golanze s uznáním. Věděl, že by ho asistent nevyrušoval při noční meditaci pro nic za nic. Převzal od něho pouzdro s WROM diskem a položil ho na stůl. "Čilá žena. Macuoka si nechá usmažit Tevisova játra."
"Tím se ovšem dostaneme z roviny běžného průmyslového zpravodajství," pohlédl Golanz na pouzdro s diskem obsahujícím kompletní informaci o programu Pointer. "Poteče krev. Macušita bude mít důvod k akci proti nám."
"Krev! Takový... anachronismus!"
Vyřknul to slovo, jako by to byla ta nejsprostší nadávka.
Van Grof se zamyslil.
"Doktorka Draskarová musí mít ke svému činu nějaký důvod. Nejspíš ji vylekaly naše nekonvenční metody přesvědčování Anne-Marie Letierové. Nekonvenční metody... Jsou jako jízda na tygru. Víte přece, že kdo jede na tygru, nemůže slézt."
Golanz se trochu napřímil a pozorně si prohlížel van Grofovu vznešenou tvář. Byl to bonmot, nebo vážně míněný návrh?
Van Grof si všiml Golanzova zkoumavého pohledu a usmál se.
"Odvedl jste vynikající práci, příteli. Nic vám nevyčítám."
Golanzovi zchladla krev v žilách a její teplota nestoupla ani o desetinku, když se na něho van Grof usmál a řekl:
"Však něco vymyslíme. Co je nového u Polanského?"
"Jeho čidikt se zhroutil, ale ještě to není poslední dějství. Mimochodem, na skrínu byli ještěři a Píbí zase opakoval to slovo."
"Angolmois? Čekal jsem to."
"Skutečně?"
"Tušení, milý Golanzi, pouhé tušení. Nemám zdání, co ten zatracený Angolmois je, ale tuším, že pořádně zaplete naše plány. Nu, nedá se nic dělat. Budete dnes v noci pracovat přes čas."
10.
Brian Tevis pochopil, že je zle od okamžiku, kdy si prezident společnosti Macušita vyžádal soukromý a ve všem všudy stíněný rozhovor s velitelem Diamondu. Rozhovor s Macuokou netrval dlouho a Zappa se vrátil ze soukromé buňky jakoby nic, tvářil se nepříjemně v mezích normálu, ale ve vzduchu se chvěla nervozita. Padala na všechny, to bylo zřetelně patrné. Když je ve vzduchu průser, jako kroužící Černý pták ovívá svými křídly každého.
Tíseň houstla a Tevisovi připadlo, že se změnila ve skálu, když Zappa řekl:
"Tak, mládenci, teď si tu hračku pořádně prohlédneme. Na inspekci půjdu já, Kazanawa a Tevis."
Co to má znamenat? podivili se v duchu všichni, kromě Tevise.
Japonec střelil očima po Langhammerovi, ale ten také nevypadal nejchytřeji. Podle všech zvyklostí měl družici převzít technik, v daném případě Langhammer, a zástupce družice, zde Martin Lings.
Velitel rozhodl jinak a od toho je velitel, aby bylo po jeho vůli. Družici převezme osobně - za asistence spojaře a vojenského odborníka.
A ještě jinak se Zappovo rozhodnutí dalo vysvětlit, ale tato varianta ovšem napadla jen Tevise: velitel chce družici zkontrolovat sám, Kazanawu si bere jako osobní stráž a jeho, Tevise, by nerad viděl v řídící sekci Diamondu samotného, bez dozoru.
Ale protože naděje umírá poslední, Tevis stále ještě doufal, že ve hře je něco zcela jiného. Co jiného mu zbývalo, než doufat? Z raketoplánu se věru nedá nikam utéct.
Sestoupili do středního podlaží a oblékli si skafandry. O několik minut později už tři muži ručkovali po držadlech k Hlídacímu psu. Velitel lezl první, hned za mm se držel Kazanawa a Tevis se loudal vzadu.
Bylo vidět, že velitel má něco za lubem. Každý jeho pohyb byl účelný, cílevědomý, možná trochu chvatný. Spěchal jako dítě, které se hrne k vánočnímu , aby rozbalilo ten největší z balíčků.
Z kapsy na stehně vylovil univerzální klíč a vložil ho do bajonetového uzávěru příďové části družice. Otočil klíčem

doprava a příď se rozevřela, jako když se rozloupne pomeranč. Zde, v příďovém prostoru, měly být dva identické transmitery dat, jeden provozní, druhý záložní.
Měly tu být a také tu byly, ale s tou výhradou, že jejich typ neodpovídal typu vyznačenému v dokumentaci. Jejich výkon nebylo možné samozřejmě odhadnout, jeden parametr byl však zjevný - objemově byly asi pětinásobné.
A ve zbylém prostoru vězel objekt podobný termické láhvi, objekt, o kterém se dokumentace nezmiňovala.
Tak tohle je ta Čutora, pomyslel si Tevis. Přece jenom ji vidím na vlastní oči.
Naděje shořela jako papírový čertík v krbu. Ani popel po ní nezbyl, jen přičmoudlá pachuť v hrdle.
Držel se madla, díval se na velitele skloněného nad družicí i na Kazanawu zavěšeného na madle na opačné straně.
Šel najisto. Někdo musel celou operaci Macuokovi shodit. Kdo asi? Nejspíš ta černá huba Draskarová. Ale proč, pro Boha svatého? Všiml si, že Kazanawa koutkem oka střeží každý jeho pohyb.
Moudrý je pan velitel, moc dobře věděl, proč si bere Kazanawu za asistenta. Proti muži vycvičenému v půltuctů bojových umění nemám šanci, uvažoval Tevis hořce, i kdybych se chtěl pokusit o...
O co já bych se mohl pokusit? O únos raketoplánu? O útěk na Mars, jak mu to doporučoval Salzmann? A proč sakra velitel pořád mlčí?
Zappa moc dobře věděl, proč mlčí. Ticho znervózní Tevise víc než slova. Ticho ho bude týrat a Zappa ho týrat chtěl.
Sám netušil, proč toho člověka tak živočišně nenávidí. Jistě, svoji roli hraje i ponorková nemoc, která nevyhnutelně propuká mezi lidmi v omezeném prostoru kosmické stanice. Není to ale celé vysvětlení. Langhammerovy žertíky jdou také na nervy každému, Zappu nevyjímaje, ale vyvolávají nenávist? To určitě ne. Ticho.
Tohle si pořádně odserete, Tevis, říkalo ticho. Končíte. Už dlouho si Zappa připravoval první slova, s nimiž se na Tevise obrátí, až nalezne důkaz jeho zrady. Nebyl to muž nadaný slovní obrazností, a protože mu nescházela soudnost, věděl to o sobě. Vadilo mu, že nedokáže přijít na něco pádnějšího, na něco důraznějšího, na něco...
Zappa se díval na cizorodé těleso, na kukaččí vejce zanesené do hnízda Macušity. V tom mu cosi blesklo hlavou a řekl: "Kazanawo, jsme pořád ještě ve válečném stavu?"
Kazanawu ta otázka překvapila. Co to má znamenat? Válka skončila, Pointer byl deaktivován...
"Nastalo příměří, pane," řekl nechápavě. Vždycky to tak je. Válčící strany sjednají příměří, potom sepíší všelijaká ta lejstra, podají si před novináři ruce a pak se jdou nejspíš ožrat.
"Příměří ano," pokračoval Zappa vlídně, "ale válečný stav neskončil. Diamond je součástí vojenského letectva paňdžábských ozbrojených sil a platí zde válečné právo, nemám pravdu?"
"Nejspíš ano," řekl Kazanawa.
Tihle běloši, to je zvláštní pronárod, myslel si Japonec. Nemají žádnou minulost, žádnou kulturu, žádnou odvahu. Jeden se posral a ten druhý se nejspíš zbláznil.
Zato Tevis, ten chápal moc dobře, co Zappa svými slovy myslí. Pomaličku začal ručkovat nazpět. Kazanawa to neviděl, ale Zappa si toho všiml moc dobře. Potěšilo ho to. Byl na sebe pyšný. Žádné "tohle si odserete, Tevis". To jsou jalová slova bez účinku. Tevis není žádná měkkota. Je to bývalý voják tajné armády, terorista, mnohonásobný vrah. Hrubá slůvka se odrazí od jeho hroší kůže. Ale válečné právo? Z toho má jistě strach. Byl ve válkách a ví, co válečné právo znamená: je to bezpráví oblečené do taláru. Bohyně tohoto práva pořád drží v ruce meč, ale misky v její druhé ruce jsou na jedné straně zatížené zásobníkem samopalu.
Už couvá. Chce se dostat k přechodové komoře. Co by udělal, kdyby se mu to podařilo? Mohl by - snad - zablokovat dveře. Asi by dokázal přemoci Lingse i Langhammera. Co by provedl potom? Má jedinou zbraň, mechanickou ruku. Snad s ní umí i trochu zacházet. Byl by to ošklivý souboj, přemýšlel Zappa. Nebo by se pokusil unést raketoplán... Ale kam?
Jen couvej, chlapče. Nechám ti ještě chviličku naděje.
Otočil se k Tevisovi zády a podrobně zkoumal způsob uchycení cizího tělesa.
Ano, je to družice schopná autonomního provozu. Zde jsou výbušné nýty, zde motorky. Při cestě na stacionární dráhu si tahle potvůrka otevře dveře a ufrnkne. Ani se nerozloučí. Nikdo se nic nedozví. Všechno půjde jako po drátkách, postará se o to palubní počítač Diamondu. V jeho programové výbavě už vězí další kukaččí vejce, program určený k umístění cizí družice na stacionární orbitu. Program, který tam vsadil Brian Tevis.
"Kazanawo?"
"Slyším, veliteli."
"Kapitán Tevis se pokouší vzdálit bez rozkazu. Zabraňte mu v tom."
Ano, za válečného stavu měl Tevis hodnost kapitána. Všichni s výjimkou Lingse tu měli vojenské hodnosti. Kazanawa byl major, Langhammer také kapitán.
Teď už to všechno začalo být jasnější. Kazanawa se otočil tak rychle, jak to jenom šlo. Tevis už byl v půli cesty mezi ním a průlezem přechodové komory, který byl - jak velí předpisy - hermeticky uzavřený. Taky Zappa mohl dát rozkaz dřív, blesklo mu hlavou.
Kazanawa bude muset dvakrát odepnout a znovu zapnout karabinu pojistného lana.
Ledaže...
Odepnul karabinu, opřel se oběma nohama o nejbližší madlo, přikrčil se tak hluboko, jak to jen skafandr umožňoval, a pak se odrazil.
Do toho odrazu vložil veškerou sílu.
Doma, v karate-dódžó, věnoval předlouhé hodiny a hodiny výskokům. Nejdříve skákal bez závaží, potom se závažím. Skákal s olověnými deskami na nohou, skákal omotán řetězy. Skákal.
Tobi-geri, kop kdysi určený k likvidaci jezdce usazeného v sedle koně. Bojovník musí vyskočit tak vysoko, aby se svými boky dostal na úroveň protivníkových ramen. Pak kopne tak silně, že nepříteli pukne lebka. Tak to dovedli

legendární bojovníci třistaleté války, japonských rodů, dědici prastarých bojových umění kontinentální Číny.
Kazanawa se naučil tobi-geri tak, že by se před nimi nemusel stydět.
Základem tobi-geri je výskok. Kazanawa skočil a věděl, že skočil dobře.
Nechtěl prchajícího Tevise kopnout. Skafandr silně omezuje pohyblivost dolních končetin. Jeho konstruktéři nepočítali s tím, že by někdo oblečený do skafandru chtěl užívat bojových kopů karate. Zato ruce jsou poměrně volné. Během letu je Kazanawa namířil kupředu. Ve vteřině proletěl prostorem, který ho dělil do nic netušícího Tevise a napřaženýma rukama ho zasáhl mezi lopatky. Vyrazil přitom výkřik "kiai", zasvěcenci obávaný a obdivovaný, laiky posmívaný, ten výkřik, který uvolňuje vnitřní síly vycvičeného organismu a způsobuje maximální tenzi veškerých svalových skupin. V okamžiku výkřiku "kiai" je bojovníkovo tělo jednolité, tuhé, jako by bylo odlito z bronzu. Uder vyrazil Tevisovi dech a zbavil ho vědomí.
11.
Píbí, který se díky Polanského otcovské péči vzpamatoval, vyslechl Golanze pozorně, bez obvyklých projevů hysterické nevole. Nočního konzilia se zúčastnil i profesor Németh, hardwarový i softwarový génius, tvůrce programu ČUTORA. To vše byly z jeho hlediska jen maličkosti ve srovnání s projektem, který právě dokončoval: spojení počítače s lidským mozkem.
Porada trvala tři hodiny. Potom šel Golanz i Polanski domů a profesor Németh se vrátil do své laboratoře o patro níž.
"Virus."
To slovo vyřkl profesor Németh jako ortel. Vykonání nechal na čidiktovi. Do počítačového systému raketoplánu Diamond je třeba vpašovat virus, který smaže stopy nebo alespoň zamíchá karty.
Píbí osaměl u konzole počítače OKIDA a dal se do práce. Popadl růžovou hokejku a soustředěně vypaloval tenisák do zdi, zachytával ho, zklidňoval a opět odpaloval. Bum, plesk, škrt. Bum, plesk, škrt. Vedle v kanceláři si pan Polanski nacpal pěnové špunty do uší, aby nemusel poslouchat věčné "bum, plesk, škrt". Chápu, že se ten holomek musí inspirovat, ale proč se neinspiruje něčím tichým? Pak zvuky ustaly, pan Polanski se po špičkách přišoural ke dveřím, tichounce je pootevřel, dobře věda, jak strašnou hysterickou scénu riskuje, a zahlédl útlé tělíčko, křepčící v rytmu nějaké hnusné muziky u konzole. Reproduktory Píbí nechal tentokrát na pokoji.
Co se mu to stalo? Jak šílený nápad musel Píbí dostat, že zapomněl na tak veledůležitou věc, staral se pan Polanski a kradmo zavřel dveře.
O hodinu později, zatímco muži na palubě Diamondu se chystali ke kosmonautické premiéře zvané poprava, v ošumělé budově na Heymarketu se zalykavě smál Píbí, chemický chlapec. Vykonal doposud největší čin v dějinách počítačového terorismu. Jeho virus, vytvořený v třeštivém záchvatu inspirace, nejenže pronikl do systému Diamondu, nejenže opanoval všechny jeho úrovně, ale až přijde ta správná chvíle, vyvolá v něm i hardwarovou chybu.
12.
Tevis se probudil ve své obytné buňce. Bolely ho plíce a hlava a do žaludku mu někdo zavřel nějaké divoké zvíře. Chtělo ven, zmítalo se a nejspíš usoudilo, že na svobodu se dostane, teprve až ten žaludek obrátí naruby.
Rozpomněl se na ten zvláštní sen, který ho trápil po dobu bezvědomí. Zdálo se mu, že stojí před vojenským soudem, v němž zasedají jenom ještěři, a ten ho odsuzuje k smrti. Jediný člověk v místnosti sedí na svědecké lavici a šklebí se na něho: Salzmann.
Nebylo to nic neobvyklého. V minulosti ho často trápily vidiny vlastních činů i odplaty za ně. Kráčel po ulici, zastavil kroky a ohlédl se. V posledním patře domu na protější straně ulice bylo otevřené okno, cosi se tam blýskalo. Pochopil, co to je: zaměřovač odstřelovačské pušky. To byl způsob soudu i popravy, soudu bez možnosti odvolání.
Protiteroristické zákony, přijaté štrasburským parlamentem, platily na celém území sjednocené Evropy bez lokální výjimky - teroristé i jejich takzvaní pomahači byli na odstřel jako divoká zvěř za dávných časů ekologického středověku, ba byli na tom o něco hůř, neboť i ta bývala hájena aspoň v době březosti. Nuže, když spatřil záblesk, uskočil stranou a dal se na útěk. Nohy ho však neposlouchaly tak, jak by měly. Věděl, že je to sen, ba co víc. že je to sen banální, toho druhu, jaký se zdá bez výjimky každému; věděl, že v tom snu se ozývají hrůzy dávno zemřelých předků, drsných kosmatých lovců, kteří na tom ještě byli tak špatně, že často museli před divokou zvířecí bestií prchat. Ty hrůzné okamžiky s rozlícenou šelmou za zády se zřejmě nějakým způsobem vepsaly do genetického kódu člověka a probouzení se v době, kdy je vědomí utlumeno, ve spánku.
Tevis povzdechl a chtěl hnout rukou.
Nešlo to.
Popadla ho hrůza. Byla to tedy pravda? Nejspíš ano, proč by ho jinak spoutali!
Zoufale škubl rukou, ta se uvolnila a udeřil se do tváře. Rozesmálo ho to. Vidíš, pitomče, to je trest za zbabělost. Ta pouta, to byly obyčejné popruhy, jimiž se kosmonaut váže ve spánku ke stěně, protože jinak by v beztížném stavu volně putoval prostorem. Záleží na osobním vkusu. Někteří dávají přednost spacím pytlům, fixovaným k jakékoliv pevné opoře, jiní si oblíbili odpočinek bez přikrývek, pouze s popruhy. Spánek, to je v beztížném prostoru vždycky problém, zejména pro nováčky. Tevis při svých prvních letech také zažil nejedno nepříjemné překvapení, například když při probuzení shledal, že se k němu blíží hrozivý pár rukou ve zřejmém úmyslu zakroutit mu krkem. Vykřikl, a pak teprve shledal, že jsou to jeho vlastní ruce, jež se mu vznášejí před obličejem jako cizí předměty.
Uvolnil zbývající popruhy, odrazil se od steny a pokusil se otevřít dveře. Posuvná deska bez odporu zajela do svého lože. Žádný soud, žádné domácí vězení...
Až na to, že v předsíňce hlídkoval Kazanawa.
"Přišel k sobe, pane generále," vykřikl vzhůru do otevřeného poklopu, který vedl do řídicí sekce.
"Hirokazu, co je to za šaškárnu?" řekl Tevis. "Na co si to hrajete?"
Kazanawa pokrčil rameny.

"To si vyřiď s panem generálem."
"Proč ne, třeba hned," řekl Tevis. Chtěl se odrazit od podlahy, ale Kazanawa po něm vztáhl ruku a stiskl mu rameno. Prudká bolest projela horní polovinou Tevisova těla.
"Až tě pan generál zavolá," řekl Japonec.
V řídicí sekci seděl Colin Zappa v pilotním křesle. Orlando Singh, jediný rodilý Paňdžábec ze všech členů posádky, obsadil křeslo pilota. David Langhammer a Martin Lings zaujali místo u servisních konzoli na opačné straně sekce. Cizí družice, kterou Zappa nalezl v příďové části Hlídacího psa, byla pružinami připoutána k pracovnímu stolu.
"Je to nejspíš nějaký detektor částic," mínil Langhammer, který provedl na Zappův příkaz předběžnou expertízu. "Jádrem je mřížka krystalů čirého křemíku. Hodně záleží na absolutní čistotě materiálu a pravidelnosti krystalické stavby. Jakmile částice udeří do jádra atomu, energetická vlna se přenese i na sousední krystaly. Vlna postupuje a projeví se například zvýšenou teplotou. Ta je měřitelná, pokud je k dispozici dostatečně citlivé čidlo. Tahle věcička je celá hluboce podchlazená. Nejspíš půjde o nějaká supravodivá čidla."
"Proč je tak chladí?" otázal se Martin Lings. Ne snad, že by se o věc nějak mimořádně zajímal, v tuto chvíli už jeho Hlídací pes v poklidu putoval na stacionární dráhu a prakticky nic mu nemohlo zabránit, aby zaujal pracovní polohu. Celá bytost Martina Lingse tonula v oceánu blaženosti. Kdybych zemřel, mohu odpočívat v klidu, svůj úkol jsem splnil, opakoval si v duchu, aniž si uvědomoval, že to jsou nabubřelá slova z jakéhosi projevu, který před časem vyposlechl nejspíš na funuse. O technice nevěděl skoro nic, jen to, co se bezprostředně týkalo jeho zájmů. Musel by ale být mimořádně tupý, aby mu unikly informace o technickém převratu, který nastal v okamžiku, kdy vysokoteplotní supravodiče opustily výzkumné laboratoře a vstoupily do výrobní praxe. Koneckonců ani bublinová paměť palubního počítače Diamondu by bez vysokoteplotních supravodičů nemohla fungovat. Opravdu, proč jsou supravodivé elementy v družici tak hluboce podchlazené?
"Záleží na tom, jaké částice chce majitel té družice detekovat," odpověděl Langhammer neurčitě.
"To je starost vyšetřovacích orgánů dole na Zemi," řekl Zappa přísně. Samozřejmě podal hlášení do Sappora. Nezapomněl zdůraznit, že k události došlo v době, kdy Diamond podléhal vojenské jurisdikci, a že tudíž to, co by jindy bylo snad jen hospodářským deliktem, se v době války stává činem namířeným proti bezpečnosti státu, ba velezradou a osoba, která se takového činu dopouští, patří před vojenský soud.
Před půlnocí, tam venku, kdy Zappa přemýšlel, jakými slovy Tevise nejvíce ranit, mu přišlo na mysl, že by on se mohl stát takovým vojenským soudcem, a třeba i vykonavatelem rozsudku, který by byl v daném případě hrdelní. Během přípravných prací na vypouštěcím zařízení, jež mělo odeslat Hlídacího psa na vysokou oběžnou dráhu, se mu však ta myšlenka rozležela v hlavě. Ano, zastává funkci, on, Colin Zappa, generál paňdžábského letectva. Ale i vojenský soud je soud jako každý jiný, má své soudce a prokurátory a obhájce a jen ve výjimečných situacích může velící důstojník převzít i soudní funkci. A to, zda jde o výjimečnou situaci, nerozhoduje on, nýbrž jeho nadřízení. Jak rozhodne Sapporo?
Co vědí v Sapporu o Tevisovi... Všechno. Dopodrobna. Vědí všechno o Herbertovi Garrettovi. Povolání - terorista. Zappa ho má v žaludku, Zappa by ho nejraději utopil na lžíci vody, ale tam, v Sapporu, žijí a pracují lhostejní úředníci. Jsou to víc kšeftaři, než správci státu, každé rozhodnutí převádějí na jeny a dolary a ecu a libry. Kolik dolarů jim vynese hrdelní rozsudek nad Brianem Tevisem teď, v situaci, když Paňdžáb na sebe připoutal pozornost bleskovou válkou se sousedem? Války nejsou populární v dnešních dnech...
Jistě, na Zemi žijí lidé, kteří se živě zajímají o průběh každé, třeba sebekratší války. Jsou to ti, kdož připravují jinde podobné miniválky - akvizitéři zbraní, štábní důstojníci, ministři obrany a jejich spolupracovníci. Pro tyhle lidi se Pointer musel stát lahůdkou - a pro Macušitu to bude skvělý vývozní artikl. Ale ve svém úhrnu obyvatelstvo světa bezpochyby odsuzovalo onu válku, třebaže v ní nepadlo mnoho lidí. Už teď jsou k dispozici součty, celkové množství padlých činí osmasedmdesát mužů. Raněný není žádný.
Moderní zbraně zabíjejí, nic víc. Ve válce padne málo výstřelů, ale díky dobrodiní elektroniky je každý zásah jistý. Nebo téměř jistý.
Ba ne, zbrojní akvizitéři v Paraná nebo Eritreji se nezajímají o nějakého Briana Tevise, a poprava na oběžné dráze by na ně neudělala žádný dojem. Pokud ano, tak nepříznivý. Pointer, to je moderní, možno říci elegantní zbraňový systém a firma, která ho vyvinula, je tudíž moderní a její způsoby myšlení jsou taktéž elegantní. Modernost, elegance a hrdelní soudy? Ba ne, to nejde dohromady. Takovéto myšlenky táhly hlavou Colina Zappy.
Škoda, přeškoda. Byl by moc rád, kdyby mohl vyříknout slova: "A tímto se kapitán Brian Tevis odsuzuje k trestu smrti dekompresí." Kazanawa by chlapa svázal a pak by ho společnými silami strčili do přechodové komory. Jako v San Quentinu. Smrt jistá a do značné míry čistá.
Všiml si, že Lings na něho hledí nějak zvláštně, jakoby s nechutí. Tahle lidská měkota určitě neschvaluje trest smrti...
"Pane generále...," upozornil Orlando Singh. Zaujal Tevisovu funkci spojového důstojníka. "Hlásí se Země."
Zappa čekal, že na skrínu spatří některou ze známých tváří, nejdříve radistu v Sapporu, pak se ráčí zjevit jeden z šéfů. Na příjmu ale nebylo Sapporo. Snědý, vyzáblý obličej muže s šílenýma očima bylo možno spatřit jen v hlavním městě paňdžábského fanatismu, v Armistaru. Sagar Singh, šílený i mezi šílenci, ministr vnitra.
"Nejvyšší tě ráčil oslovit svou nekonečnou milostí, generále," řekl Sagar Singh slavnostně. Colin Zappa, ačkoli neměl tyhle šaškárny rád, se uklonil. Paňdžáb je náboženský stát a on, chudých rodičů synek, je na výplatní listině, co se dá dělat! Tím spíš, že Sagar Singh si na obřadnou pokoru potrpěl.
"Vzal v úvahu tvou loajální zprávu a vyjádřil potěšení nad rozhodným chování svých vojínů."
Zappa se opět vážně uklonil. Za zády se mu šklebil Langhammer. Zahlédl však zlobné zablýsknutí oka Orlanda Singha. Jen aby ses nepodělal, pomyslel si Langhammer, jsi jenom napůl Paňdžábec, maminka je Taliánka, však to víme dobře! Přestal se ale šklebit.

"Nehodný vojín Brian Tevis musí být po zásluze potrestán, a to hned, bez odkladu. Cizí těleso, nalezené v příďové části družice Hlídací pes, budiž zneškodněno vzápětí po vykonání rozsudku. Taková je vůle Nejvyššího."
"Znamená to," řekl Zappa opatrně, "že mám ustanovit válečný soud?"
"Ale samozřejmě," pravil ministr vnitra s jemným náznakem údivu v hlase - kterak to, že někdo vůbec pochybuje o čemsi tak samozřejmém? "Nejvyšší ti to nařizuje, generále Zappo!"
"Obžaloba?"
"Vzápětí ji posíláme písemně. Velezrada."
"Budeme to obtížně dokazovat, Excelence... Družice..."
"Družice? Kus bezcenného železa! Má jedinou cenu - jako součást špionážního komplotu! Naši nepřátelé odhalili tajemství programu Pointer!"
"Vy jste se zbláznili!" zaječel Tevis. "Já o žádném tajemství nic nevím!"
"Kdyby světu nepanovaly nemravné zákony Západu," syčel ministr vnitra, "nechal bych nehodného vojína dopravit dolů a předhodit tygrům. Západ si však přeje frašku soudního řízení. Naši stateční mužové umírali i proto, aby nehodný vojín Tevis mohl vydat naše nejsvětější tajemství nepříteli! Svět chce tak zvané důkazy, třebaže pravda je jen pravda a křišťál není jasnější, než ona. Má je mít. I vy je budete mít, generále Zappo. Ustavte soud, tak nařizuje nejvyšší."
Muž se dotkl prsty čela, uklonil se a přerušil spojení.
Zappa se rozhlédl po ostatních mužích.
"Spoj mě se Sapporem," nařídil Singhovi.
Ač to bylo k nevíře, Singh se odvážil odporu.
"Rozkaz Nejvyššího je..."
"Můj rozkaz zněl," zahřměl Zappa, "spoj mě se Sapporem!"
"Ano, pane generále."
I stalo se, jak si pan generál přál. Rozhovor však nedopadl podle přání a očekávání generála. Sapporo - řečeno příměrem biblickým - si mylo ruce. Koneckonců ústředna v Sapporu není (alespoň oficiálně není) vládní orgán. Je to pouze konzultativní těleso. Paňdžáb je mezinárodně uznávaný stát a má v čele svoji vládu, která nemusí nikomu skládat účty, pokud si počíná podle zákonných ustanovení. Jelikož válečný stav stále ještě oficiálně neskončil a podle všeho potrvá ještě několik dní, nikdo nemůže mít námitek proti tomu, když vojáci na palubě kosmické lodi naloží podle válečného práva se sabotérem, který se pokusil propašovat do kosmické lodi pumu a podle všech indicií je skutečně zapojen do špionážní aféry, která způsobí firmě Macušita nemalou škodu a státu Paňdžáb ohrozí národní bezpečnost.
"Nemusíte si z případu dělat hlavu, generále," děl Macuoka svým protivně žoviálním tónem. "Bilance obětí příznivá, osmasedmdesát, to není mnoho ani na ty dnešní malé poměry. Tak jich bude devětasedmdesát, proč ne?"
Sapporský magnát pokynul rukou, úplně jinak než ten fanatik z Armistaru, a ztratil se ze skrínu.Tak já nakonec toho chlapa budu muset odsoudit k smrti, pomyslel si Zappa. Byl to jen takový nápad...
"Snad abychom začali," děl Singh. Zappa mu to nemohl zazlívat. Od toho tady na palubě Diamondu byl jako řádný člen její posádky. Měl dohlížet na to, aby Sapporem řízená obsluha ani v detailu nečinila nic, co by odporovalo zájmům paňdžábského státu, jehož výsostnými znaky je ozdoben její bok. Měl dohlížet a činí to. Nic víc, nic míň.
Na pracovní desku se snesly termoprinty. Zappa se do nich zahloubal. Program Pointer... monitorovací zařízení vybavené Samodestrukční náloží... O vině Briana Tevise nejsou pochyby. Vyšetřovací komise zapracovala tempem vskutku bleskovým. Načerno instalovaná družice? Proti tomuhle obvinění učiněná maličkost.
Nechal listiny kolovat a když se mu vrátily, s povzdechem řekl:
"Dobrá. Kapitáne Singhu, vy přednesete žalobu a navrhnete trest. Kapitán Langhammer bude obhájce obžalovaného. Kapitán Kazanawa a civilista Lings budou spolu se mnou členy tribunálu. Rozhodující slovo mám já. Kapitáne Kazanawo," křikl, "přiveďte vězně!"
Všichni přítomní si uvědomili, že v průběhu několika hodin zabředli do situace, ze které není východisko.
Zřejmě nastává další premiéra v dějinách kosmonautiky, skutečně významná, ne taková fraška, jakou předvedl Lings. Na oběžné dráze se za těch více než pětatřicet let historie pilotovaných letů odehrálo ledacos, i lidé tu hynuli. V pětadevadesátém roce, když NASA poprvé poskytla Columbii letecké společnosti Delta k zábavnímu letu, na oběžné dráze poprvé oficiálně došlo k souloži; pokud se to stalo během některého z dřívějších letů, jichž se zúčastnily spolu s muži i ženy, podařilo se věc ututlat. Nu, teď bude poprvé na oběžné dráze muž souzen a zřejmě odsouzen k smrti. Odsouzen a popraven.
To bude sousto pro zpravodajské sítě!
Jak nám lidé budou říkat, až se vrátíme dolů? Kati? Řezníci? Himmleři? Copak tomu nejde zabránit?
"Rád bych upozornil na to, že my všichni podléháme válečnému právu," ozval se Paňdžábec. "Generál Zappa nám přidělil funkce ve válečném soudu rozkazem, a kdybychom tento rozkaz odmítli splnit, sami bychom se z toho museli jinému válečnému soudu zodpovídat."
Brian Tevis a jemu v patách i Hirokazu Kazanawa vpluli do prostoru řídicí sekce.
Zappa si odkašlal a prohlásil:
"Dnes, dvacátého sedmého června tisíc devět set devadesát osm v sedmnáct hodin dvacet standardního času zahajuji mimořádné zasedání vojenského tribunálu paňdžábského válečného letectva."
Tevis zamrkal. Vyjeveně se díval na Zappu, pak pohlédl na Orlanda Singha a při tom pohledu si znovu připomněl, jak se mu chvěje žaludek. Ohlédl se přes rameno. Langhammer na něho povzbudivě pokývl hlavou, ale moc přesvědčivě to nevypadalo. Zappa pak pokračoval. Představil Tevisovi jednotlivé členy posádky v jejich nových funkcích a pak předal slovo Orlandovi Singhovi.
Paňdžábcova řeč byla stručná. Singh konstatoval, že za válečného stavu se kapitán Brian Tevis zúčastnil spiknutí,

jehož cílem bylo odhalení životně důležitého obranného tajemství státu Paňdžáb. Všechny důkazy jsou tribunálu k dispozici. Navíc se pokusil o propašování nebezpečného předmětu, nejspíš pumy, na palubu raketoplánu Diamond. Obezřetností generála Colina Zappy byl nebezpečný předmět nalezen a zabezpečen.
Poté měl slovo obhájce obžalovaného kapitán David Langhammer. Podotkl, že naprosto není prokázáno, že Brian Tevis se špionáže aktivně zúčastnil. Pokud jde o údajnou pumu, podle jeho vlastního názoru je to vědecký výzkumný aparát, detektor jemu neznámých částic. Jak se dostal do Hlídacího psa, družice náležející světové ekologické společnosti WES? Bylo by třeba zevrubného vyšetření, aby na tuto zásadní otázku bylo možno jednoznačně odpovědět. Brian Tevis měl možná jakousi účast na této operaci, ale rozhodně nebyl hlavní původce. On, David Langhammer, jako odborník i jako praktický znalec kosmické techniky, je dokonce ochoten věřit - a soukromě doznává, že čím déle o tom přemýšlí, tím více je přesvědčen o správnosti své domněnky -, že neznámá družice byla do Hlídacího psa vmontována s vědomím orgánů WES. "Co je to za svinský nesmysl?" vypískl Martin Lings, Langhammer se k němu vlídně otočil. "Milý příteli," oslovil ho s úsměvem, "vypuštění umělé družice je nákladný podnik i pro tak významnou a bohatě dotovanou organizaci, jako je WES. Každý vedlejší příspěvek je vítaný. Dejme tomu, že majitel tohoto přístroje," ukázal na objekt upevněný k desce pracovního stolu, "se dohodne s vedením WES na tom, že se prostě na projektu Hlídací pes přiživí. Finančně přispěje, to samozřejmě, ale příspěvek bude mnohem menší, než kolik by musel zaplatit státu Paňdžáb za samostatné vypuštění družice na oběžnou dráhu! Vedení WES nabídku prostuduje a zjistí, že zvýšením masy družice Hlídací pes sice poněkud stoupnou náklady na její vypuštění, avšak příspěvek majitele této kukaččí družice je bohatě pokryje, ergo se transakce vyplatí, proto na ni majitel Hlídacího psa přistoupí - kukaččí družice je zde! Aby se věc mohla podařit, je třeba upravit vypouštěcí program. Tímto úkolem byl pověřen kapitán Brian Tevis, bezpochyby také za výplatu. Učinil to, jak předpokládám, ještě dřív, než nastal válečný stav. Jeho čin bude proto posuzovat jako běžnou kriminalitu a nepodléhá kompetenci válečného soudu. Shrnuji: Navrhuji anulovat tento případ a po návratu předat kriminální policii k vyšetření."
Singh se rozkřičel, ale nikdo mu nerozuměl, protože v rozčílení začal mluvit v nářečí džátki; ostatní, kteří prošli povinným kursem jazyka paňdžábí, byli zmateni. Nakonec se Zappovi přece jen podařilo zjednat pořádek a předal slovo obžalovanému.
"Udělal jsem chybu," začal Brian Tevis stísněným hlasem. "Myslel jsem, že Čutora nemůže nikomu ublížit. A poslouží dobré věci... vědě."
"Čutora?" otázal se Zappa přísně.
"To je kódové jméno této družice," vysvětlil Tevis. Rozhodl se, že poví naprosto všechno, teď nemělo smysl kličkovat. "Kontaktovala mne doktorka Draskarová, technická ředitelka společnosti Slon. Čutora je soukromý výzkumný projekt. Společnost Slon dostala příspěvek na vypuštění Hlídacího psa pod podmínkou, že doplní aparaturu o - Čutoru. Draskarová mi dala takovou nabídku, že jsem ji nemohl odmítnout."
"Soukromý projekt. Proč jste o nabídce neinformoval svoje nadřízené?" štekl prokurátor.
"Doktorka Draskarová mi to výslovně zakázala. Navíc... Měla prostředky, jak mě k tomu přimět. Znala určité skutečnosti... O těch skutečnostech nadřízení vědí!"
Věřil, že oni pochopí. Každý z nich měl nějaký ten škraloup, jinak by tady neseděl. Jak správně předpokládal, nikdo nepoložil doplňující otázku.
"Také mě napadlo, že Draskarová zastupuje síly nepřátelské Paňdžábu a že chce na palubu Diamondu propašovat bombu. Můj kontakt mne ujistil, že jsou to neopodstatněné obavy a že družice má význam čistě vědecký."
"Vy jste uvěřil? To byla naivita, Tevisi."
"Nechoval jsem se naivně. Trval jsem na co nejpodrobnějších informacích. Pokud jde o Čutoru, dostal jsem všechny. Zasvětili mne do jediného tajemství, a to mne přesvědčilo, že všechno, co mi řekli, je pravda."
"Je to tak strašné tajemství, že ho neprozradíte ani na mučidlech, nemám pravdu, Tevis?"
Zappa se natřásal na pilotním křesle. Moc mu chutnala znamenitě. Tevis se už nemusel přetvařovat.
"Nemáte, Zappa. Jste vedle. Já vám docela klidně tu věc povím, nacpu vám ji do krku, až se budete dusit, Zappa. Víte, kde se montovala Čutora? Montovala se v Polsku, Zappa. A víte kde? U firmy Zero-Zero. A teď se zeptejte, Zappa, svýho počítače, komu patří firma Zero-Zero."
Zappa nemusel být génius na to, aby vytušil, že se přiblížil báječné blamáži. Přestal se natřásat a najednou vypadal tak, jaký skutečně byl: namyšlený pumprlíček, posazený ve velitelském křesle kosmické lodi.
"Zero patří Macušitě," řekl David Langhammer.
"Jak to víš?"
"Nevím, ale myslím si to. Ten název může být lidem v Sapporu sympatický."
"Nech si ty řeči," ozval se Kazanawa, který jako jediný pochopil narážku na slavné stíhací letouny "zero" z druhé světové války.
"Je to tak?" zeptal se Zappa.
"Ano, pane generále," řekl Brian Tevis. "Je to přesně tak."
"Jak je ale možné..."
"Jak je možné, že naše firma souhlasila s touhle soudní šaškárnou? Zcela prostě proto, že chce zamést stopu. Jenže ti lidé tam dole, ti nebudou držet hubu! Ti vědí dobře, jak to je. Jen mě suďte, jen mě strčte do přechodové komory, já vím, co se mnou chcete provést. Udělejte to. A hlavně - nechte Čutoru shořet v atmosféře. To bude ohňostroj! To bude bengálský oheň! Všem vám podpálí fousy. Shořelá Čutora? Ta ne. Zakouřit vám nedá zničená družice, ale lidé. To jsou fanatici zrovna takoví, jako jsou tihle armistarští fousáči. Ti vám půjdou po krku. A Macušita? Ta vás zradí obratem ruky. 'My nevěděli o žádné Čutoře, řekli nám, že Tevis propašoval na palubu bombu.' Tímhle se Sapporo obhájí, a ti lidé půjdou po vás. Napíchnou vás na rožeň a budou točit - takhle pomalu."

Nebyl zcela přesvědčen, že mu finta projde. Tihle lidé se nenechají tak snadno zastrašit. Byla to ale alespoň slabá naděje na únik.
"Tak si myslím," řekl Langhammer neméně pomalu, "že bychom měli tohle soudní zasedání přinejmenším odročit a vyžádat si expertízu z ústředí."
"Já si to nemyslím," řekl Orlando Singh. "Kapitán Brian Tevis je velezrádce a zasluhuje smrt."
"Já si to taky nemyslím," řekl Kazanawa. "Tevis zradil čest firmy. Prozradil tajemství, které mel spolknout. Vypustil slova, která neměl. Já je všechna pochytám," řekl a obřadné vykonal několik pohybů bojového tance "kata" nazvaného Hangecu, "a nacpu mu je zpátky do chřtánu."
"Dobrý nápad," řekl Orlando Singh. Přiložil své krátké, tlusté prsty k velikému uzlu na břiše. Uzel se rozestoupil a červená škrtičská šňůra ožila. V beztížném stavu byly její pohyby mimořádně efektní. Tevis se rozhlédl kolem sebe. Zappa, ten byl v této chvíli víc mrtvý než živý. A taky Martin Lings vypadal, že se mu opět stane to, co prve venku v nákladovém prostoru. Jen David Langhammer dával najevo jakési odhodlání Tevisovi pomoci.
"Postarej se o něho," ukázal Kazanawa na Tevise. Singh pochopil, že ta slova patří jemu. "Já se postarám o tady toho hlupáka."
"Nechte toho, dokud je čas," řekl Langhammer. "Můžete Tevise zabít, zabte třeba taky mě, ale co potom? Kam utečete? Co s vámi bude?"
"Mně je jedno, co se mnou bude," řekl Orlando Singh. "Za odměnu mě čeká ráj."
"Macušita ještě nikdy neopustila muže, který hájil její dobré jméno," řekl Kazanawa.
"Nechte toho," varoval je znovu Langhammer. "Ještě je čas."
Mýlil se. Zbývalo už jen velmi málo času.
Uplynuly dvě vteřiny. Potom nastal výbuch, za okénky vedoucími do nákladového prostoru se rozlila rudá záře. Zhaslo světlo a poplachová siréna začala ohlušivě ječet.
Muži ucítili vítr. Chladivě je hladil po tváři. Bylo by to příjemné, kdyby jim jedna znepokojivá myšlenka nebránila ten jemný dotyk vychutnat: fouká tu, protože někde uniká vzduch, a to tak, že velmi.
Virus, který si Píbí vymyslel, začal pracovat. Muži, které popadla hrůza, by se asi podivili, kdyby věděli, že chemický mladík nazývá to, co je postihlo, hardwarovou chybou.

Část čtvrtá
1.
Koncem června 1998 obíhalo kolem Země povícero obydlených kosmických stanic. Největší byl americko-evropský komplex Archimédes, těleso rozměrů vpravdě mamutích, neboť plocha solárních panelů dosahovala několika set metrů čtverečních. Kosmická stanice Nara poskytla ubytování pro třicet mužů a žen, americký SSTS se staral o dopravu osob a nákladu. Obdobný byl brazilský projekt Leonardo, byť jeho měřítka byla skromnější, stejné jako evropský raketoplán Hermes byl menší než americké Rockwellovy raketoplány. Východoasijský industriální pruh měl k dispozici stanici obdařenou, kompromisním názvem Miliarda: vyjadřoval fakt, že VIP dosáhl v roce 1996 počtu jedné miliardy obyvatel. Nu a kromě Diamondu obíhalo Zemi ještě patnáct dalších stanic soukromých, většinou vyrobených u Rockwellů v Americe, doplněných přídavným energetickým zdrojem, trvale umístěným na oběžné dráze. Zásoby energie, to byla slabá stránka SSTS, třebaže supravodivé stockery a miniaturizované reaktory kapacitu zmnohonásobily.
Zpráva o katastrofě se dostala do zpravodajství několik minut poté, kdy v řídicí sekci Diamondu zhasla světla a rozječela se varovná siréna. Osmnáct ostrůvků života v kosmickém vzduchoprázdnu tvořilo jakousi společnou komunitu, třebaže patřilo k dobrému mravu vyvarovat se přílišného zájmu o záležitosti "sousedů". Nejdříve si nehody na Diamondu všimli na Miliardě. Zhasnutí světel zaznamenal i druhý pilot výletní lodi Delty. Uvědomil o tom velitele a ostatní členy posádky. Cestujícím neřekli zatím nic, nechtěli je plašit. Během několika minut heslo "Diamond v bryndě" oběhlo Zemi a proniklo k personálu ostatních stanic. Ten se postaral - navzdory informačnímu embargu - o předání zprávy agenturám.
"Tak, mládenci, to je něco pro vás," oslovil kapitán Lino "Red" Romita své spolupracovníky Aschwella a Flynna. Všichni tři byli vedeni jako řádní členové posádky Archiméda. Vycvičeni byli pro práci ve volném prostoru. Aschwell byl svářeč, Flynn byl odborník na montované konstrukce, ovšem svářet ve vakuu také dovedl, zatímco Aschwell se docela slušně oháněl motorovým francouzákem. Lino "Red" Romita byl troubleshooter, a dokonce si prosadil, že byl pod tímto prapodivným názvem na výplatní listině. Všude, kde se vyskytla nějaká potíž, volali Romitu. Potíž neboli trabl - Romita byl od toho, aby tu potíž odstranil čili odpráskl, proto to romanticky laděné označení povolání. A jaký větší trabl může na oběžné dráze nastat, než výbuch palivové nádrže!
Ti tři, Romita, Aschwell a Flynn, tvořili dohromady tým kdykoliv připravený k nasazení kdekoli na nízké oběžné dráze. Nejméně dvakrát ročně někde zasahovali, buď startovali z Canaveralu, pokud odpočívali po několikaměsíční službě na Zemi, anebo z Archiméda, svého druhého domova.
Romita vyložil svým přátelům, co o věci ví. Moc toho nebylo. Diamond neodpovídá, to je hlavní informace, kterou jim chtěl sdělit. Dole na Zemi to zatím ví jen omezený počet lidí, ale informace jistě rychle prosákne.
"A co naši náčelníci?"
"Kontaktovali Bílý dům i Houston. Formální schválení se dá čekat každou chvíli. My se co nejdřív musíme přichystat."
"Diamond, to je Macušita," řekl Flynn pomalu.
"Ptáš se, kolik za to?"
"Macušita je ve válce s Matrou-Messerschmittem," pokračoval Flynn.
Ve skupince fungoval jako finanční mozek, vždycky dovedl najít důvod, proč má tým nárok na příplatek.
"Nehoda určitě s tou válkou nesouvisí," řekl Lino Romita, "Matra-Messerschmitt se neodváží porušit dohody o

demilitarizaci vesmíru."
"Odváží neodváží," řekl Flynn, "Diamond patří vojenskému letectvu země, která je ve válečném stavu. Za operaci ve válečném pásmu máme nárok na padesátiprocentní příplatek." Usmál se. Průměrně odolné dítě by ten úsměv rozbrečel.
"Já ty hajzlíky nemám rád."
"Macušitu?"
"Leviatany. Všechny. Je to svinstvo. Nikdy se to nemělo povolit. Soukromý státy!"
Finančník Flynn rád moralizoval, ale Romita nerad jeho moralizování poslouchal.
"Ještě nějaký návrh?" obrátil se na Aschwella.
"Na Diamondu je šest chlapů. Brzo po vypuknutí války si jeden z nich vyšel na procházku."
"Jak to víš?"
"Povídá se to," pokrčil Aschwell rameny. "To je divný, nemyslíš? Laboroval s družicí Hlídací pes, co patří těm milovníkům přírody."
Intonací dal jasně najevo své přesvědčení, že příroda patří do muzea, pod poklop a do špiritusu; lidem je víc na obtíž než k užitku, plete se jim pod nohy a všechny pokusy ekologů o záchranu přírody jsou jen marným a směšným počínáním, asi jako pokus oživit dinosaura.
Romita pozorně hleděl na rozvážného Aschwella. Myslel pomalu, ale důkladně a málokdy dělal chyby.
"Co z toho usuzuješ?"
"Nic. Je mi to divný. Za válečnýho stavu nikdo neleze ven, aby se tam babral s nějakou posranou ekologickou družicí."
Romita vytáhl z kapsy maličkou konzoli a chvilku zápasil s její klaviaturou.
"To byl nejspíš Lings. Fanatický ekolog," řekl.
"Links nebo Rechts, jistý je, že teď asi na Diamondu nevládnou zrovna kamarádské vztahy."
Romita slabě přikývl. Aschwell mel pravdu: na kooperaci druhé strany, strany zachraňovaných, často záležel úspěch celé operace.
Dveře kabiny se otevřely. Ruská vědecká pracovnice Gerčikovová byla očividně ráda, že může přispět k úspěchu záchranné akce aspoň tím, že vyřídí slavnému "Red" Romitovi příznivou zprávu.
"Bílý dům dal souhlas. Evropa poskytne Hermese, vy si vezmete tahač." Romita věděl, že Hermes v tuto chvíli parkuje v doku Leonarda. Cesta tahačem je riskantní, ale vyzkoušená.
Pohlédl na své spolupracovníky. Nikdy nerozhodoval sám a nesouhlasil s většinovým rozhodnutím dva proti jednomu. Vždycky hledal takové řešení, které vyhovovalo všem třem. Je ovšem pravda, že Flynn někdy "dobrovolně" ustoupil, zejména když se ukázalo, že kompromisní řešení by znamenalo vyšší výdaje, a tím i nižší zisk pro záchranný tým. Flynn přikývl a Aschwell neprotestoval.
"Jdeme se obléct," řekl "Red" Romita. "Můžeš nám, Táňo, asistovat."
"My to Gríšovi neřekneme," dodal Flynn.
Gerčikovová se zasmušila, protože si myslela, že o jejích "zvláštních vztazích" ke Grigorji Medveděvovi na palubě Archiméda nikdo neví. "Měli byste sebou hodit," řekla přísně.
"Už jsi nás někdy viděla spěchat?" optal se Romita.
Všechny jeho dosavadní zkušenosti vedly k jednoznačnému závěru: katastrofa na oběžné dráze jde buď strašně rychle, a pak je každý spěch marný, anebo je únosně pomalá, a v takovém případě je spěch na závadu, protože vede k chybám. Chlapci na Diamondu to už možná mají odbyté, uvažoval, a pak jim nepomůžeme, ani kdybychom sebou mrskali jako zázračné ještěrky z televizního seriálu. Každou záchrannou akci rozjížděli takto zvolna, poradou, žertováním. Uklidnili se, ubezpečili jeden druhého, že vlastně o nic nejde, že nervozita je zbytečná. Jde o rutinní kosmickou procházku, jakých už prodělali celé desítky. V dobré mysli se odebrali ke skladu materiálu, kde se oblékli do "veleještěrů", těžkých skafandrů, vyrobených z karbonitových plátů - při výrobě nebylo použito ani čtverečního centimetru tkaniny. Důmyslné klouby umožňovaly kosmonautovi větší volnost pohybu než dosavadní skafandry. Kosmonaut si v nich mohl dokonce i lehnout a bez cizí pomoci vstát - vyzkoušeno v pozemské gravitaci. Na Měsíci či Marsu to tedy platí čtyřnásobně, eventuálně šestkrát víc. Přípravy jim zabraly celou hodinu.
Kosmický tahač vybavili, jako by se chystali na cestu k Marsu. K jeho vnějším úchytům připevnili kontejnery s nářadím. Nechyběl ani kontejner s nákladem ultimitu - pro případ, že bude nutno se do zablokovaného Diamondu probourat. Tři veliké tanky obsahovaly solidizovaný kyslík. Největší kontejner připomínal rakev a svému vzhledu vděčil i za přezdívku, jíž se mu dostalo. Na palubě Diamondu mohou najít těžce raněného člověka, který bude potřebovat okamžitý přesun na Archiméda: zavřou ho do rakve a tam, jak tvrdí experti, může v simulovaném komatu přečkat tři roky, aniž by jeho životní funkce zásadně utrpěly.
Elegantní válcové těleso tahače bylo po hodině úplně zakryto bednami, ba i plastikovými pytli. Ta část posádky Archiméda, která měla volno, se tísnila u průzorů. Nutno dodat, že komentáře byly spíš peprné a ironické než obdivné.
Velitelem směny byl Leonid Davidov. Romita mu oznámil, že tým je připraven, a Davidov souhlasil se zahájením akce. Tahač bude naveden na orbitu Diamondu dálkově, za součinnosti s Leonardem. Teprve závěrečnou etapu bude Romita řídit osobně.
Kosmonauti vybavení skútry se připoutali k tahači připomínajícímu cikánský vozík, z trysky hlavního motoru vyšlehl plamen, muži pocítili tlak ne nepodobný působení gravitace, a když se ohlédli, zdálo se jim, že Archimédes - až dosud zavěšený na neviditelných lanech v prostoru - se najednou utrhl a padá k Zemi.
"Start proběhl v pořádku, na orbitě jste za deset minut dvacet vteřin," slyšeli ve sluchátkách Davidův takřka chlapecký hlásek. "Vizuální kontakt za dvacet dva minut."
"Dost času na šlofíka," podotkl Flynn.
To bylo tvrzení silně nemístné. Na spánek opravdu neměli čas. Ani žertem, jak se říká. Dráhu korigovali v nejbližších

deseti minutách dvakrát. Také s Leonardem bylo nutno dohodnout podrobnosti. Raketoplán tam chystali ke startu a chtěli vědět, čím ho vybavit a jaké budou zásady spojení.
Dvacet minut uplynulo dřív, než se nadáli. Chemickými motorky v příďové části tahače zmírnili relativní rychlost vůči Diamondu na nulu. Potom Romita ještě zvýšil tah příďových motorků. Nechtěl mařit čas otáčením - k havarovanému plavidlu zacouvají. Krom úspory času byl tento manévr výhodný ještě v jednom ohledu: v kritické situaci snadněji uniknou z nebezpečí.
Nezdálo se však, že je Diamond v mimořádném stavu. Na palubě byla tma, ale nikde nespatřili zlověstné červené žhnutí, jehož se tolik obávali. Také vnější plášť kosmické lodi nebyl poškozen.
Romita a jeho dva druzi Diamond dobře znali. Věděli o všech individuálních úpravách, jež firma Rockwell provedla na přání zákazníka. Věděli, že musejí proniknout nejdříve do nákladního prostoru. Tam navážou kontakt s posádkou, pokud je ovšem posádka Diamondu v pořádku nebo aspoň při vědomí.
Tahač zaparkoval ve vzdálenosti patnácti metrů. Na Diamond se přesune Romita s Flynnem. Aschwell zůstane v záloze. To byl jejich rutinní postup.
Kosmické skútry fungovaly bez závad. Netrvalo dlouho a Romita s Flynnem stáli u průzorů a nahlíželi dovnitř.
V řídicí sekci spatřili dvě postavy v kosmických skafandrech. Skláněly se nad konzoli palubního počítače, která zářila v paprscích elektrického světla jako nějaký obrovský umělý krystal. Romita rozsvítil svoji lampu. Muži uvnitř lodi se ohlédli. Jeden z nich zamával.
Kovový plášť Diamondu nepropouštěl rádiové vlny, takže zachránci ani zachraňovaní se vzájemně nemohli slyšet. Ale tato mimořádná situace netrvala dlouho. Někdo otevřel zevnitř průlez, rozevřel poklop a ve sluchátkách zašuměla nová modulace.
"Vítáme návštěvu, ať jste kdo jste. Lítáme v tom pěkně, ale ještě žijem. Já jsem David Langhammer."
Romita představil sebe i svoje druhy. Langhammer se zaradoval.
"To jsme na tom ale moc špatně, že nás musí tahat z louže sám velký 'Red' Romita! Pojďte dál, kamarádi. Doufám, že některý z vás je odborník na počítače."
Romita se překvapeně zeptal, kam Langhammer svou otázkou míří.
"Celý ten kiks spískal počítač. Vlastně Brian Tevis. Pojďte dál, Colin vám to vysvětlí."
Aschwell, který poslouchal rozhovor zpovzdálí, se zeptal svého šéfa, zda může s tahačem přirazit k Diamondu, anebo zda je mu souzeno čekat na vartě až do vyhlášení soudného dne. Po krátké úvaze Romita navrhl nechat tahač tam, kde je, Aschwell může pomocí svého skútru sestoupit na palubu. A potom všichni tři následovali Langhammera do útrob plavidla.
"Proč máte na sobě skafandry? Byla tu dekomprese?" zajímal se Romita.
"V prvních několika minutách. Pořádně nás to vyděsilo. Tak rychle jsem si ještě nikdy nedokázal skafandr navléci. Ale potom únik přestal. Ve střední i v řídicí sekci je skoro normální tlak, ale čert tomu věř. Hermetika kiksla jednou, může kiksnout znovu."
Romita neměl takové řeči rád.
"Co to znamená, že kiksla hermetika? Někde je trhlina? Něco netěsní?"
"Nevíme," řekl Langhammer.
"Ale víme," ozval se ve sluchátkách hlas poznamenaný zvláštním přízvukem. "Moc dobře víme. Udělal to Tevis, ta svině."
To je nejspíš ten Japonec Kazanawa, pomyslel si Romita. Otočil se. Zbraňový expert firmy Macušita se k nim blížil a plnil jim sluchátka nepříliš vybraným výrazivem.
"Já si myslím," přerušil ho Langhammer, "že by jim to měl opravdu vysvětlit Colin."
Colin Zappa, velitel lodi, by - podle regulí, jaké vládnou například na palubě Archiméda - měl být jediným, kdo podává cizím osobám informace. Tihle soukromníci, jak se zdá, jsou zvyklí na volnější mravy, pomyslel si Romita.
Přesunuli se do řídicí sekce. Představili se, Colin Zappa je oficiálně uvítal na palubě a stručně je seznámil se situací. Došlo k explozi palivových článků. S nehodou se rychle vyrovnali a po analýze došli k závěru, že výbuch byl zaviněn kontrolním počítačem.
Neřekl jim o mnoho víc, než kolik jim pověděl Langhammer. Doplnil hlášení jen o jednu podrobnost, zato významnou: podle jeho názoru nejde o samovolný výpadek počítače, o nějakou poruchu. Nehoda byla záměrně naprogramována, je počítačem řízena.
"To by ale někdo musel do počítače vložit sabotážní program."
"Ten někdo," řekl Colin Zappa, "byl Brian Tevis."
Zasvětil Romitův tým i do ostatních podrobností celého spiknutí. Vyprávěl jim o družici, která měla být načerno vypuštěna, a o speciálním programu, který do počítače vložil Tevis. On, Colin Zappa, se původně domníval, že Tevisův program sloužil jen k parazitnímu vypuštění cizího satelitu, namontovaného do ekologické družice Hlídací pes. Teď se zdá, že měl i jiné cíle - Tevis chtěl sabotovat další Jet Diamondu.
"Proč? K čemu by mu to bylo? On sám byl na palubě. Proč by si podřezával větev pod zadkem?" pochyboval Romita.
"Nemusel vědět, co program obsahuje," řekl Aschwell. "Víte pozitivně, že chtěl vypustit cizí družici?" obrátil se na Zappu.
"Samozřejmě," řekl Zappa. "Cizí družici jsme našli," ukázal proudem světla na Čutoru, připevněnou k pracovnímu stolu. Flynn se nad Čutoru naklonil.
"Nechoď k tomu, ještě to bouchne," poznamenal Aschwell a myslel to jen napůl žertem. Sotva dořekl, podlaha se zhoupla. Romita, který se v té chvíli dotýkal nohama podlažních desek, pocítil bolest v kyčlích. Nečekal ten náraz. Zalitoval, že nenechal Aschwella v záloze. Ať už se na palubě Diamondu děje cokoli, je to nebezpečná půda.

"Musíme se přesunout do nákladového prostoru," řekl. "Na Leonardu je připraven Hermes. Bude tu za třicet minut od chvíle, kdy ho požádáme o pomoc."
"Potřebuju navázat spojení se Sapporem," namítl Zappa. "Jenže tahle bestie," položil ruku na skříň počítače, "blokuje komunikaci!"
"Naši náčelníci už se Sapporem mluvili. Máte povolení opustit loď."
"Já tu zůstanu!" děl rozhodně Kazanawa.
"To jsou Japonci!" podotkl Zappa. "Nikdy se nevzdávají."
Romitu napadlo, že Kazanawa se bude chtít připoutat k Diamondu řetězem, jako to dělali obhájci Iwo Jimy za druhé světové války, ale nahlas neřekl nic.
"Kde máte Tevise?" zeptal se.
Odpovědělo ticho.
"Co se s ním stalo?"
"Zahynul. Ten jediný zahynul. Čest jeho památce."
"Poslyšte, Zappo," řekl Romita, "já vím, Diamond je soukromá stanice..."
"Stojíte na posvátné půdě Paňdžábu," napomenul ho přísný hluboký hlas Orlando Singha.
Paňdžábec se do řídicí sekce nevešel, jeho hlava ale vyčuhovala z průlezu.
"Budiž. Stojíme na půdě Paňdžábu. Jenže Paňdžáb je členský stát OSN a jeho kosmická flotila se musí řídit zákony WASA! Chci mluvit s Brianem Tevisem. Chci slyšet jeho verzi příběhu."
"Nemyslíte, pane Romito, že zacházíte příliš daleko? My jsme vás nezvali, neprosili jsme se o vaši pomoc. Je na nás, abychom posoudili kritičnost situace! Budete-li pokračovat v urážkách, požádám vás, abyste opustili palubu. Mohl bych vás zažalovat za pirátský přepad!"
"Pojď, Lino, jdeme," řekl Flynn stroze.
"Chci mluvit s Brianem Tevisem," opakoval Lino "Red" Romita umíněně.
Chvíli slyšeli ve sluchátkách jenom šumění poruch. Pak se ozval Zappa:
"Dobrá, sestupte do střední sekce. Orlando, zaveď je k tělu Briana Tevise."
Romita chvilku uvažoval, zda to není nějaká léčka, ale pak usoudil, že se nechává příliš unášet působením okolností. Situace na palubě Diamondu není normální, posádka je krajně nervózní a přenáší svoji nervozitu i na ně.
"Ty," ukázal na Aschwella, "zůstaneš tady. Buck půjde se mnou."
Brian Tevis byl mrtev, pokud to Romita mohl posoudit, aniž se bezvládného těla dotkl rukou. Tělo umístili do jeho obytné buňky. Samozřejmě se nenamáhali s oblečením do skafandru.
"Když vybuchly palivové články," vykládal Orlando Singh monotónním hlasem, jako by odříkával naučenou úlohu, "Tevis stál v bezprostřední blízkosti dělicí přepážky. Udeřil se do zátylí. Poskytli jsme mu okamžitou pomoc, ale bylo pozdě. Smrt nastala nejspíš okamžitě. Puls byl nehmatný, zornice nereagovaly." Romita se pokusil nadzvednout Tevisovi oční víčko, ale rukavice skafandru byla příliš neobratná na tak jemný úkol.
"Musíme ho obléci do skafandru," řekl, "a dopravit spolu s ostatními na palubu Hermesu."
I bezvládné tělo lze - teoreticky - nasoukat do skafandru ve stavu naprosté beztíže. Je to ale značně složitá práce, vyžadující plné soustředění. Budou mít dost času? Proč ne, uvažoval Lino "Red" Romita. Na palubě Diamondu je klid... Byl tu klid, poměrný klid. Až do této chvíle.
Tevisův případ Lina zaujal natolik, že nevěnoval příliš mnoho pozornosti otázce ne nevýznamné, totiž co naklonilo tak prudce těleso obrovského raketoplánu. Domníval se, že počítač náhle aktivoval nějaký manévrovací motory, ale neměl čas si tuto hypotézu ověřit. Příčina změny náklonu byla ale jiná: explodoval palivový článek v zadní části plavidla. Výbuch nejen naklonil Diamond, ale poškodil i sousední články. Ty chvíli bojovaly o přežití, ale pak vzdaly marný zápas a vybuchly také.
Bělostná záře zaplavila nákladní prostor. Struktura lodi se otřásla silnými vibracemi. Romita, ač je to s podivem, byl rád, že se to stalo. Explozi jistě spatřili pozorovatelé Leonarda, Archiméda a možná i některý soukromník. Při eventuálním vyšetřování svědecky doloží, že Diamond byl opravdu v kritickém stavu a že Romitovo rozhodnutí evakuace lodi bylo správné rozhodnutí a odpovídalo řádům WASA.
"Všichni ven!" zavelel. "Vy, Orlando, pomáhejte u průlezu do nákladového prostoru. Bucku, jdi nahoru a stáhni ty chlapy z řídicí sekce. Kromě toho... Sakra, kde máte pátého chlapa?"
Ano, Martin Lings zmizel.
Od první chvíle, kdy nesnáze vypukly, ho nikdo nehledal, nikomu nechyběl. A teď tu najednou nebyl.
"Kazanawo, kde je Lingsova buňka?" zachytil Romita Japonce, který, jak se zdálo, změnil názor a hrnul se k průlezu, seč mohl. Kazanawa ukázal rukou. Romita pochopil. Lings zřejmě zalezl do své obytné buňky v domnění, že tam bude nejvíc v bezpečí.
A opravdu, Lings, oblečený ve skafandru, vklínil tělo do rohu mezi skříňky, ve kterých měl svoje osobní věci.
"Co se děje?" jektal Romitovi ve sluchátkách.
"Nic tragického," houkl na něho "Red" Romita, "ale když tu zůstanete dřepět, můžete přijít o kejhák. Hoďte sebou!"
"Já nemůžu."
Romita ho popadl za trup, opřel se nohou o stěnu a vytrhl zkrouceného Lingse jako bolavý zub ze sevření skříněk.
"Koukejte mazat," řekl přísně. Dohlédl na něho, aby skutečně zamířil k průlezu do nákladového prostoru a zase někam nezaleží. Podivný člověk, uvažoval o něm. Nebál se kosmické procházky - a že to byla procházka jako řemen - a teď je z něho měkota. Neuměl si představit, že zvířatům, jediné lásce svého života, by Martin Lings dokázal obětovat všechno, aniž by pomyslel na své osobní bezpečí. Teď ale nešlo o zvířata...
Po otevření průlezu nastala silná dekomprese. Všichni jsou ve skafandru, nikomu se nemůže nic stát...

Všichni nejsou ve skafandru!
Romita si uvědomil, že Tevis je ve své buňce oblečený jenom do pracovní kombinézy. Co na tom záleží? Je mrtev. Ledaže...
Romita pozoroval Zappu, jak se spouští do střední sekce. Otevřeným průlezem vnikla dovnitř záře požáru. Na jediný okamžik Romita spatřil Zappovu tvář. Za sklem přilby blýskly vyděšené oči. Jen klid, chlapče, nemůže se nic stát, chtěl mu říct, ale raději ta slova spolkl. Až nebezpečí přejde, Zappa si bude zase hrát na tuhého chlapíka. Romitova slova by považoval za velikou pohanu.
Tevis...
Vrátil se k obytným prostorám. Otevřel dveře Tevisovy buňky. Tevisovo tělo podivně viselo na zdi jako nějaká pitvorná plastika: exploze zřejmě vyvolala malé zrychlení a mrtvola se přichytila na stěně, jako by ji tam přidržela gravitace.
Mrtvola otevřela oči.
Romita zabouchl dveře. Byly hermetizované. Kolem je sice už jen řídký vzduch, ale dýchat se jinak dá.
Sejmul přilbu. Nadechl se. Ano, je tu dýchatelno, bezprostřední nebezpečí nehrozí.
"Co se děje, Tevisi?"
Muž chtěl něco říci, ale jenom zasípěl.
"Jste z nejhoršího venku. Hermes vás vezme na palubu. Není se čeho bát."
Tevis se ale zřejmě měl čeho bát.
"Oni...," zašeptal a ukázal rukou.
"Jsou pryč. Nemůžou vám ublížit."
"Teď... ne. Ale ... potom?"
Romita si nedovedl představit, co by se mělo dít "potom", až se zachránění přesunou na Leonarda a o něco později se vrátí na Zemi.
"Odsoudili mě k trestu smrti," řekl Tevis. "Chtěli mě popravit dekompresí v přechodové komoře. Pak se něco stalo, zhasla světla, ozvaly se nějaké výbuchy. Pak se na mě vrhnul Kazanawa. Víc už nevím."
"Zapomeňte na to, Tevisi. Oblékněte si skafandr, pomůžu vám. Vrátíte se s námi. My už vás pohlídáme."
"Ohlídáte?" zeptal se Tevis hystericky. "Víte, o čem mluvíte?"
"O čem mluvíte vy?"
"O čem mluvím... Když se vrátím, zabijí mě. Zklamal jsem," řekl Tevis.
"Tím, že jste sabotoval počítačový program?"
"Nic jsem nesabotoval! Je to jejich program! Všechno připravili dopředu, i ta katastrofa Diamondu je součást programu. Nehoda? Nebuďte blázen! Všechno, co se tady děje, řídí počítač!"
Romita si těžko uměl představit program, který by řídil devastaci kosmické stanice, ale pak si uvědomil, že se vlastně nic mimořádně závažného nestalo. Pokud mohl pozorovat - nebyl poškozen žádný životně důležitý modul stanice.
"Proč vás tedy zabijí?"
"Spíš se ptejte, kdo to udělá. Mám na vybranou," řekl sarkasticky. "Jedni mi půjdou po krku za to, že jsem chtěl vypustit Čutoru na oběžnou dráhu. A ti druzí za to, že se to nepovedlo."
"Čutoru..., tu družici, která je v řídicí sekci?"
"Vy jste ji viděl?"
"Řekl mi o ní Zappa."
Tevis na něho hleděl mrtvýma očima. Romita rozpačitě zamrkal. Ne, s takovým případem se ve své bohaté praxi nesetkal.
"Zabijí mě, když se vrátím na Zemi. Zabijí mě, když tady zůstanu. Jdou po mně všichni, Zappa, Kazanawa, Orlando, Singh..."
"Ti už tady nejsou. Zůstali jsme v Diamondu poslední. A když se mnou půjdete, dostaneme vás na Zemi... do bezpečí. Já vím, Macušita je Leviatan, patří jí soukromý stát, Macuoka má dlouhé ruce... Ale všechno taky nedokáže. I Leviatani mají svoje protivníky. A hlavně - nestojí o žádné skandály."
Tevis se nedůvěřivě pousmál, odrazil se rukama od stěny a přiblížil se k Romitovi.
"Myslíte..."
"Neztrácejme čas. Dávejte pozor, co vám řeknu. Tam venku za dveřmi už není zdrávo. Vy se schovejte, já vám hodím dovnitř skafandr a rezervní láhev s kyslíkem. Oblékněte se a pak společně vyrazíme. Souhlasíte?"
"Ano."
Tevis vypadal jako ztělesnění štěstí. Romita otevřel skříňku a spolu s Tevisem z ní vyházeli prádlo, fotografie, knížky. Všechno to haraburdí poletovalo prostorem, jako při zpomaleném záběru nějakého výbuchu. Tevis se vtěsnal do úzkého prostoru. Romita za ním zavřel, nasadil si přilbu a vyklouzl ven. Snažil se pracovat co nejrychleji. Brzy objevil schránky na úschovu skafandrů - s výjimkou jediné byly otevřené. Popadl Tevisův skafandr do jedné ruky, láhev s kyslíkem do druhé, pronikl do Tevisovy buňky, zabouchal pěstí na skříňku, pustil skafandr a otevřel ventil tlakové láhve. Za krátkou chvilku bude v buňce snesitelná atmosféra. Potom znovu vyklouzl ven a spěchal do řídicí sekce. Protáhl se průlezem a vyhlédl oknem. Spatřil tahač ověnčený hroznem lidských těl. Flynn s Aschwellem shromáždil celé stádečko jako dobří, zkušení ovčáčtí psi.
Kde je ta zatracená družice?
Přiblížil se k pracovnímu stolu a uvolnil pérové spony.
Na první pohled nebylo na Čutoře nic zvláštního. Jednoúčelový výzkumný satelit, jedna z těch hraček miniaturizovaných na hranici technických možností. Izotopový energetický zdroj, molekulární mechanika, kryonická

technologie.
Ovšem dnes každá lepší vysoká škola je schopna takovou věcičku sestavit v hodinách praktických seminářů z dílů nakoupených v obchodě "hobby". Kvůli takovému nesmyslu se stalo tolik neštěstí...
Zkontroloval čas. Rozhovor s Tevisem trval dvanáct minut. Chlapci tam venku jsou jistě jako na trní. Neslyšel jejich vysílání, protože stěny nepropouštěly elektromagnetické vlny a retranslace nefungovala.
Zato uvnitř, kde byly plastikové stěny, se mohl pomocí rádia s Tevisem dorozumívat - pokud ovšem Tevis už stačil na sebe navléknout skafandr. Měl na to dost času, tréninková norma byla osmiminutová.
"Tevisi, slyšíte mne?"
"Ano," zněla lakonická odpověď. Romitovi se ulevilo. Trochu se bál, co se stane, až Tevis opustí úkryt. V buňce bylo přece jenom málo vzduchu, Tevis mohl zpanikařit, a kdyby věci šly tak špatně, jako mohly jít, skončil by v bezvědomí.
Nu, scénář varianty se nenaplnil, pánbůh zaplať, pomyslel si Romita a otevřel dveře Tevisovy buňky.
Byla prázdná. Ale ani skafandr v ní nebyl.
"Kde jste, Tevisi? Potřebuju, abyste mi pomohl. Musíme sebou hodit, kdoví, co se ještě v tomhle blázinci semele!"
"Jděte sám, Romito. Já tady zůstanu," odpověděl Tevis.
Kde ten chlap může vězet, pomyslel si Romita. Člověk v těžkém skafandru není hrášek, který se zakutálí do škvíry mezi podlahou a šatní skříní.
"Co to žvaníte, člověče?" křikl na Tevise. "Nechci poslouchat žádné nesmysly."
"Já... jsem si to rozmyslel."
"Cože?!"
"Zůstanu tady," řekl Tevis.
"Bojíte se? Vždyť jsem vám slíbil..."
"Přestaňte žvanit, Romito, a dobře mě poslouchejte. Zachytil jsem zprávy ze Země... Macušita žaluje Matru-Messerschmitt pro průmyslovou špionáž. Jde o program Pointer. Chápete, jak v tom lítám? Macušita po mě půjde, protože jsem pomohl Pointer ukrást. Nezáleží na tom, že jsem nic nevěděl! Matra-Messerschmitt mě bude chtít odstranit jako svědka. Ani jim nevysvětlím, že jako svědek nejsem k ničemu. A i kdybych se jim vykroutil, čeká na mě dole starý známý, jistý Salzmann... Jsem úředně mrtvý. Romito, nechte mě na pokoji. Nestalo se nic, jenomže úřední hlášení tak trochu předběhlo skutečnost. Však se to časem srovná, a nebude to dlouho trvat." Romita vycítil, že Tevis mluví vážněji, než kdykoli jindy.
"Jak myslíte, Tevisi. Dám vám ještě minutu času na rozmyšlenou!" křikl na něho a nasoukal se do průlezu.
"To je dost, že jsi na příjmu!" ozval se mu ve sluchátkách Flynnův hlas. Lidský hrozen ale zmizel z oblohy. Diamond se po posledním výbuchu naklonil na bok. Kosmický tahač i muži ve skafandrech jsou teď na druhé straně, pod kýlovou částí Diamondu.
Vsunul hlavu zpátky do průlezu.
"Slyšíte mě, Tevisi?"
Odpovědělo mu ticho.
Tevis, ať se jmenuje ve skutečnosti jakkoli, ví, co dělá, uvažoval Romita. Třeba má pravdu. Já na jeho místě...
Připevnil si na záda kosmický skútr, který na něho čekal jako věrný pes u východu z obytných prostor lodi. Stiskl ovládání a Diamond se mu začal propadat pod nohama.
Tak - a teď stop, pomyslel si. Zastavil skútr. Diamond plynul pod ním, temný, nepřátelský jak dravý pták vznášející se nad modrým kotoučem Země. A tam stranou, tam se přibližuje zlatavý Hermes.
Nechám si jeho tajemství pro sebe. Koneckonců, je dost svědků, kteří řeknou, že je mrtev.
Za nějakou dobu, docela krátkou, nebudou lhát, v tom měl Tevis pravdu.
Nebo mám prozradit, že žije a že jsem ho nechal uvnitř? To bude řečí v televizním zpravodajství: Legendární Lino "Red" Romita se zachoval jako zbabělec.
Dobrá, tedy jim řeknu, že Tevis se tam někde uvnitř ukrývá. Co se stane potom?
Kazanawa s Orlandem Singhem vlezou dovnitř a vytáhnou ho jako plže z ulity. Buď ho zabijí hned a sehrají nějakou nehodu, nebo ho dopraví na Zemi a tam mu přichystají horkou lázeň.
Tyhle situace mám nejraději, hněval se Romita v duchu. Ať udělám, co udělám, vždycky je to špatně. Buď ze mě bude zbabělec, nebo udavač.
Klesal k Diamondu. Obletěl ho v těsném oblouku. Ke svým přátelům i k trosečníkům dorazil právě včas, aby mohl převzít velení v kritických okamžicích přiblížení evropského raketoplánu.
O Tevisovi padla jediná zmínka: Colin Zappa se zeptal, co s ním je.
"Našel jsem ho v buňce. Žádné stopy života," řekl Romita. Hleděl přitom na Kazanawu, ale Japoncova přilba se leskla a nebylo mu vidět do obličeje.
I tak si Romita dokázal představit, jak se asi Japonec tváří.
Posádka raketoplánu zvládla přibližovací manévr skvěle. Trosečníci, provázení trojicí zachránců, přestoupili do nákladového prostoru Herma. Bude tam těsno, ale přeletět na Leonarda nepotrvá dlouho. Tahač zanechají tam, kde je - připoutaný kotevními lany k Diamondu. Brzy se sem vrátí tým techniků a vyšetřovací komise. Bude třeba zjistit, co se vlastně stalo, Diamond opravit a znovu uvést do provozuschopného stavu. Kosmický tahač může být zachráncům k užitku.
Možná i Tevisovi, pomyslel si Romita - jako záchranný člun pro případ, že si věc ještě jednou rozmyslí.
Necítil se nejlíp, když si na Tevise vzpomněl. Ale život už je takový: ne vždycky člověku dovoluje chovat se jako hrdinná ještěrka z televizního seriálu.
2.

Salzmann otevřel dveře offimobilu a plivl na chodník pokrytý cáry plastiku a nakysle páchnoucími odpadky. Z nebe se snášel hustý déšť, který spravedlivě rozmisťoval své brilianty na vše, co leželo kolem, na slupky od banánů, použité prezervativy, střepy roztříštěných televizních obrazovek. Salzmann se ohlédl na poručíka, který seděl vedle něho.
"Chlap, kterej rozdává milióny, bydlí v takový ulici," zavrčel. Opodál křičelo nějaké děvče, stařec ve fluorescenčním pršiplášti ji tiskl mezi popelnice a důkladně ji prohmatával, jako by jí chtěl někde na těle nebo spíš uvnitř těla najít hrnec dukátů, který je na konci duhy. "Nikdo by neřek, že Heymarket je hned vedle."
"Tam už je to taky samej negr a Číňan," zavrčel poručík Robins. "Nedivil bych se, kdyby tu bydlely i ty posraný ještěrky." Ohrnul si límec kostkovaného saka a tázavě se podíval na šéfa. Ten kývl na operátora, který seděl u telekomu a vyběhl do deště. Posledně si v tělocvičně namohl stehenní sval, takže klusal trochu kolébavě.
"Tady je to," objevil Robins lesklou mosaznou cedulku GEORG VAN GROF.
"Takže vážně prachy," poznamenal Salzmann, když objevil daktyloskopický snímač. "Podívejte se na to. Takovýmhle přenosným krámem nám loni vyfoukli Garretta." Stiskl tlačítko zvonku. "Tvařte se příjemně, jako byste dělal kamerovou zkoušku na reklamu pro šampus Mumms. Někdo se na nás určitě kouká."
"Přejete si?" ozval se odnikud a odevšud distingovaný mužský hlas.
"Policie. Světová antiteroristická. Jak vidíte, jdeme po dobrém."
"Zavolám madame," řekl muž. A v zápětí:
"Juliana van Grofová. Co pro vás mohu udělat?"
"Kapitán Salzmann, paní. A tady ten krasavec je poručík Robins. Potřebujeme položit panu Grofovi pár otázek."
"Panu van Grofovi," řekla paní Juliana. "Není doma."
"Lžete." Robinsovi cuklo v koutku úst. On by nedokázal hrát roli zlého muže tak přesvědčivě, jako kapitán Salzmann.
"Co si to dovolujete, vy..."
"Paninko, Světová antiteroristická má jednu obecně známou vlastnost. Není s ní žádná sranda a když chce s někým mluvit, myslí to vážně. Sledovali jsme Grofa, jak leze do domu. Takže mě laskavě přestaňte tahat za nos."
"Budu si na vás stěžovat."
"Měl bych lepší nápad. Koukejte mi zavolat starýho, než se pořádně naseru. Povídám pořádně, protože trochu nasranej už jsem tak jako tak, to je u mě setrvalej stav. A to by nebylo dobře."
Otočil se k Robinsovi, zašklebil se na něho a založil si ruce na prsou.
"Chvilku počkáme. Teď nastane vyjednávání na vysoký úrovni."
Ne déle než za minutu zahučely pancéřové dveře zdviže.
"Jmenuju se Viktor Golanz," představil se mladý muž, ale dřív, než stačil něco dodat, Salzmann, policejní průkaz s velkým zlatým odznakem Světové Protiteroristické v ruce, zavrčel přes rameno na Robinse:
"Prověřit..."
Poručík bleskurychlým pohybem přiložil k oku hledáček sběrače dat a stačil pořídit snímek Golanzova obličeje dřív, než si mladý muž instinktivně zakryl tvář dlaní. Operátor v offimobilu měl o zlomek vteřiny později Golanzovu tvář na displeji. Následovala analýza rysů a za další dvě vteřiny se ozvalo ze sběrače dat: "Viktor Golanz. Souhlasí." Golanz pokrčil rameny.
"Že to ale trvalo..." poznamenal na adresu počítačové výbavy oddílu. Inu, není to žádná OKIDA. Pak ustoupil o krok a oba muži za ním nastoupili do zdviže.
Výtah zastavil až v předpokoji van Grofova apartmá ve střešní nástavbě. Před dveřmi do bytu, bezpochyby důkladně zajištěnými nejméně paterým uzamykacím systémem, stál van Grofův sluha. Malý černý samopal Uzi 9 mm ošklivě kontrastoval s nepřirozenou bělostí jeho uniformy.
"Jsou to opravdu policisté," uklidnil ho Golanz. "Chovají se jako hovada." Ukázal rukou. "Půjdeme o patro níž. Pan van Grof je u počítače."
Šachta schodiště byla čistě vymalovaná a také stupně schodů provokovaly svou neposkvrněností. Robins se trochu styděl za mokré ťápoty, které za sebou zanechává, zato Salzmann s očividným gustem hamtal a dupal zablácenýma botama po bělostném povrchu.
Před pootevřenými dveřmi se Salzmann zastavil a nedůvěřivě začichal. "Smrdí tady něco chemickýho..."
"Na to si zvyknete," odtušil Golanz. Vy snad, já nikdy, pomyslil si potom. Vešli.
Van Grof už čekal nevítanou návštěvu - to on sám, osobně, vyslal Golanze policistům v ústrety. Seděl na jedné z kovových židlí na kolečkách, omotaných růžovým toaletním papírem, nedaleko počítače OKIDA; čidikt Píbí, sluchátka na uších, civěl na monitor, cosi blábolivě pobrukoval a kymácel se v rytmu hudby či epileptického záchvatu. Po opěradle van Grofova křesla, taktéž růžově omotaném, neúnavně šplhali TREE-MEN, stromoví ještěři ze stejnojmenného televizního seriálu, nahoru a dolů, přičemž na horní úvrati jim z žabích hlav pučely fluorescenční květy.
Nezdálo se však, že přítomnost TREE-MEN vznešenému muži nějak mimořádně vadí.
Hleděl na policisty chladně a klidně. Golanz si v tuto chvíli uvědomil, že jeho šéf nejspíš nejedná s policií poprvé. Kdyby se osmělil si to pomyslet, napadlo by ho, že se van Grof chová jako zkušený kriminálník; podařilo se mu však zapudit tuto ideu ještě dřív, než stačila vykvést jako květina v TREE-MANově hlavě.
"Prosím," ukázal jim na židle, stojící opodál, aniž se podíval na průkazy, které mu oba muži přistrčili k očím. Salzmann pochybovačně pohlédl na podivnou papírovou dekoraci sedacího nábytku.
"Doufám, že není posranej," podotkl Salzmann a usedl. Byl zřejmě odhodlán hrát roli drsného muže stůj co stůj.
"Čekal jsem, že mě budete zdržovat," podotkl van Grof. "Zatím jen nudíte."
"Co víte o Tevisovi," zeptal se Salzmann.
"Kdybyste se díval na večerní zprávy televize, věděl byste totéž, co já."
"V televizi nehlásili, že Brian Tevis je totožný s Herbertem Garrettem, teroristou, mnohonásobným vrahem."

"Vaše tvrzení není v rozporu s tím, co jsem řekl já."
"Vy popíráte, že o pravé identitě Briana Tevise víte?"
"Dokazovací povinnost je na vaší straně, kapitáne Salzmanne."
Přece jen si stačil přečíst jména na policejních průkazech, uvědomil si Golanz.
"Co kdybysme sem poslali specialisty, aby se trochu pošťourali tady v těch vašich krámech?" rozhodil Salzmann rukama po místnosti.
"Když přesvědčíte prokuraturu, že je to nutné, prosím. Musíte ale mít velmi dobré specialisty."
"Jako je tamten smrad?" podotkl Salzmann.
V tu chvíli se na něho Píbí už nějakou chvilku díval. Stále ještě sebou pohupoval a vřeštivá hudba ve sluchátkách byla slyšet i na vzdálenost několika metrů. Píbí ale nepotřeboval uši, aby rozuměl, co se povídá - pokud viděl na rty. Znenadání se vymrštil a vrhl se na Salzmanna, pěstičky dopředu napřažené. Policista byl ovšem navyklý na život ve "žlutém pásmu ostražitosti" a čekal útok kdykoli a kdekoli. Napřáhl jen svoji pecnovitou pěst a čidiktův útok se o ni rozbil jako vlna, když narazí na Gibraltarskou skálu. S něčím ale Salzmann nepočítal - že totiž jako zadní voj bude za chemickým chlapcem vlát CD-player, připoutaný nepřetrhnutelným kabílkem ke sluchátkům, jež si byl Píbí přilepil leukoplastí k uším. Zatímco tedy chlapcova peříčkovitá hmota ustupoval nazad následkem úderu pěsti, černý přehrávač přiletěl z prostoru jako Trepifajksl a praštil policistu do levé líce.
Golanz pohlédl na Robinse a přistihl ho, jak mu úsměv zahrál v koutcích úst.
"Jedna jedna," řekl van Grof, vstal a pomohl chemickému chlapci vstát.
Ten na něho hleděl svýma kyselinovitýma očima. Usmíval se.
Přehrávač kompaktních disků se mu pohupoval u kolen. Salzmann si třel líci a nadával.
"Bylo zbytečné chlapce urážet. Jsme tady dva svědkové a navíc jistě nepochybujete, že nechávám průběh našeho rozhovoru natáčet slovem i obrazem," řekl van Grof kapitánovi. "Jestliže je Brian Tevis na listině hledaných zločinců, mohl jste ho zatknout. Věděl jste přece, kde je. Teď už je trochu pozdě, když je Tevis, nebo Garrett, jak říkáte, mrtev."
Usmál se. "Jste inteligentní muž, kapitáne. Přišel jste sem pustit hrůzu, abyste mě vyprovokoval k nepředloženým činům. Říká se tomu - vyhánění hadů z děr. Takže, už jsem velmi vyděšen a k nepředloženým činům se chystám. Vaše mise je u konce. Můžete nás tedy opustit, nebo chcete se dopustit ještě nějakého hulvátství?"
"Žádnej strom neroste do nebe, Grofe," namířil Salzmann na van Grofa prst, vstal a šel ke dveřím, Robinse v patách.
Golanz si vyměnil s van Grofem rychlý pohled a přidal se k nim.
Van Grof jemně objal čidikta kolem ramen a vedl ho k počítači.
"Dej se do práce, chlapče. Potřebujeme to."
A čidikt se pustil do díla.
Van Grof hleděl na monitory a nevyrušil ho ani příchod Golanze, který nevítanou návštěvu vyprovodil až na ulici a vrátil se s nevrlým funěním.
Červené a modré bloky plynou po skrínu jako ledovce, které poslaly ke dnu Titanik. Zpovzdálí vypadají, jako by se dotýkaly boky, ale když se člověk přiblíží a překoná hrůzu, která se ho zmocňuje při pohledu na titánskou hmotu, splývající s tyrkysovou oblohou, když upře zrak přímo před sebe, spatří štěrbinu ne o moc širší, než kolik je třeba, aby se protáhl vlas. Ale i to je optický klam. Ne vlas, ale list papíru, snad i stéblo trávy, při troše dobré vůle i malíček, ba i ukazovák se vejde, ruka naplocho za ním vklouzne, a kam se vejde ruka, vtiskne se i rameno a pak i hruď, však není velká, atletická, jsou to chorobně propadlá prsíčka navyklá vdechovat toluenové páry, Píbí je čidikt, žádný herkules, už je tam, už se mu to podařilo, už se prosmekl, už se dostal na druhou stranu, ale jen proto, aby zde prožil zklamání, protože za hradbou vytvořenou dvěma bloky stojí další stěna, tentokrát monolitická, odlitá z vulkanického skla, táhne se od obzoru k obzoru, od země až po nebesa, vysmívá se vetřelci svou lesklou dokonalostí, mámí ho naprostým nedostatkem struktury, ale cesta zpátky žádná, není ji třeba podstupovat, v zemi nikoho, mezi dvojicí bloků a skleněnou stěnou je nebezpečno, bloky i stěna se vzájemně přibližují, připraveny vetřelce slisovat, čidikta napadne, že v jeho krvi je dost kyselin, aby proleptaly tu zparchantělou stenu, skoro by si přál, aby k tomu došlo, aby ho stěna rozmáčkla jako brouka, směje se, v lesklém povrchu vidí vlastní škleb jako v zrcadle, napřahuje ruce kupředu, je překvapen, jak silný je jeho pud sebezáchovy, teď už ví, že bude bojovat až do konce, že bude vzdorovat naléhajícímu tlaku, že bude plakat a křičet o pomoc, už se nadechuje, ale do hrudníku se mnoho vzduchu nevejde a zápas nebude trvat dlouho.
Že ale dovede smrdět, myslel si van Grof, přihlížející čidiktově výkonu. Duševní úsilí v tom člověku uvolňuje nějaké chemické procesy. Co je to za procesy? Čert ví.
Také Golanz vytáhl kapesník a chvilku se jím ovíval. Pak ho napadlo, že pohyb za zády by mohl čidikta vyrušit. V minulosti se opravdu několikrát stalo, že Golanz nebo pan Polanski vytrhli neopatrným pohybem nebo slůvkem čidikta z jeho tranzu. Nejenže se pokus o průnik nepovedl, to by byl ten nejméně důležitý důsledek. Čidikt se rozběsnil, ublížil sám sobě a jednou to dopadlo ještě hůř, zlomil panu Polanskému ruku. Bylo by krajné nevhodné, kdyby k něčemu takovému došlo ve van Grofově vznešené přítomnosti.
Mladík vykřikl.
Golanz nachýlil trup vpřed: trefil toho kluka definitivně šlak? Už z posledního záchvatu se vzpamatovával deset hodin. Nebylo by divu při takové námaze, při takovém stavu organismu.
Skrín byl zelený jako šťavnatá horská louka.
Golanz i van Grof věděli, co to znamená. Zašeptal:
"Letierová..."
Letierová...
Golanz s van Grofem se na sebe podívali. Čidikt je na stopě něčemu velkému a bez Letierové se nedostane už ani o krok vpřed.

"Měl byste vedet, Golanzi," řekl van Grof, "že profesor Németh dokončil prototyp. Nemáme mnoho času, ten hloupý kapitán se určitě vrátí. Jestliže chce profesor propojit lidský mozek s počítačem, neznám lepší objekt než ten, který Marie-Anne nosí ve své lebce."

3.

Golanz odložil pomačkaný výtisk Gazety Wyborcze na stůl a pozvedl ruku, aby přivolal číšníka. Chlapík v upadané černé kamizole byl u něho natotata.

"Jedna káva, dvě ecu třicet, pan szanowny," děl mile a ani se přitom nezačervenal.

"Platím zlotými," odpověděl Golanz neméně mile, vytáhl z kapsy saka obrovský smotek hadrovitých bankovek, oddělil jednu celou potištěnou nulami a podal ji číšníkovi. Mužík v černém teď trpce zalitoval, že spotřeboval při kvapném pohybu zbytečně své jouly. Jak se mohl tak napálit! A přece je to cizinec, to se pozná na první pohled, má na sobě kožené boty.

Golanz pokývl na znamení, že těch mizerných pár tisícovek si číšník může nechat jako spropitné, a pomalu, takřka lenošně přistoupil k zrcadlu a přihladil si vlasy.

Ten chlap pořád ještě seděl v koutě kavárny a zachmuřeně pozoroval sklenici vyšeptalé minerálky, jako by čekal, kdy se v ní objeví zlatá rybka, schopná splnit tři přání, a ona, potvora, nejde a nejde. Je to tuhý profesionál. Nikdo jiný než ještě tužší profesionál by na něm nepoznal, že akce se už rozjela.

Jen jestli jsem nepřišel pozdě, uvažoval, rozhlíželse se kolem, když nazítří po rozmluvě s van Grofem seděl v této gdaňské putyce.

U protějšího chodníku zastavil odrbaný polonez. Před kavárnou stáli dva muži a o čemsi si povídali se zaujetím mladých maminek, které si vyprávějí, jak se jejich dětem klubou mléčné zuby. Ulicí hřměla kavalkáda jezdců v módních ještěřích kombinézách na silných motocyklech. Opodál nějaký dům, shnilý až po základy. Golanz čekal, že co chvíli s rachotem pukne v půli. Za čtrnáct dní pak přispěchají šikovní řemeslníci a podepřou ho trámem.

Angličan vyšel před kavárnu a znepokojeně zapátral po obloze. Počkal, až rokeři přejedou, a pak přeběhl ulici těsně před čumákem mercedesu nějakého zbohatlíka. Řidič, pravděpodobně opilý, přidal plyn a přiměl toho směšného chlápka v károvaném saku k pitvornému skoku. Div ho nepřejel - to by se mu líbilo nejvíc.

Muži v polonezu, jeden jako druhý jako třetí, raději pozorovali myši, které na okraji chodníku hrály nějakou ušlechtilou hru, vzdáleně připomínající "pikolu", v níž mrtvé tělo přejeté kočky bylo jako výhra. Byli to Salzmannovi lidé?

Golanz se vztekle ohlédl za mercedesem a měl tu šílenou odvahu, že zanadával a zahrozil pěstí, třebaže nemohl vědět, kdo ve voze sedí. Panna Marie Czenstochowská ho za to vzápětí potrestala, neboť šlápl do jakýchsi zvratků, uklouzl a byl by upadl, kdyby se nezachytil kliky domovních dveří. Tím ještě nebyl v bezpečí. Klika povolila, dveře se otevřely a Golanz vpadl dovnitř.

Sotva se tak stalo, hňup Golanz přestal hrát hňupa. Vylovil z kapsy bombičku, která svou podstatou byla ilegální snad ještě víc než opravdová ultimitová bomba, protože obsahovala freon. Sklonil se k zámku, úzkou hubici spreje přiložil k dírce a stiskl tlačítko. Instantní lepidlo v mžiku stmelilo mechanismus zámku v monolitický blok.

Piják minerálky, oba debatéři i posádka polonezu pochopili fintu až po třech vteřinách, a to už bylo pozdě. První byl u dveří řidič. Praštil do kliky a zvolal: "Cholera!", protože si tím prudkým pohybem div nezlomil zápěstí. Bude třeba dveře vylomit. Běžel tedy ke kufru vozu pro páčidlo. Chodci, kteří se tudy ubírali, s nedůvěrou pozorovali ten kvapný pohyb. Čile se pohybující muži jsou buď zaměstnanci nějaké soukromé firmy, pokud možno se zahraniční kapitálovou účastí, nebo tajní policisté. Tihle k prvé skupině nenáleželi, jejich automobil ani oblečení tomu nenasvědčovali. A s mládenci od druhé firmy je lépe nemít nic společného.

Chodník se brzy vylidnil, ba vymyšil, neboť i ta zvířecí havěť zavětřila jakési nebezpečí a ukryla se v kanále.

Golanz bral schodiště po dvou schodech a do hájemství firmy Zero-Zero vpadl samozřejmě bez klepání. Vrátný, takto dvoumetrový pořez, někdejší zaměstnanec někdejších Loděnic Vladimíra Iljiče Lenina, nyní Westinghouse, kdež dobýval svůj chléb nýtováním lodních kýlů do té doby, než zjistil, že firma Zero-Zero platí nepoměrně lépe za práci nepoměrně snazší, hrozivě povstal, ale Golanz kolem něho proběhl tak rychle, že v obrově mozku zanechal jen nejasný vjem vlajícího kostkovaného saka.

Golanz věděl, kde asi Marie-Anne Letierová pracuje: její laboratoř je v místnosti číslo šestnáct. Netušil však, že v takto očíslované místnosti nalezne ne jednu, ale hned čtyři ženy. Protivily se mu vtíravé a nevynalézavé otázky typu: "Která z vás je madame Letier?" Nerad se hloupě vyptával, více věřil informacím, které mu lidé svěří sami. Koneckonců, operativec, který Letierovou před časem kontaktoval, podal přesný popis. Golanz dlouho neváhal: žádná jiná žena v místnosti neměla ruce žluté od nikotinu - s trochou přehánění - až po zápěstí. A žádná nebyla tak rozčepejřená a hubená. Zdola se ozývaly rány a praskot drceného dřeva.

"Jsem ten, s kterým jste telefonovala z budky. Jsem ten, kdo vám poslal přenosný televizor," řekl Golanz a udal číslo.

Letierová střelila očima ke dveřím.

Jestli se začne vyptávat na podrobnosti, budu ji muset praštit, pomyslel si Golanz, a ta představa ho nepotěšila ani v nejmenším. Letierová nevypadala na odolné děvče. Nebyla sice tak smrtkovitě vyzáblá, jako Polanského čidikt Píbí, ale sádlem z jejího těla by se mnoho krajíců také nedalo namazat. Letierová se však na nic nezeptala.

Vymrštila vpřed pěstičku a prudce udeřila Golanze do žaludku. "Vyděrači! Víš, co mi můžeš? Ty mi můžeš..."

Nedořekla, naštěstí, takže její pověst ušlechtilé mladé dámy zůstala neposkvrněna, a rána také nebyla tak prudká, aby vyrazila z Golanze dech - třebaže poněkud zabolela. Golanze spíš překvapila nevlídnost reakce mladé vědkyně. Nebyl však čas, aby nad ní dlouho bádal.

Z druhé strany svého směšně kostkovaného saka vytáhl další hračku. Vskutku to byla hračka a koupil ji v proslulém obchodě Meijin, kde lze získat veškerý "hardware" potřebný k úspěšnému provozování bojových umění, nevyjímaje esoterická bojová umění japonských ninžů. To, co teď třímal v ruce, ninžové doby Fužiwara neznali: byla to novinka

stará asi dva roky, třebaže na první pohled vypadala jako prachobyčejná pistole.
"Ani s tou pistolkou si na mě, nepřijdeš chlapečku," ječela Letierová. To už stateční pánové v civilu dole vylomili dveře a klusali po schodech. Někdo hulákal rozkazy. Golanz měl dojem, že slyší Salzmannův hlas.
A tři kolegyně Marie-Anne Letierové se vzpamatovaly natolik, že začaly ječet.
Golanz popadl vědkyně za křidélko a vlekl ji k oknu. Pokoušela se ho tlouct, ale natáhl paži a vystavil tak přívalu jejích ran pouze své svaly dvojhlavé a trojhlavé, naštěstí dosti vyvinuté. Rukou, v níž držel pistoli podobný předmět, otevřel okno. Vyklonil se do dvora monochromaticky zbarveného do výtvarného stylu "chiliastický pesimismus", uvážlivě zamířil na trámovou konstrukci kolny, kterou spatřil naproti, a stiskl spoušť.
Miniaturní raketa sykla v kolejkách, ve zlomku vteřiny překonala určenou vzdálenost a zasekla se na deset centimetrů hluboko do trámu napuštěného vyjetým olejem. Golanz uvolnil z pažby té pistolové věcičky kotvu podobnou velkému rybářskému trojháčku a přiložil ji k levému vrchnímu rohu okenního rámu. Znovu stiskl spoušť a uvnitř pažby zatikal motorek. Rám se náhle zachvěl a začalo v něm praskat. Golanz uvolnil spoušť.
V tuto chvíli horliví pánové v civilních oděvech narazili na překážku živou, čili na obranu aktivní. Olbřím, který prve tak zklamal eventuální naděje kladené v jeho schopnosti bystré reakce, byl tentokrát připraven. Průnik muže v kostkovaném saku považoval jako první varování, rachot borcených dveří byl varováním druhým. Jakmile zaslechl dupot po schodech, byli on i jeho pěsti připraveni. Muži, který se s nimi seznámil první, při letu schodištním prostorem zažbluňkala v žaludku minerální voda.
"Držte se," zasykl Golanz a Letierová, teď už vyděšená blížícím se hlukem, stačila pochopit, že tenhle pán stojí na její straně. Pochopila také, co tropí s okenním rámem. Mezi oknem a kolnou napnul takřka neviditelné monomolekulární vlákno. Ano, teď si vyhrnul rukávy saka a obnažil důmyslné řemeny, třmeny a kladku opatřenou brzdicím zařízením. Bez této kladky je sestup dolů asi tak snadný jako provazolezecká exhibice po ostří břitvy.
Vyšvihl se na okenní parapet. To už obr podléhal soustředěnému útoku.
Mladá žena se ke Golanzovi přivinula, objala ho kolem krku, ale Golanz se nespoléhal na sílu jejích paží, popadl ji pravou rukou kolem pasu a zapnul důkladnou karabinu do řemení. Teprve pak se odrazil a s nohama připravenýma utlumit náraz svištěl povětřím. Při tom bláznivém letu si stačil uvědomit, že žena v jeho náručí příjemně voní.
4.
"Máme proto všechny důvody k domněnkám, že zástupci cizí civilizace skutečně navštívili v dávné minulosti Zemi. Arthur C. Clarke popsal ve své slavné povídce Hlídka situaci, kdy poslové z hvězd umístili na Měsíci vysílač, naprogramovaný tak, aby vyslal signál v okamžiku kontaktu s člověkem dostatečně technicky vyspělým. Celá generace technologických romantiků se opájela touto představou. A já se ptám - a tím chci skončit - na pozadí všeho, co bylo řečeno a co shrnulo všechny důkazy o pradávné návštěvě naší Země: není celá naše technologická civilizace takovou 'hlídkou', o níž psal Clarke? A můžeme vyloučit, že to není neškodný vysílač, který k nám v rozhodující chvíli přivolá návštěvníky z hvězd jako hodné strýčky rozdávající dárky? Není to spíš trojský kůň, není to brána pro možnou invazi? Neberte to, prosím, jako vyjádření nápadu, zrozeného z okamžité inspirace. Myslím svoji hypotézu velmi vážně a analýzy starých textů, které podnikám, mě vedou k tomu, abych se odhodlal zveřejnit tento apel. Ještě je čas. Brána se dosud neotevřela. Nájezdníci nepřicházejí. Ale přelom tisíciletí není daleko a staří mudrcové, dědici vědomostí minulosti, před tímto Miléniem navýsost úzkostlivě varují."
Hugo Schuster se uklonil a s plachým úsměvem jal se skládat text svého projevu, který během přednášky rozházel energickými gesty po zeleném sametu řečnického pultíku.
Juliana van Grofova se roztleskala jako první. Ostatní publikum se vzápětí přidalo. V přednáškové síni Philipsova kulturního centra bylo poloprázdno, seděli tu spíš starší lidé než mladší, zato obecenstvo bylo kvalitní. Umělci, filozofové, soukromí učenci, inteligence vyvržená za hradby ghetta oficiální vědy, tak nějak paní Juliana ty lidi odhadovala. Van Grof zdvořile tleskl a pak si založil ruce na prsou.
"Byl skvělý, viď?" neudržela se paní Juliana a oslovila svého muže.
"Velmi přesvědčivý," odpověděl neurčitě.
Paní Juliana povstala. Přednášející si jí všiml, usmál se a pokývl hlavou.
"Netvař se jako kakabus. Přál sis toto setkání," řekla pak svému muži.
"Není věda kromě vědy. Tento muž je podvodník. Připouštím ale, že učený. Ti jsou nejhorší."
To už k nim Hugo Schuster přicházel.
"Blahopřeji, bravo," tleskala paní van Grofová rukama v jemných hedvábných rukavičkách.
Schuster cestou rozdával pozdravy na všechny strany, občas se zastavil a podepisoval svoje fotografie a úpěnlivě upíral zraky na jediného mladého muže z auditoria, kterého neprávem považoval za zástupce tisku.
"Média mě ignorují," řekl pak paní Julianě, když mladík, který sem zřejmě zabloudil nějakým neblahým omylem, opustil sál. "Je to součást spiknutí oficiální vědy."
"Světového, ovšem, jak jinak," pravil van Grof ironicky.
Paní Juliana se na něho vyčítavě podívala. Usmála se.
"Seznamte se, prosím. Pan Schuster, můj muž. Média jsou tak neseriózní a povrchní, nezdá se vám? Je to otázka peněz, jak se domnívám. Koho chleba jíš, toho píseň zpívej. Televizi živí stejné průmyslové kruhy, jako oficiální vědu."
"A možná také světový syndikát ještěrek," podotkl van Grof suše. Schuster a paní Juliana si vyměnili kratičký pohled. Žertu se ani nepousmáli. Pak se Schuster zadíval van Grofovi do očí. Hleděli na sebe, aniž se snažili dát jeden druhému najevo sebemenší náznak sympatií.
Paní Juliana byla ale dáma nadaná uměním vysoké diplomacie. Dokud ona bude hovořit, ba švitořit, nehrozí nebezpečí nějakého faux pas. Vyšli na ulici a pod jejím vedením jaksi bezděčně zamířili pod červené slunečníky kavárny Monaco, ze které byl přímý, až kýčovitě barvitý výhled na květinový trh.

"Jsem velice poctěn, že jste navštívil moji přednášku," řekl Hugo Schuster. "Elektronika, přesněji řečeno informatika je podle mého názoru nejnebezpečnější součást onoho trojského koně, o kterém jsem hovořil. Je to váš obor, jak jsem vyrozuměl, pane van Grofe."
Velmož si zadumaně prohrábl kučeravou bradku a pohlédl svýma hnědýma očima na mladíka tak vlídně, jak se jen dokázal přinutit.
"Bludy se těžko vyvracejí. Zde pomůže jen čas, který způsobí, že se blud zhroutí. Co vám mám říci, pane Schustere? Musíme si počkat na novoroční noc z roku 1999 na 2000. Bude to už brzy... Vy ovšem dokážete pružně revidovat svoje vývody, jak očekávám..."
Hugo Schuster se chystal k prudší odpovědi, jak se dalo soudit z nachového zbarvení jeho bezvousých lící, a paní Juliana usoudila, že je čas zasáhnout.
"Hovoříte s despektem o elektronice. Onen komický elektronický grimoire považujete také za trojského koně, milý Hugo?"
"Ovšem," řekl mladík popuzeně. "Račte prominout, ale nedotkl jsem se ho."
"Údajně by vám mohl pomoci ve vaší práci," podotkl van Grof. Mladý muž sáhl do kapsy, vytáhl grimoire s kresbou Salamandra na vrchní desce a položil ho na stůl.
"Rád bych věděl, jak."
"V jeho paměti jsou všechny esoterické spisy evropské tradice, jak jsem byl poučen."
"Knihy dlužno studovati adekvátně, v knihovně, nikoli na displeji nějakého... počítače."
"Dejme tomu, Angolmois," napadlo van Grofa. "Setkal jsem se s tím tajemným slovem několikrát v poslední době. Říká vám něco?"
Schuster zamžikal, popřemýšlel a pak zavrtěl hlavou.
"Třeba si grimoire bude vědět rady... pokud ovšem jde o něco tajemného," řekl van Grof.
Paní Juliana ho podezíravě sledovala. Obávala se, že manžel hodlá jejího přítele a též i učitele zesměšnit. Zdálo se však, že jeho úmysly jsou bezelstné.
Učenec byl velmi mladý, nemohlo mu být víc než pětadvacet let. Vlasy mu ale povážlivě řídly a dalo se čekat, že ve třiceti bude napůl plešatý. Měl zřejmě velkou sílu, ale nedovedl ji krotit. Při výkladu na řečnickém stupínku rozhazoval rukama a chapadlovitými prsty chňapal do vzduchu, jako by se ho chtěl zmocnit, aby z něho uhnětl nějaký tvar. Tu poposedl, tu přidupl. Zde, v kavárně, se choval jen o něco méně výbušně. Na sobě měl seprané džíny a bavlněnou košili. Čišela však z něho jakási autorita, vnitřní přesvědčení o vlastní síle. To musel uznat i van Grof. Je to nepochybně inteligentní člověk. Škoda, že se nevěnuje něčemu pořádnému.
Van Grof aktivoval přístroj a zadal klíčové slovo Angolmois.
MICHAEL NOSTRADAMUS, objevilo se na displeji takřka okamžitě.
Mladý muž zpozorněl a přitáhl si docela klukovsky k van Grofovi židli.
Nostradamus, no ovšem, proletělo van Grofovi hlavou. Světec v Pantheonu pavědeckých podvodníků. Francouzský astrolog, jeden z největších vůbec. Narodil se v Saint-Rémy-de-Provence v roce 1503. Vynikající lékař. Úspěšně se potýkal s epidemiemi moru, Kateřina Medičejská ho pozvala ke královskému dvoru a stal se osobním lékařem Karla IX. Sepsal rozsáhlou knihu Centurií, rozdělenou na kapitoly po stovce věšteckých čtyřverší, odtud podivný název knihy, který méně informovaní lidé vykládají jako "Staletí". Údajně předpověděl obě světové války, vynález atomové bomby...
Van Grof zaklepal prsty po klaviatuře a polohlasně vyřkl několik řídících slov.
Na obrazovce se objevil první text:
'L 'an mil neuf cent nonante neufsept mois
Du ciel viendra un grand Roi deffraieur
Resusciter le grand Roi d'Angolmois.
Avant que Mars regner par bonheur.'
"To jsou Nostradamova slova," řekl Schuster, když byl nápis na displeji polohlasně přečetl. "Dvaasedmdesáté čtyřverší desáté centurie knihy Proroctví Michaela Nostradama, napsané a vydané v letech 1555 až 1558 ve francouzském Lyonu!"
Odmlčel se a tázavě pohlédl na manželský pár. Van Grof nepatrně pokývl hlavou jako by na znamení, že mladý muž nic nepopletl. Kdysi také četl onu knihu plnou záhadně se tvářících nesmyslů, z nichž podvodníci - vždycky zpětně - odvozovali dokonalá "proroctví". Schusterova výslovnost francouzštiny byla velmi dobrá, třebaže poněkud tvrdá.
"Je to jedno z mála čtyřverší, ve kterých Nostradamus udává přesné datum proroctví: červenec 1999."
"Napsal je nejspíš ve slabé chvilce," podotkl van Grof ironicky. Nejraději by se však zvedl a odešel. Angolmois je jméno citované Nostradamem... Objeví je kapesní databanka; je to ovšem OKIDA. Jak je možné, že Píbí na tak jednoduchou informaci ve svých databázích nepřišel? Takové selhání!
Schuster píchl do vzduchu ukazovákem. Kdyby se tomu vpichů postavila do cesty betonová stěna, asi by ji byl prorazil. Aniž projevil podiv nad tím, že doposud neznámá společnice má takové znalosti, zvolal, až se hosté v kavárně otáčeli:
"Chyba! Stejně usuzovali všichni ostatní vykladači. Nejvíc je zajímá jen ten nejasný Nostradamus, takže nevěnují dostatečnou pozornost jasnému a jednoznačnému proroctví. Říkají si: Všechna proroctví Nostradamus zabalil do tvaru podobenství. Zde žádné podobenství není. Jaké to tedy může být důležité proroctví?"
"Konec světa?" nadhodil van Grof. "To je přece vaše oblíbené téma." Ohlédl se na svoji paní. Ta se poněkud zakabonila.
"Doslovný překlad," poručil van Grof přístroji. Překlad se objevil okamžitě:
Rok tisíc devět set devadesát devět sedmý měsíc

Z nebe přijde velký hrůzný král
Oživit velkého krále Angolmoisu.
Dřív než Mars zavládne štěstím.
"Vykladači se soustřeďují na poslední verš. Erika Cheethamová v knize The Further Prophecies of Nostradamus překládá verš poslední úplně jinak, ale... myslím, že i její verze by v přístroji mohla být," řekl Schuster.
"Ovšem," řekl van Grof. A překlad se objevil vzápětí:
V této době Mars povládne pro dobrou věc.
"To je naprosto opačný význam. Cheethamová a Wilson jsou ve vzájemném protikladu," řekl Schuster.
"To se v životě stává často, milý pane Schustere. Co navrhujete vy? Nějaký kompromis? Nenastane ani válka, ani mír? Jak se říká v té staré anekdotě, nastane něco horšího, bude to pořád stejné?"
Hugo Schuster hněvivě pohlédl na své společníky a právě v tomto okamžiku se opět projevila podivuhodná energie, která nemá nic společného se svalovou silou, kadencí vyjadřování a prudkostí pohybů. Nelze říci, že tato energie musí nutně vést k fanatismu, ale je pravděpodobné, že ji každý fanatik má.
"Nezajímají mě maskované záhady. Mne zajímá jen to, co má každý na očích, na co si navykl hledět. Zvyk je ta nejlepší maskovací síť. Záhada budí zvědavost, a taje matkou podnikavosti, kdežto zvyk plodí jenom nezájem."
Mladý muž se zarazil. Nespokojeně zavrtěl hlavou a spustil jiným tónem. "Zkrátka, na kraviny kašlu. Proč Nostradamus udal přesné datum? Protože chtěl upozornit, že dvaasedmdesáté čtyřverší desáté centurie je výjimečné svou důležitostí. Všechna ostatní začínají krypticky, jenom tohle je otevřené - a nejen v prvním verši, ale ve všech čtyřech."
Paní van Grofová se podívala úkosem na svého muže, ale tomu nevyhnaly hrubé výrazy rozježeného mladíka úsměv z tváře.
"Proč si myslíte, že je tomu tak?" zeptal se.
"Protože to tak musí být! Dávejte pozor: Stane se to v červenci 1999. Co se stane? Z nebe přijde velký hrůzný král. Odkud z nebe? Tam z toho, zasmraděného kouřem? Kdepak! Velký hrůzný král přijde z kosmického prostoru. Ne mraky, ne blankyt, ale hvězdný prostor, to je Nostradamovo nebe. V červenci devětadevadesátého dojde k nějaké významné kosmické události. K jaké? Příchozí z kosmu oživí velkého krále Angolmoisu. Kdo to je, ten velký král Angolmoisu? Komentátoři jsou v tomhle bodu vzácně jednotní. Poukazují na Mongoly, nebo obecněji, na žlutou rasu. Zase hovadina!"
"No...," povytáhla paní Juliana obočí a zpřísněla. Mladý muž si toho ale nevšiml.
"Tohle čtyřverší není kryptické. Jde o oživení krále Angolmoisu. Kdo je ten král Angolmoisu?"
"Nu tedy kdo je to?"
"To se ptám já vás," křičel mladý muž. "Ptám se každého, i hlupáků, když moudří mlčí a v knihách nic není. Třeba je to v centuriích, které se ztratily. Řekněte, co do nich Nostradamus napsal? Kdo je to král Angolmoisu?"
"A kdo je ten Mars, který zavládne štěstím?" odpověděla paní van Grofová otázkou.
"To je přece jasná věc," odtušil Schuster takřka znechuceně. "Mars je Mars, čtvrtá planeta naší soustavy. Velký král Angolmoisu je ve třetím verši, žil tedy u nás, na třetí planetě."
"Teď už fantazírujete," řekl van Grof a už se nesnažil o zdvořilý tón.
"Mluvím pravdu. Na Marsu je něco, co má pro lidstvo velký význam. Jakmile kosmická síla probudí krále Angolmoisu, přijde čas, kdy navážeme kontakt s Marsem. Pak se změní lidské dějiny."
"V roce dva tisíce," podotkl van Grof uštěpačně.
"Ano. Blíží se Milénium, konec tisíciletí. Opravdu věříte, že se nestanou velké věci? Při posledním Miléniu Evropu zachvátila panika. Celé národy byly v pohybu, a kroniky přesto nehovoří. Jako by se nic nestalo. Kdo tenkrát uzavřel kronikářům kalamáře na zámek? O tisíc let nazpět přišli na Zem dva mudrcové, Šimon a Ježíš. Vzájemně se střetli, oba ztratili život. Co se tenkrát stalo, proč museli zemřít? I tentokrát kroniky mlčí, promluvili jen evangelisté. Každý z apoštolů mohl být evangelistou. Proč se zachovala jenom čtyři evangelia? Kdo byl tím cenzorem, kdo odsoudil všechna ostatní ke zkáze?"
Mladý muž zmlkl.
"Konec světa nemůžeme brát na lehkou váhu," řekla madame van Grof poněkud stísněně.
"Máte pravdu, vážená paní," řekl Schuster. "V dějinách lidstva lze vystopovat jakousi podivnou pravidelnost, svázanou s rytmem tisíce let. Jako by zde probíhal puls, vlna dějů anomálního charakteru. Je snad svázaná s letopočtem? To jistě ne, vždyť cyklus začal dávno před narozením Krista a příchod Spasitele i Šimona Mága patřil do oné anomální vlny."
"Takže?" řekl van Grof a rozhlížel se po číšníkovi, kterému by zaplatil.
"Vaše otázka potvrzuje moji teorii. Proč se ptáte na Angolmois? Zřejmě se to jméno vynořilo odkudsi z elektronických hlubin vašich strojů. Ony vědí, ale neumíte se jich ptát. A až se správně zeptáte, zhrozíte se odpovědi."
Vzal grimoire do rukou a podíval se na přístroj poprvé s jakousi úctou. Van Grof se usmál.
"Přístroj vám předvedl jen nepatrnou část svých schopností. Obyčejná textová databáze a překladový program. Nechcete si ho přece jen ponechat?"
Paní Juliana se na manžela vlídně usmála, ale najednou jí úsměv na tváři pohasl. Napadlo ji, že Georg van Grof se v této chvíli nejvíce ze všeho podobá démonu - svůdci...
5.
Brian Tevis se přikryl temným stínem jako tlustou houní a pozoroval odlet záchranného týmu. Lpěl očima na Romitovi, asi jako maličké dítě pozoruje svého otce nebo pes pána. Romita ztělesňoval poslední naději, byl jako vláknité pouto s bezpečím.
Nesourodá seskupenina technologií a lidského masa se však rychle vzdalovala, Tevis už nebyl schopen rozeznat

Romitu od ostatních postaviček podobných hlavatým panáčkům a teprve teď na něho padla tíseň, hraničící se zoufalstvím.
Buď tady zůstanu navždycky, nebo...
Má ještě nějaké nebo?
Ano. Nebo tady nezůstanu, tak prosté řešení to bylo.
Protáhl se průlezem a proplul do velitelské sekce. Hlášení o smrti předběhlo skutečnost. Teď bude třeba naplnit úřední zprávu fakty. Tevis byl myšlence smrti vlastní rukou přivyklý už dávno. Rozdával smrt druhým a věděl, že jeho samotného čeká mučení a po něm také smrt v kruté bolesti, bude-li chycen. Nyní vězel v pasti. Východisko odtud samozřejmě je, ale jenom do rukou nepřátel. Je třeba se vypořádat se situací tak, jak náleží.
Plastikový ještěr, zavěšený na pružince mezi stropem a komunikační konzoli, na něho výsměšně hleděl.
Dole na Zemi byl připraven zemřít střelnou zbraní. Vždycky myslel na to, že si musí nechat poslední náboj pro sebe. Zde, v raketoplánu, nemusí umírat tak dramaticky. Je tu přece palubní lékárna a zásoba prášků na spaní je tu víc než dostatečná. Prostě usne a už se neprobudí, tak jednoduché to bylo.
Do zorného pole mu vplul válcovitý předmět.
Čutora.
Naposled, když ji viděl, byla upnutá sponami k pracovnímu stolu. Někdo ji uvolnil. Kdo a proč? Na tom teď nezáleželo.
Vztáhl ruce a přitáhl ji k sobě.
"Ty bestie," oslovil ji takřka něžně. Držel ji v náručí, asi tak, jako maminky chovají svoje děťátka. "Ty bestie, tys to všechno zavinila."
Věděl, že je k ní krutě nespravedlivý. Družice nemůže za nic, větší díl odpovědnosti je na té černošské krasavici Draskarové, která ho do všeho navezla, ale ani ta to jistě nemyslela zle. Je to ekolog, stejný blázen jako Lings. Potřebovala pro Hlídacího psa peníze, to bylo všechno.
Snad bych měl udělat ještě naposled dobrý skutek, řekl si Tevis. Moc jsem jich v životě nevykonal.
Ani si neuvědomoval, že jako každý ušlechtilý úmysl je i tento podložen sobeckou účelovostí. Je to oddalování okamžiku smrti. Dokud se bude zabývat Čutorou, nemusí polykat barbituráty, to je přece jasné. Choval se tak jako odsouzenci k smrti v plynové komoře v San Quentinu, kteří zadržují dech do poslední chvíle, než vdechnou kyanovodíkové páry.
Otevřel přechodovou komoru, pečlivé za sebou průlez zavřel a znovu se ocitl ve volném prostoru nákladní sekce.
Najednou se mu zdálo, že družice v jeho náručí ožila.
Ovšem, poprvé se dostala do přímého kontaktu s ledovou prázdnotou kosmu. Posunul ji před sebe a pomalu jí otáčel kolem osy. Zahlédl červenou svítící diodu. Zamžikala, zhasla a místo ní se rozsvítila dioda zelená. Družice ožívala. Není to tedy bezcenný kus křemíku, jak tvrdili ti mudrcové. Něco cítí, něco vnímá.
Padla na něho náhlá tíseň, jako by mu nějaký tajemný hlas našeptal, že drží v rukou nástroj zla.
Je to granát, nebo puma?
Vzhlédl k obrovité mase Země, k té modro - zeleno - bílé dekoraci, která zastírala velkou část oblohy. Země, vzdálená i blízká.
Jestliže je Čutora granát, snadno jím na Zemi dohodím, napadlo Tevise. Líbilo by se mu, kdyby hodil a za pár vteřin by se uprostřed zemského terče zablesklo, a božský výbuch by celý ten krám roztrhal na kusy.
Byla by to pěkná akce, hodná bojovníka jeho pověsti.
Přitáhl Čutoru k sobě a veškerou silou ji vymrštil směrem k Zemi.
Zaplála v paprscích Slunce, pomalu se točila, zmenšovala se, chvilku ji ještě viděl na pozadí mračných cárů, až mu zmizela docela.
Výbuchu se nedočkal a vrátil se proto dovnitř, aby dokončil, co si předsevzal.
6.
Stín se pohnul a do záře pouliční lampy vystoupil muž.
Golanz právě aktivoval poplašné zařízení svého ford-terroru, takže si neznámého nevšiml, ale Marie-Anne Letierová zahlédla podezřelý pohyb v té nevábné uličce v sousedství kdysi elegantní třídy a slabě vykřikla.
K sakru, zrovna teď jsem bez pistole, napadlo Golanze. Nechtěl si ji na výlet do Polska brát, aby neriskoval ještě větší mrzutosti s policií, kdyby se mu zamýšlená akce nevyvedla.
A teď, po třídenním krajně nepohodlném putování Evropou, neměl náladu na dohadování s nějakými otrapy.
Sáhl do náprsní kapsy, vytáhl plastikovou peněženku s penězi, které stačily na denní dávku narkotika, a hodil ji neznámému k nohám. Mladá žena si sáhla na blůzku, kde se jí třpytila památka po tatínkovi, pozlacená stříbrná růže s alpakovými doplňky.
Ten výkupné nevšímavě překročil a gesta mladé ženy si nevšiml. Hleděl jí upřeně do obličeje.
"Marie-Anne Letierová..." řekl polohlasně.
Golanz se zarazil. Kdo to, proboha, mohl být? Nějaký Salzmannův člověk? len by vystupoval rázněji. Rozhlédl se kolem sebe. Policejní offimobil nikde neviděl.
"Dcera Raymonda Letiera," pokračoval mladý muž.
"Vy jste Schuster," oslovil ho Golanz. Vybavil si van Grofovo vyprávění o bláznivém fanatikovi okultních věd, který otravuje paní Julianu. Dala mu ten přístroj, grimoire mu van Grof říká, elektronická superkniha... Všechna čest, Schuster přišel na to, co je to Angolmois. Van Grof mu měl zaplatit a byl pokoj. Třeba mu jde o peníze... "Moc jste nám pomohl s tím Angolmoisem. Rádi bychom se vám revanšovali. Vaše literární studie jsou jistě náročné i finančně..."
Schuster si ho nevšímal, oči měl jen pro Letierovou. Zastavil se na dva kroky od ní, znenadání, jako by narazil na neviditelnou stěnu.

"Váš otec se zaprodal službě zlu."
"Cože?" vykřikla Marie-Anne Letierová. "Co víte o mém otci?"
Schuster se obrátil na Golanze.
"Prozkoumal jsem ten přístroj... Skutečně, obsahuje i ty nejhlubší vědomosti, spoustu balastu samozřejmě taky. Cítím za tím vším jakousi účelovost... a Raymond Letier stojí v pozadí." Obrátil se k mladé ženě. "Ještě je čas. Prosím vás, nechoďte... tam."
Kývl bradou ke vchodu do domu. Tlupa nějakých opilců v maskách ještěrů táhla po chodníku z nějaké maškarní zábavy s křikem a zpěvem. Ze Schustera ale čišelo tak divošské odhodlání, že při pohledu na něho ztichli a krotce se protáhli podél stěny domu a snažili se zmizet ve tmě co nejdřív.
"Nevšímejte si ho, Marie-Anne," řekl Golanz. "Je to blázen."
"Vy jste blázen a váš šéf taky," osopil se na něho Schuster. "Blázen je ten, kdo vytvořil elektronický grimoire. Vy všichni pracujete na zkáze světa."
Šel z něho strach, ale možná taky trochu budil lítost.
"Jste jako ten dědek Konecsvěťák z Thurherovy povídky," zavrčel Golanz nevlídně a vykročil. "Pojďte, Marie-Anne. Máme práci."
"Nikam nepůjdete," zastoupil mu Schuster cestu. "Poslouchejte mě dobře, Golanzi. Grimoire dokáže i spolehlivě vypracovat horoskopy. Tady na tomto místě a tady v tomto čase, dnes večer, dojde ze zrození Zvířete."
"Tady na tomto místě a tady v tomto čase dojde ke kopnutí do prdele, pokud včas nezmizíte, Schustere. Myslím to smrtelně vážně."
"Nemluvte s ním tak," řekla Marie-Anne vyčítavě. "Je to slušný člověk. Věří tomu, co říká."
"To ještě není žádná ctnost a už vůbec ne slušnost. Víra nemá hodnotu zlámaného pětníku, pokud není podložená rozumným činem."
Jak se však zdálo, Schuster se k činu chystal. Sáhl do kapsy a Golanz zahlédl lesk kovu. To nebyl grimoire...
Vymrštil paži a zasáhl pěstí Schustera do levého nadočnicového oblouku. Mladý muž rozhodil paže. Beretta ráže 7.65, kterou třímal v pravé ruce, zarachotila na dláždění.
"Kristepane," zašeptala Marie-Anne, "on to myslel vážně!"
Golanz ji popadl za ruku. Ze tmy se ozval smích a hluboký hlas s černošským přízvukem okomentoval kvalitu rány.
"Pojďte," sykl a vtáhl mladou ženu do vchodu. Proběhli chodbami až k van Grofově soukromé zdviži. Golanz přiložil ruku na scanner a pak chvatně volil kód. Spletl se, dotkl se ozdobného firemního štítku umístěného pod scannerem a kontrolka zazářila varovnou červení. Měl dojem, že slyší nějaké kroky, kovové cvakání natahovaného závěru zbraně.
Schuster je pořez, rána ho srazila, ale nejspíš nepřipravila o vědomí. Je to fanatik.
"Co může vědět o mém otci?" ozvala se Marie-Anne.
"Nic neví. Žvaní. Je to cvok," odsekl Golanz.
"Třeba má pravdu. Měla bych se k němu vrátit. Otec možná potřebuje pomoc. Ten mladík nám snad poví..."
Dveře zdviže se otevřely. Golanz ji popadl za ruku a vtáhl dovnitř tak prudce, že se udeřila o protější stěnu. Zaúpěla.
Teď se dusot ozval doopravdy. V kalném světle holé žárovky se zjevila Schusterova tvář, také pěst, také ústí automatické zbraně. Dveře zdviže se už zavíraly, když tmou šlehl výstřel. Ve dveřích se objevila po okrajích rozšklebená díra. Marie-Anne začala křičet.
"Je to blázen! Zavoláme na něho policii! Zavřou ho nadosmrti do blbince!" láteřil Golanz. Znovu bezmála stiskl ozdobný štítek, stejný, jaký byl umístěn venku, a až na druhý pokus se dotkl správného senzoru. Výtah je uchvátil a vyrval z dosahu rozběsněného esoterika. Vystoupili v předpokoji, ale nepokoušeli se vejít do van Grofova bytu. Golanz už předem ohlásil jejich příjezd do Londýna telefonem z auta. Šéf s profesorem jistě už je čekali o dvě patra níže v profesorově laboratoři. Bylo tomu tak.
Van Grof stál v otevřených dveřích, vysoký, vzpřímený. Lampa umístěná na stropě předsíně mu prozařovala vlasy a vytvářela z nich podivnou svatozář. Marie-Anne, unavená a vyděšená, slabě vykřikla, když ho spatřila. Van Grof pomalu roztáhl paže, jako by ji chtěl obejmout. Černý hedvábný plášť mu splýval podél boků jako pelerína. Pod ním měl společenský oblek s červenou šerpovou vestou. Rubín mu zlověstně zazářil v motýlku.
"Pojďte dál," řekl.
Poprvé za sedm let, kdy byl u van Grofa ve službě, Golanz zapochyboval, že pracuje pro dobrou věc. Nemá Schuster nakonec pravdu? Nejraději by se otočil a Marie-Anne odvlekl pryč od toho divného člověka, který dovedl tak mistrně přitahovat i odpuzovat současně.
Chtěl utéci, ale nohy ho neposlechly a vykročili van Grofovi vstříc. Smrtelně bledá mladá žena ho následovala.
7.
Golanz se před chvilkou na chodníku marně rozhlížel, aby Salzmanna objevil. Musel by mít rentgenové oči, aby ho našel.
V konspiračním bytě v sousední budově téhož obytného komplexu, na jehož střeše měl van Grof svůj penthouse a ve dvou spodních patrech kanceláře TURBO-NEWS a Némethovu laboratoř, v bytě narychlo najatém od bůhvíkolikačlenné pseudorodiny feťáků, rozbil Salzmann svůj stan.
Obvyklá policajtská výzbroj. Dalekohledy a dálkové mikrofony, magnetofony, vysílačky. Taky krabice plechovek piva, frizobox s "delikatesami francouzské kuchyně" chutnajícími po pražené gumě, skládací lůžka, to vše patřilo k výbavě lovce lidí.
Až do dnešního večera se tu mnoho nedělo.
Na špinavé stěně připevněná Michelinova automapa Evropy měla na sobě klikatou červenou čáru, vyznačující putování Golanzova ford-terroru. Salzmannovi lidé ho měli pod dohledem od chvíle, kdy opustil Londýn, více méně

trpně asistovali při únosu Marie-Anne Letierové a vlažně ho sledovali na zpáteční cestě, vlažně proto, že si byli takřka jisti, kam jede a proč.
Zatím všechno zapadalo Salzmannovi do obrazu. Van Grof - Golanz - Letierová - Draskarová - Tevis. Sejdou se dva krajní body, van Grof a Tevis, aby učinily kruh? Podaří se prokázat přímé spojení van Grofa s teroristou? Je to ta správná stopa, která Salzmanna zavede k mýtickému ústředí světového terorismu, financovaného... kým? Komunistickou mafií? Leviatany? Arabskými šejky, černošskými fanatiky? Jihoamerickými nacisty třetí generace?
"Zaslechl jsem výstřel, kapitáne," řekl poručík Robins.
Schusterův vstup na scénu znamenal nemilou změnu scénáře. Měli mladého muže tak říkajíc v merku už delší dobu, sledovali jeho kontakty s paní Julianou a odposlechli i jeho rozhovor s van Grofem, ale usoudili, že tenhle cvok má styky možná se samotným Satanem, ale se světovým terorismem určitě ne.
Teď je najednou tu a střílí kolem sebe jako Divoký Bill Hickock.
"Ať ho Dykstra sebere, dřív než udělá průser," zavrčel Salzmann. Robins opakoval rozkaz do vysílačky.
Kapitán tiskl oči k okulárům infrazařízení. Stěna, na kterou se zaměřoval, byla jako by průsvitná: temně zelené postavy se pohybovaly na žlutavém pozadí. Van Grofův penthouse byl izolovaný proti infradalekohledům, spodní patra naštěstí nikoli.
"Už jsou nahoře..." hlásil Salzmann polohlasně. "Jdou dolů... k Polanskému? Ne. K Némethovi. Zastavili se na schodišti. Jdou dál, někdo stojí ve dveřích."
Z reproduktoru odposlechu se ozval další výstřel.
Salzmann zaklel.
"Tak sakra, řekl jsem, aby ho Dykstra..."
"Dykstra se přestal hlásit, kapitáne," vykřikl Robins trochu hystericky. "Willi! Willi!"
Podíval se na kapitána.
"Ta svině ho nejspíš odbouchla."
8.
"Čutora se ozvala," řekl van Grof prostě. Marie-Anne se nevěřícně usmála.
"Ale... To není možné. Poslouchali jsme s panem Viktorem celou cestu rádio. Na Diamondu došlo k nehodě, Brian Tevis zahynul... ale to přece musíte vědět!"
"Nevím, co se na Diamondu stalo. Zatím vím - a to ze zcela spolehlivého zdroje - že se od Diamondu odpoutalo cizí těleso."
Spolehlivý zdroj... čidikt Píbí, pomyslel si Golanz se špetkou chmurného humoru. Seděli v předpokoji Némethovy laboratoře. Profesor byl vedle a připravoval svůj přístroj k zahajovací zkoušce. Teď bude záležet hodně na van Grofově přesvědčovacích schopnostech. Golanz měl jenom mlhavé představy o povaze profesorova pokusu, ale i to málo, co o věci věděl, stačilo, aby se zařekl, že obdobnou zkoušku nikdy nepodstoupí. "To byl Hlídací pes."
"Ano. Toho ovšem vypustili zcela regulérně na stacionární oběžnou dráhu ještě dřív, než došlo k nehodě. Další těleso se odpoutalo od raketoplánu... nějakou dobu po odletu záchranného týmu."
"Třeba nějaká troska," navrhla Marie-Anne. Stále ještě nechtěla uvěřit, že její družice se dostala na oběžnou dráhu, tak se bála zklamání!
"Moji... informátoři zvažovali i tuto možnost. Podle analýzy dráhy ale usoudili, že cosi... nebo spíš kdosi udělil tělesu nevelkou, ale měřitelnou počáteční rychlost. Vypustil ji na nižší oběžnou dráhu. Asi tak, jako by ji chtěl hodit na Zemi. V daných podmínkách to ovšem bude trvat déle než půl roku, než družice - pokud je to ona - sestoupí na tak nízkou dráhu, že shoří v atmosféře."
"Tevis?" zeptala se Marie-Anne.
"O tom se můžeme jenom dohadovat. Co je ovšem podstatné: naše aparatura zachytila vysílání neznámého původu. My ovšem nedokážeme přesně lokalizovat zdroj. Periodicita vysílání ovšem přesně odpovídá poloze a době oběhu neznámého tělesa. Je tedy vysoce pravděpodobné, že jde o vysílání z vaší družice."
"Znamená to, že fononový detektor pracuje!"
"Nemůže to být nic jiného?" Mladá žena energicky zavrtěla hlavou.
"Ne. Můj přístroj měl být tak malý a jeho hmota tak nízká, aby... se ukryl do Hlídacího psa jako blecha do kožichu. Není tam žádný modulátor, nic - jenom detektor, dekodér a vysílač. Ten nemůže vysílat nic jiného, než data z dekodéru a dekodér si neumí žádná data vymyslet. Kdyby fononový detektor nefungoval, dekodér by mlčel také a celá družice s ním."
Van Grof si vyměnil s Golanzem letmý pohled. "Zvláštní... Dalo by se říci..."
"Nu?" vybídl ho Golanz.
"Nic. Myslím na Schusterovo varování."
"Je to blázen a hysterik. Mladý dědek Konecsvěťák."
"Cože?" užasl van Grof.
"Prostě cvok."
Otevřely se dveře a na prahu stanul profesor Béla Németh. Byl bledý a pod očima měl kruhy. Nespal už zřejmě několik nocí. Van Grof vstal.
"Máme prostředek, jak se spojit s vaší družicí. Je třeba využít spojené kapacity počítače a lidského mozku. My máme počítač, ale ten mozek... musí být váš, Marie-Anne."
Profesor Németh ustoupil o půlkrok stranou, aby mladé ženě uvolnil místo.
Uteč, radil jí v duchu Golanz. Zalitoval, že neudělal to, co ho nejednou po cestě napadlo, že nezastavil u některého motelu a neobjednal dobrou večeři s vínem a nepokusil se přivést Marii - Annu na jiné myšlenky v některém z těch

pokojíků, které jsou samy o sobě nestoudné jednoúčelově zaměřenou hygienickou strohostí svého vybavení.
Marie- Anna, jako by hypnotizovaná pohledem hnědých očí van Grofa, vykročila.
9.
"Zavolejte sanitku, rychle," štěkl Salzmann do mikrofonu vysílačky.
Dykstra ležel na zádech, ruce rozhozené na strany. Byl v hlubokém bezvědomí, na levé lícní kosti se mu červenala ošklivá rána po nějakém tvrdém předmětu. Salzmann ránu ohledal a usoudil, že Schuster praštil Williho pistolí do obličeje. Nechtěl ho zabít, ten syčák. No, aspoň něco.
Odplivl si. Willi bude zítra vypadat s hlavou jako škopek docela jako nějaký veleještěr.
V dálce se ozvalo skučení ambulance.
Salzmann přiložil svůj univerzál na ovládací aparaturu výtahu. Bylo to stejně nelegální zařízení, jako infradalekohled schopný detekovat teplotu lidského těla za domovní zdí.
Ve zlomku vteřiny přístroj rozluštil číselný kód a přečetl také daktyloskopickou databanku. Salzmann, snad jako pokus o černý humor, zvolil signál, přiřazený van Grofovým prstům.
Znásilněný výtah je vyvezl k nebi, kde čekali peklo.
Předpokoj byl tichý, čistý jako vnitřek nádoby, do níž se ukládají orgány určené k transplantaci. Dveře van Grofova bytu se na ně nepřátelsky dívaly okem kamery.
"Tudy," ukázal Salzmann bradou na schodiště a už pádil dolů, jednou rukou se přidržuje zábradlí, v druhé ruce bubínkovou osmatřicítku speciál. Robins měl co dělat, aby se šéfem držel krok. Minuli soukromý van Grofův vstup do TURBO-NEWS a seběhli ještě o patro níž. Tady je čekaly další, neméně nepřívětivé dveře.
Salzmann do nich několikrát zabušil a když se nic nedělo, prudce do nich kopl.
Otevřel mu Golanz.
Salzmann mu vrazil ústí hlavně do žaludku. Muž zaúpěl a spíš padl nazad, než ustoupil.
"Kde je? Kde je ten hajzl?"
Z kovových dveří vyšel van Grof.
"Kde ho máte?"
"Kde ho máme? Myslíte slečnu Letierovou?"
"Hugo Schuster! Kde je ta svině? Kvůli němu mi sanitka odváží jednoho chlapa. Kam jste ho zašili? Jste jedna spolčená banda!" řval Salzmann jako pominutý a hnal se kupředu. Van Grof byl natolik moudrý, že se mu v tom nepokusil zabránit.
Policisté vpadli do laboratoře. Spatřili přístroj ne nepodobný tomografu, válec dva metry dlouhý, půldruhého metru v průměru. Visel od stropu, připevněný na mohutném Cardanově závěsu. Profesor Németh přístroj ovládal od maličké konzole, umístěné u stěny místnosti.
Salzmann přistoupil blíže. Malým okénkem ve stěně válce zahlédl bledý obličej mladé ženy. Divoce se kolem sebe rozhlédl. Nikde nikdo, jen starý profesor seděl, vyděšený, na otáčivé židli. Měl bílou tvář a opatrně si sahal na srdce.
Všechno zde, válec, konzole, ale i stěny a podlaha, bylo bílé. Jen jeden detail se vymykal: na maličkém stolku, samozřejmě bílém, nedaleko válce, ležel pouťový šperk, růže s alpakovými okvětními lístky, ledabyle pozlacená, takže pod vrstvičkou nekvalitního kovu prosvítalo stříbro. Filtrovaný klimatizovaný vzduch dráždil Salzmanna ke kašli.
"Nikdo tu není," ujišťoval policisty van Grof. "Prosím, odejděte. Probíhá pokus."
Jeho nervozita očividně každou vteřinu narůstala. Všiml si, že na skrínu konzole se začalo něco dít, zbarvoval se červeně. Tolik toho o počítačích páté generace věděl, aby mu bylo jasné, že červená nevěští nic dobrého: je to signál varování. Nevšiml si, že profesor ztěžka oddychuje.
Také Robins přistoupil až k válci a naklonil se k maličkému okénku z olovnatého skla. Viděl tvář spící mladé ženy. K čelu a skráním měla připevněné elektrody. Byla velice bledá. Měla pootevřená ústa. Nepatrně jimi pohybovala, jako by šeptala nějakou modlitbu. Větráky jednotvárně šuměly.
Profesor se zřejmě vzpamatoval, ovládl se, dokonce si přestal všímat nevítané návštěvy a rozehrál prsty na klaviatuře. Znepokojivý šarlat ustoupil medové žluti. Krize byla zažehnána.
Németh zvedl k van Grofovi oči:
"To byl kontakt.. Čutora se ozývá s nebývalou intenzitou. Vysílá nějaké signály. Nemám nejmenší tušení, co znamenají, ale podívejte, van Grofe... Náš počítač jede téměř na sto procent výkonu. To se ještě nikdy nestalo!"
"OKIDA," řekl Golanz polohlasně. Schusterovo varování mu stále leželo v hlavě.
"Cože?" zeptal se van Grof.
"To je výrobce našeho počítače. Vy jste to nevěděl?"
"OKIDA je výrobce Schusterova grimoiru," řekl van Grof.
"Ataky Čutory," poznamenal Németh. "Svěřila mi to Marie-Anne."
"Co je to ta zatracená OKIDA, co je to za firmu, že o ní nikdo nikdy neslyšel?" zavrčel Golanz. Van Grof udělal netrpělivé gesto, kterým ho umlčel. Teď není ten správný čas. nejsou tu sami. Otočil se a přistoupil k Salzmannovi.
"Slečna Letierová sem přišla dobrovolně, jestli vám jde o to. Bude ostatně vypovídat, až pokus skončí. Musíte čekat."
"Dole odvážejí omráčeného policajta. Udělal to Schuster," řekl Salzmann zprudka, ale spíš šeptem. Pak zvýšil hlas. "Vás si podám jak se patří, Golanzi, ale Letierová s ním také mluvila. Vytáhněte ji z té truhly, profesore. Musí nám lecos vysvětlit."
"Počkejte...," řekl profesor Németh. "Udělejte ještě jeden krok... a ještě jeden..." Oba muži celí tumpachoví splnili příkaz.
"Pánové," obrátil se profesor Németh k policistům, "jestli pokus přerušíte..."
"Tak co?" ušklíbl se Salzmann.

"Marie-Anne Letierová zemře."
Místnost zalehlo ticho.
Vtom se ozval reproduktor, uzavřený do bílé plastikové skříňky na profesorově konzoli. Promluvil hlasem Kazimira Polanského, hlasem prostoupeným zoufalstvím:
"Pomoc!"
10.
Oba mozky, jeden lidský, jeden umělý, spojily svoje kapacity. U konzole umělého mozku seděl mladý muž, který si dal jméno Píbí, napůl otrávený chemickými jedy, jimiž utloukal všechny složky své osobnosti, jež nepovažoval za bezprostředně potřebné k tomu, co měl za smysl svého života - totiž soužití s počítacím strojem, onu zvláštní symbiózu, která byla současně podřízením i dominací.
Druhý muž, o patro níže, neměl skutečný význam v celém spojení. Profesor Németh byl v dané chvíli jenom údržbář, to byl sluha, to byl ministrant veliké mše, která se odehrávala v chrámu pomyslného prostoru, jehož klenba se dotýkala orbitálních drah kosmických těles. Počítač byl propojen s lidským mozkem - a ten byl důležitý. Mozek mladé ženy Marie-Anne Letierové, ženy posedlé touhou poznat tajemství, které bylo zapovězeno jiným lidem, tajemství uzavřené za desaterými dveřmi, tajemství tak dráždivé, jak jen může být to, co je opatřeno černou výstražnou nálepkou.
Životní funkce mladé ženy byly omezeny na minimum. V tomto stavu by mohla vydržet rok dva, možná i tři. Bez nároku na potravu, s minimální potřebou kyslíku. Její mozek, spojený se strojem jako s gigantickým zesilovačem, pracoval na plný výkon. Profesor Németh nemohl od své konzole sledovat všechny jeho funkce a chápal jen z části, co se děje v jeho vlastní laboratoři a jak probíhá pokus, který on sám tak dlouho připravoval. Tušil ale, že se zde odehrává něco velkého, ba vznešeného, a pociťoval pýchu, ale i posvátnou bázeň.
Píbí udělal, co mohl a musel. Podával Anne-Marie Letierové ruku.
"Pojď," lákal ji, "pojď a neboj se."
Mohl se takřka dotknout její mysli, mohl takřka nahmatat jemný povrch psychiky, takřka vycítit živočišné teplo citů. Nikdy nezažil nic podobného. Stýkal se vždycky jenom se stroji, teď počítačové sítě ožily rytmem lidského srdce. Srdce tluče pomalu, krev se rozvážné ubírá řečištěm tepen, směřuje do mozku, čidikt by se rád stal tou nejnepatrnější krvinkou, aby tam mohl také vstoupit. Začíná chápat, že to, co až doposud spatřil na skrínu, jsou jen hrubě malůvky, jež hlupáci čárají na stěny tmavých koutů, proti prostorám, jež se otevírají vnitřnímu zraku lidského intelektu.
Dovol mi nahlédnout, Marie-Anne.
Dovol, jen malý okamžik.
Prosil, ba škemral - on, který bez velkých obtíží otevřel neviditelně zámky, uzavírající Alibabovu jeskyni informačních pokladů Noradu, on, který dokázal vstoupit do čtrnácti ze šestnácti celosvětových informačních sítí a do těch zbylých dvou se nedostal jen proto, že o to nestál, protože toho nebylo třeba. On, chemický chlapec, člověk ne-člověk, žadonil o přístup do svatyně člověčenství, která je otevřena každému.
Vejdi, říkala Marie-Anne, uzavřená v bělostném válci zavěšeném na Cardanově závěsu. Vejdi a miluj mne.
Nikdy jsem nemiloval, nikdy jsem se nedotkl dívčího ňadra, nikdy jsem nepřitiskl rty na jiné rty než matčiny, a to už je dávno. Kdo je moje matka, ani na její tvá? si nepamatuji, já, který mám přístup do největších databank světa!
Já jsem tvoje matka, já jsem matka všech mužů světa, miluj mne, vejdi do mne.
Čidikt nikdy netušil, že pobyt v ženě může být tak slastný, že intenzita rozkoše má rozměry kosmu. Začal křičet a pan Polanski byl znepokojen.
Co to dělá ten kluk, divil se při pohledu na rytmicky se zmítající vychrtlé tělo narkomana, ovšem, je to narkoman, dostal snad záchvat padoucnice? Kdepak, to není epileptický záchvat, hrome, vždyť ten kluk tady...
Miluj mne, vejdi do mne, volala Marie-Anne, dva kompletní orchestry počítačových strojů patě generace se spojily, aby zahrály svatební pochod se sólem pro monitorovací stanici v grónské Thule, pro radarové sítě v Turecku, Woomera se ozývá a hned zase stanice na Phoenixském souostroví a Šalamounských ostrovech, od Guinejského zálivu temně znějí tamtamy a melodie ze stanice na Havaji se zařezává do duše.
Muž se ženou se spojil: jenom muž má tělo, byť neduživé, byť s otrávenou krví, jenom žena má mozek, byť ovládaný zvenčí, byť připojený elektrodami k počítači.
Oba dohromady jsou jedna jediná bytost.
Oba dohromady cítí a vidí všechno, co nemůže cítit a spatřit nikdo jiný na celém světě.
Vnímají umělou družici plynoucí vzduchoprázdnem. Její vnitřní ústroje jsou vystaveny všem vlivům vesmíru. Struny hmoty pronikají jejím srdcem, rozechvěny ve všech směrech jedenáctirozměrného prostoru. A teď! Jako by do srdce vnikla olověná střela, jako by srdce proniklo ostré kopí, citlivý agregát se rozechvěje a vysílač zanaříká. A teď znovu a znovu, z nesmírné dálky sem doléhají střely poselství.
Oba dva, muž a žena, vidí Oortovo mračno vzdálené sedm a půl bilionu kilometrů od Slunce, ten prstenec haraburdí, které zbylo po výstavbě Sluneční soustavy. Odtud přicházejí signály, odtud vycházejí ony střely, jež zasahují citlivé nitro družice.
Co je to za paži, která z tak velké dálky míří na objekt rozměry tak nepatrný?
Muž se ženou jsou zajedno: družice není cílem, jen se připletla těm střelám do cesty.
Je třeba citlivěji vnímat, je třeba pilněji pracovat. Jsme dva, ty a já, a přece jsme spojeni společnou rozkoší totožnosti.
Dívejme se. Dívejme se dobře.
A jsou zde, krouží nad zemí. Je pod nimi jako veliký míč. Teď už jsou schopni vysledovat směr střel, mají k dispozici dost údajů z pozorovacích stanic po celém světě.
Výsledek je jednoznačný.
V rozmezí půl druhé hodiny družice naříká vždy, když přelétá nad Egyptem, Ještě lépe se dívejme, zaostřeme zrak, pilněji

zkoumejme - až na samu hranici měřitelnosti.
Snesli se dolů do horkého rozechvělého vzduchu. Jehlanovité útvary se tyčí nad pouští. Pyšné památníky, hroby králů, poklopy tajemství.
Ne, musíme dál, zde to není. Terč přepršek střel leží jinde. Tam je brána pro poselství.
Tady.
Zastavili se nad homolovitou ruinou.
Zde stojí zbytky nejstarší pyramidy světa.
Král Džóser, v knize Egyptských starožitností zvaný král Angolmoisu, ji nechal vystavět před pěti tisíci lety.
Jsme u cíle naší cesty?
Ne, křičí muž a žena, dvojjediný organismus, spoutaný milostnou křečí, tohle je jenom brána, tajemství leží jinde!
Země pozbývá své hmotné neprostupnosti, stává se koulí plynu klesající do hlubin, stále níže a níže. Konečné stanou na pevném podkladu. Okusí chodidly tlak zemského jádra. Ještě nikdy nikdo tudy nekráčel.
Nikdy?
Nikdy neříkej nikdy... Někdo sem někdy musel přijít. Ten, kdo zde vybudoval odrazné zrcadlo deset krát deset kilometrů velké, lesklejší než kterékoli jiné zrcadlo, jež kdy spatřily oči smrtelníků.
Sem dopadají střely, prostoupivši branou pyramidy u Sakkary, té, již dal zbudovat panovník takřka zapomenutý, král Angolmoisu.
Střely poselství Oortova mračna se zde nezastavují.
Odrážejí se a spějí nazpět do kosmického prostoru.
Za nimi, raduje se muž se ženou, bytost dvojjediná, teď už k smrti unavená láskou, jakou snad poznali jen olympští bohové. Za nimi!
V cestě stojí Mars.
A tam, na pláni poseté balvany omšelými náporem písečných bouří, pláni červenavé jako seschlá krev, stojí pyramida stokrát větší než ta, již nechal zbudovat král Angolmoisu anebo - ještě přesněji - již zbudovali ti, kdo řečenému králi dávali příkazy. Budovatelé Zrcadla, ti Neznámí z Oortova mračna.
Pyramida zde stojí, těžká a hrotitá, a dychtivě přijímá střely poselství.
Uvnitř jejího srdce odpočívá čas.
Pan Polanski stál a vyjeveně zíral na chemického chlapce. Před chvilkou sebou zmítal, jako kdyby... ale fuj! A teď... teď je snad mrtev.
Slyšel, jak se mu za zády otevřely dveře, vedoucí z van Grofova soukromého schodiště.
Natáhl před sebe paži a ukázal na čidikta, na skříny hořící všemi barvami Satanovy říše.
Předpokládal, že vešel šéf.
Byly to rázné kroky - van Grof nikdy neťapkal nebo nešoural se - avšak podivné, cizí. Podvědomí zachytilo neobvyklost chůze dřív, než Polanského rozum.
"Vypněte to," ozval se velitelsky hlas neznámého.
Polanski se otočil.
Před ním stálo sousoší, muž a žena, muž mladý, žena poznamenaná věkem a hlavně hrůzou, která brázdy let zvýraznila. Muž objímal ženu zezadu. Měla tělo prudce vypjaté vpřed a hlavu pozvednutou jak jen možno. Takřka kráčela po špičkách. Muž jí tiskl pistoli zespodu k bradě. Pan Polanski muže neznal, nikdy ho neviděl, zato ta žena... byla Juliana van Grofová.
"To nejde," řekl tlustý muž breptavě. "Nemůžu počítač vypnout. Mám své příkazy. Zemřeli by... oba."
"To chci," řekl mladý muž, odhodil paní Julianu od sebe a vykročil vpřed.
"Pomoc!" zvolal Polanski do mikrofonu omotaného růžovým toaletním papírem, připevněnému nedaleko konzole, ale to ho už Hugo Schuster udeřil pažbou pistole do hlavy.
Tlusťoch se sesul k zemi. Schuster byl jemný člověk a střetnutí s policistou jím pořádně otřáslo. Když viděl, že Polanski padl, div se z toho nesesypal. Poklekl k němu ve snaze mu nějak pomoci, ovšem neměl ponětí, jak a co má udělat. Na paní Julianu zapomněl a tím nesporně udělal chybu. Na první pohled jemná dána z vysokého světa byla totiž uhnětena z tuhého těsta a Polanského bezvědomí jí otřáslo méně než Schusterem. Ustoupila od něho, zkoprnělého, rychle se kolem sebe rozhlédla a popadla růžovou hokejku opřenou o diskový stojan, rozmáchla se a přesným úderem zasáhla pravé zápěstí mladého muže. Ozval se ošklivý třaskavý zvuk a zbraň zaharašila na podlaze.
Druhým úderem se pokusila zasáhnout mladíkovu hlavu, ale ten už stačil uskočit. Mávaje poraněnou rukou ve vzduchu jako slepičím pařátem - bolest se ještě neozvala - vrhl se ke konzoli a pokusil se přístroj vypnout. Záda mladého muže byla ovšem pro Julianu van Grofovou snadný cíl.
Užaslým zrakům kapitána Salzmanna a poručíka Robinse se zjevil surrealistický výjev: elegantní dáma věku spíš staršího než středního, rozkročena nad bezvládným tělem tlustého muže, mlátí rozčepýřeného mladíka, který tepe prsty a dlaněmi do konzole počítače, zatímco opodál sedí na kovové židli dekorované růžovým toaletním papírem mládenec vyhlížející jako zombie, očividně zfetovaný.
Salzmann byl ovšem muž vycvičený na rychlé rozhodování. Vyrazil vpřed, odhodil paní Julianu stranou, strhl Schustera nazad a zkroutil mu paži na zádech. V následujícím okamžiku mu podrazil nohy a povalil ho na zem. Robins se ve stejnou chvíli postaral o paní Julianu, uhnul svištící hokejce, zamířené tentokrát na jeho lebku, a takřka s omluvami dámu odzbrojil.
To už přichvátali van Grof s Golanzem.
Policisté se věnovali polapenému Schusterovi a ne právě šetrně ho prohledávali. Policisté nikdy nejednají v sametových rukavičkách s vrahem, který jim zabil kolegu. Paní Juliana, slzy ve velkých modrých očích, kráčela pomalu

ke svému muži.
"Oklamal mě..."
Sevřel jí ramena dlaněmi.
"Co ti chtěl? Pověz, prosím..."
"Mluvil o nebezpečí. Že je třeba mu zabránit za každou cenu. Snažil se mě přemluvit, abych ho zavedla k počítači, pořád opakoval, že ho někdo musí vypnout a že v krajním případě to udělá sám, i kdyby měl stroj rozmlátit sekyrou. Hovořil o zrození nějakého zvířete a o horoskopech. Byl strašně rozčilený, snažila jsem se ho uchlácholit, ale nešlo to. Řekla jsem, že brzy přijdeš a nakonec... na mne vytáhl pistoli. Bylo to strašné."
Jenže něco skutečně strašného teprve začínalo.
Všechny tři skříny počítače OKIDA ztmavly. Bylo to něco jiného, než přerušení funkce - vypnutí computeru páté generace je složitý proces, v pravém slova smyslu stroj vypnout ani nejde, na skrínech prostě převládla černá barva, avšak nešlo o absenci signálu, nýbrž o zobrazení čehosi nezobrazitelného.
A čidikt Píbí se začal měnit.
Nejdříve zrudl v obličeji, pak zfialověl. Van Grof, který ho viděl přes rameno své štkající ženy, se domníval, že mladíka - podle Polanského předpovědi - trefil šlak, ale Píbí najednou nabyl leskle zelené barvy. Vstal, zoufalství a bolest v tváři - nebyl však už schopný vykřiknout. Jenom jeho oči volaly o pomoc. Zdálo se, že se mu pod pokožkou odehrávají nějaké podivné fyziologické procesy, a pak už to nebylo zdání. Kůže na obličeji a na rukou se mu začala trhat, objevila se kvasivá cukavá tkáň, která rychle obrůstala na konci špičatými šupinami.
Schuster zvedl hlavu a ohlédl se.
"To je on! Zvíře se rodí! Zabte ho, zabte, vy hovada!"
Policisté, kteří u něho klečeli a prohledávali ho, zda u sebe neschovává další zbraň, pomaličku vstávali a strnule hleděli na postavu, která procházela příšerně rychlou proměnou.
Mladík, pokud ještě bylo možno ho takto označovat, nabýval na objemu. Triko i džíny mu pukly na jeden ráz. Svalnatá hruď, mocná stehna, v rozkroku mohutný pohlavní úd. Bytost vydala ze sebe hrdelní zvuk a pak začala z rozšklebených úst vykašlávat nejdříve lidské zuby, pak pozůstatky kostí.
Byl to nepochybně ještěr, a v mnohem připomínal ty veselé bytůstky z televizních seriálů, které odnaučily děti na celém světě chytat a týrat studenokrevné živočichy a v podobě plyšových hraček vytlačily medvídky z jejich tradičních pelíšků na polštářcích. Byl však strašlivý a pokud snad ona intenzivní propagační kampaň smazala v lidských genech zakódovanou nedůvěru savce vůči plazům, její výsledky byly rázem ty tam.
"Střílejte, idioti!"
Robins váhavě namířil osmatřicítku, ale bytost se k němu bleskurychle vrhla, ruku napřaženou, a jediným stiskem a trhnutím mu odervala obličej od lebky. Skácel se nazad, obnažené bulvy upřené na strop. Ještě žil a dal se do strašného nářku. Bytost se nad ním sklonila, obrovitou silou ho zvedla a postavila na nohy, pak poodstoupila a vystřelila pěst. Byla to rána na hruď, pronikla skrz celé tělo a vyrazila zády, třímajíc kus utržené páteře. Pokud to měl být akt milosrdenství, neminul se účinkem. Robins byl ovšem mrtev na místě. Paní Juliana se shýbla pro pohozenou hokejku, ve zřejmém úmyslu příšeru napadnout. Ta se na ni podívala a ladným pohybem setřásla Robinsovo tělo a odhodila je stranou jako rukavici. V tu chvíli Salzmann zahájil palbu. Střely jeho osmatřicítky pronikaly tělem obludy jako rybářskou sítí. Její ústa se rozšklebila do úsměvu.
Vzápětí místností otřásla exploze. Počítač vyrobený záhadnou firmou OKIDA po zásahu Salzmannovy střely vybuchl jako ultimitová puma. Tlaková vlna dolehla na paní Julianu, která odletěla nazad a narazila zády na kovovou dveřní zárubeň. Salzmann zmizel v ohnivé výhni. Také van Grofa a Golanze výbuch odhodil, oba upadli a klouzali po zádech až ke schodišti. Stačili ještě zahlédnout, jak vrchní deska vybuchujícího počítače přeráží příšeru v půli. Děsivý tvor se sesouvá, mizí v plamenech jako Salamandr na vrchním víku grimoiru, roztéká a mizí v černých mracích dýmu, za sršení jisker a za vláni ohnivých praporců.
Van Grof skočil vpřed. Tělo příšery se rozpadalo, vracelo se do plamenů.
Ohlédl se a spatřil Schustera, jak se pokouší odemknout si želízka, která mu nasadili policisté.
Pomalu k němu kráčel, nedbaje šlehajících plamenů a snopů jisker, které na něho útočily. Schuster se na něho vyděšeně díval.
"Měl jste pravdu," řekl mu klidně. "Omlouvám se vám... za všechno."
Zmocnil se klíčů a odemkl pouta.
"Kde je Juliana," křikl van Grof ke Golanzovi. "Musíme ji najít."
Z kouře se vynořil Salzmann.
"Ten tlusťoch je mrtev! Zabila ho exploze." Uvědomoval si, že je to vlastně jeho vina? Nevypadal na to.
"Kde je moje žena?"
"Viděl jsem ji naposledy u dveří. Byla v pořádku."
Pokud to plameny umožňovaly, prohledali všechny místnosti TURBO-NEWS. Paní Juliana tady však nebyla.
"Jděte se podívat dolů," křikl Salzmann. "Budu hledat tady." Následováni pokulhávajícím Schusterem van Grof s Golanzem běželi po schodišti dolů.
Také Némethova laboratoř hořela a profesor byl mrtev. Nezdálo se však, že zahynul násilnou smrtí. Ležel bokem na ovládací konzoli svého přístroje a do tváře měl vtištěn věčný výraz úžasu.
Golanz, oči plné štiplavého dýmu, tápal vpřed, aby se dostal k válci.
Jeho víko bylo otevřené. Také Marie-Anne zmizela. Oči mu sklouzly na malý bílý stolek. Šperk mladé ženy tu už nebyl. Znamenalo to něco?
"Juliano," křičel van Grof. "Marie-Anne!"

Odpovídal mu jen praskot plamenů a syčení škvařícího se plastiku.
"Tady nemůžeme zůstat," řekl Golanz."Kouř je jedovatý. Laboratoř je prázdná. Musíme co nejdřív odsud. Požár se rozmáhá."
Van Grof si chránil obličej loktem, a nedbaje žáru postoupil až ke konzoli, otevřel zapisovač a vyjmul WROM disk se záznamem průběhu pokusu. Odolal pokušení hodit jej do plamenů a vsunul ho do boční kapsy svého společenského obleku. Ohlédl se po Schusterovi, který se však tvářil zcela netečně. Pak vyšel za Golanzem z laboratoře.
Odsud vedly schody jenom vzhůru. Podívali se krátce na sebe a plni odhodlání se rozběhli vpřed. Ze dveří TURBO-NEWS šlehaly plameny. Po pozůstatcích děsného tvora už nebylo ani stopy.
Z dýmu se vynořil Salzmann.
"Tohle budete muset vysvětlit, van Grofe. Zahynul tu ve službě policista! Budete se odpovídat ze zločinu obecného ohrožení!"
"Musím za mou ženou," řekl van Grof. "Musím ji najít. Pak se sám přihlásím... slibuji."
"Vy jste se zbláznil. Nebo si o mně myslíte, že jsem blázen."
"Dejte ruce nahoru," ozvalo se za ním.
Otočil se a spatřil Schustera, Mladý muž, neuvěřitelně špinavý, stál ve dveřích orámován šlehajícími plameny. V jedné ruce třímal grimoire, v druhé svoji pistoli, které doposud používal jako pračlověk pěstního klínu. Zdálo se, že nyní je připraven ji použít tak, jak si výrobce představoval.
To nám ještě chybělo, pomyslil si Golanz. Ozbrojený útok na policejního úředníka!
Nejraději by se na Schustera vrhnul a pistoli mu sebral a odevzdal další režii událostí policii. Schuster však zřejmě vycítil, co se v Golanzově hlavě odehrává, a varovně na něho pohlédl.
"Jsem řádný občan, ať si o mně myslíte co chcete," řekl van Grof. "Kdyby nešlo o moji ženu, nekladl bych odpor úřednímu řízení."
"Vykládejte to soudu, a před něj se dostanete, van Grofe, za to vám ručím," syčel Salzmann.
Van Grof přiložil dlaň na senzor. Dveře se otevřely a van Grof s Golanzem pozadu vstoupili dovnitř. Schuster zůstal stát.
"Opovažte se jít s nimi," varoval ho Salzmann. "Starýmu pánovi jde o paničku, a to může působit jako polehčující okolnost, ale jestli se i vy pokusíte zdrhnout, jste v tom až po uši. Zůstaňte tady pěkně se mnou a zahoďte tu bouchačku. Někdy umím mít děravou paměť. Potřebuju vás tu, abyste mi pomohl ve věci zjednat jasno."
"Promiňte, kapitáne," řekl Schuster. "O tom rozhodne van Grof."
"Pospěšte, Schustere," vybídl ho van Grof.
Mladý muž opatrné podél policisty prošel a nepřestával mu mířit na hruď, dokud se nezavřely dveře.
"Takže jsme na jedné lodi," poznamenal Golanz. "Vítejte na palubě Titaniku."
Výtah měkce sjížděl do přízemí.
Těsně před tím, než zdviž zaparkovala a koncové spínače do sebe vklouzly s nevinnou obscénností mechanismů, van Grof se dotkl senzoru a kabinu zastavil. Schuster na něho udiveně pohlédl, avšak Golanz okamžitě pochopil, co má šéf na mysli, a opatrně přiložil oko k dírce po střele, kterou tam před dobou strašně krátkou nebo strašně dávnou způsobil svou pistolí Schuster. Spatřil policisty v neprůstřelných vestách se samopaly v rukou, hasiče, tajné, lidi s televizními kamerami...
Ti ovšem také nebyli včerejší a nehodlali věnovat uprchlíkům víc času, než je třeba. Když policisté viděli, že se dveře neotevírají, přestože podle všech zvukových efektů se za nimi kabina zastavila, vjel do nich život. Suchý nažloutlý padesátník v civilu s vysílačkou v ruce zahnal naježením obočí kameramany o patnáct centimetrů nazad a velitelským gestem přivolal dva chlapy v kevlarovém brnění, aby svoje samopaly převedli z polohy svislé do polohy vodorovné. Golanz pozoroval, jak se na něho dívá oko ráže 7.62, a poplašeně poodstoupil od průstřelu.
"To je konec," řekl. "Odsud se nedostaneme." Tázavě a současně trochu i prosebně se na šéfa podíval. Přál by si, aby bylo už po všem.
"Ne konec, ale začátek," podivně se pousmál van Grof.
Dotkl se ozdobného firemního štítku umístěného pod ovládacím panelem, a výtah se znovu rozjel. Tentokrát však ne vzhůru, ale ke Golanzově překvapení dolů, do podzemí. Van Grof na své společníky mávl rukou. Poslechli okamžitě: přitiskli se k podlaze a každý z nich by si nyní přál být palačinkou. Venku začaly řvát samopaly a nad hlavami jim vznikl strop ze žhavého olova a mosazi. Byla to jen otázka času, kdy některá ze střel přesekne některý z elektrických nervů ovládacího zařízení zdviže.
Byli v rukou vyšší moci.
Ta k nim byla milostivá. Jak zdviž klesala, zvedal se strop a brzy přestaly na jejich záda pršet úlomky plechu a opryskaného laku. Pach ovšem zůstal, pach spálených plynů, pach ožehnutého kovu, pach, spojovaný v bajkách s představou pekla.
Neklesali dlouho, snad dvě, možná tři podlaží.
Když se zdviž zastavila, dívali se na neomítnutou cihlovou stěnu.
Naděje, která Golanze popadla do hřejivé náruče, byla ta tam, utekla, zdrhla, jako to dovedou všechny laciné šlapky.
"Ustupte o krok," doporučil mu van Grof.
Vzápětí se ozval výbuch a cihlová stěna se s rachotem sesula. Opatrně překročili rum a vešli do rozsáhlé podzemní garáže. Před nimi stála velká toyota royale. Van Grof sáhl do kapsy pro infraklíč a toyota rozsvítila světla.
Van Grof se zastavil. Bylo vidět, že váhá, a teprve po několika vteřinách znovu vykročil k vozu jako člověk, který ví, že se už nikdy nevrátí.

Část pátá

1.

Prezident WASA, doktor Hans Stopkowicz, vstoupil do kongresového sálu v kodaňské Preshalle sedm minut po ohlášeném začátku tiskové konference, provázen očividně nadbytečným počtem poradců trého pohlaví. Kdyby byl středověkým rytířem a chystal se k turnaji, natáhl by na sebe to nejpevnější brnění a obličej si zakryl důkladně kovaným hledím. Takto mu nezůstal jiný prostředek preventivní obrany, než povýšená nadutost, a protože si nedělal iluze o účinnosti takového opatření, zasmušilost jeho okrouhlé tváře korunované smotky slámově žlutých, na temeni řídnoucích vlasů byla autentická.

Novináři se rychle utišili.

"Základní fakta znáte," přistoupil prezident WASA přímo k jádru věci. "Umělá družice zvaná Čutora, vypuštěná z pandžábské stanice Diamond, vysílá v nepravidelných intervalech úzké svazky vysokofrekvenčního elektromagnetického záření o mimořádně velké energii. Tyto svazky byly detekovány navzájem nezávislými pozorovacími stanicemi WASA, národních kosmických agentur i aparaturami soukromých vědeckovýzkumných institucí. Jsou směrovány na východní stěnu nejstarší egyptské pyramidy, postavené před pěti tisíci lety u dnešní Sakkary. V hlubině Země, někde blízko jádra, se odrážejí, stoupají vzhůru a západní stěnou pyramidy vycházejí ven. Pokračují v cestě a zasahují povrch planety Marsu v místech, kde už před dvaceti lety byla údajně nalezena skupina pyramid, toto jsou fakta nezvratně zjištěná a potvrzená. Moji kolegové jsou specialisté v různých oborech, počínaje technikami přenosu vysokých energií a počítačovými simulacemi konče. Dámy a pánové, jsme vám k dispozici. Ptejte se."

Linda Howellová z UPI zahájila útok.

"Co hodlá WASA udělat krom toho, že bude případ studovat?"

"Na tuto otázku odpovím, až WASA případ prostuduje."

Někteří novináři se smáli, jiní hvízdali, ale bylo zjevné, že doktor Stopkowicz jejich zvědavost neukojil.

"Uvažuje se o urychlení příprav pilotovaného letu na Mars?" konkretizoval otázku své kolegyně zpravodaj agentury AP.

"O letu k Marsu vedoucí mocnosti WASA uvažují pro druhé desetiletí nastávajícího jednadvacátého století. Lze předpokládat, že úkaz přípravy urychlí. Zde přítomná inženýrka Ramirezová vás může informovat lépe," obrátil se na jednoho z "dámských poradců".

Černovlasá Jihoameričanka položila důstojně ruku na svazek spisů tlustý dobrých dvacet centimetrů.

"Úhrnně mohu říci," dodal doktor Stopkowicz, "že s ohledem na komplexnost problematiky není reálné uvažovat o větším než dvacetiprocentním zkrácení termínů. Příchod dítěte na svět neurychlíte tím, že se na něj budete víc těšit!"

Pokusu o vtip se nikdo nezasmál.

"K Marsu letí automatická sonda vybavená návratovým modulem," přihlásil se o slovo Janusz Baranowski z agentury PAP. "Uvažuje se o změně kursu a o přistání v oblasti údajných marsovských pyramid?"

"Automatická sonda Sadko má splnit specifické funkce," odpověděl prezident WASA. "Především má zmapovat šest vybraných oblastí, o kterých se předběžně uvažuje jako o místech přistání prvních kosmonautů. Po vyhodnocení materiálu sonda přistane a bude dále vyhodnocovat eventuální přistávací plochy zejména z hledisek fyzikálních. Zmiňovali jsme se o urychlení příprav pilotovaného letu. Změna kursu a programu sondy Sadko by přípravy zpomalila o..."

Naklonil se k jednomu z poradců, který to hbitě spočítal na své konzoli a šeptl šéfovi výsledek. Ten se zatvářil vítězně a dodal: "...o dvaatřicet měsíců!"

"Po tom, co jsme se dozvěděli," zvolal mladý černošský novinář odkudsi z rovníkové Afriky, "je snad jasné, že první kosmonauti přistanou u pyramid na Marsu!"

"Jasnost pohledu vám závidím," řekl doktor Stopkowicz. "Mohl byste mi možná sdělit, z čeho usuzujete, že terén v okolí údajných pyramid je vhodný k přistání dvojice kosmických lodí!"

"To by měl zjistit Sadko," nedal se zakřiknout Afričan, "a proto byste měli změnit jeho kurs."

"Sadko bude zkoumat oblasti předem vybrané po mnohaletých dálkových průzkumech. Tyto průzkumy se zabývaly celým povrchem Marsu včetně oblasti kolem údajných pyramid. Kdyby se v průběhu předběžného šetření ukázalo, že právě zde je jedno z míst vhodných k přistání, aparatury Sadka sem zaměří pozornost. Znovu musím zdůraznit, že kosmonautika je věda. Zbožná přání podporovaná romantickými představami v ní nemají místo."

O slovo se přihlásila Simonne Chapelazová, sloupkařka Figara.

"Moje krajanka Marie-Anne Letierová, jejíž osud je v současné době nejasný, má rozhodující podíl na objevu, o jehož důsledcích tady hovoříme. Ona zkonstruovala výzkumnou aparaturu umělé družice Čutora. Její objev otevřel nové perspektivy. Řekl jste nám, že v oboru pilotovaných i nepilotovaných letů WASA neudělá v dohledné budoucnosti nic. Jak ale hodlá zúročit objev Letierové?"

"Hypotéza kolegyně Letierové je nesporně zajímavá a zasluhuje bedlivou pozornost," řekl prezident WASA opatrně. "Rád bych ale zdůraznil, v čem spočívá podstata vědeckého experimentu: není závislý na osobě, na místě a na čase. Čili - jinými slovy řečeno - je kýmkoli, kdykoli a kdekoli opakovatelný. Doktorka Letierová umístila do družice aparatury, jaké byly podle dostupných údajů konstruovány už v osmdesátých letech, ba v sedmdesátých, a uvažovalo se o nich už koncem padesátých let, jakmile byly dokončeny první matematické modely Velkého třesku. Bohužel však Marie-Anne Letierová není k disposici, aby mohla podat bližší vysvětlení. A družice sama, jak jistě chápete, není dostupná."

"Ale všechny pokusy z osmdesátých let nevedly k žádnému konci!" vykřikla Simoně Chapelazová.

"K jakému konci povedou pokusy slečny Letierové, uvidíme, až budou ověřeny," děl prezident WASA přísně.

"Neberete je tedy vážně?"
"Další otázku, prosím," odvrátil se učený muž od neučené ženy.
"Můžete se vyjádřit k hypotéze," ozval se Jakub Pokorný, zpravodaj deníku DNES, "podle níž je záření, zachycované a retranslované Čutorou, mimozemského původu?"
"Vše, co nevzniká na Zemi, je mimozemského původu. Chcete zřejmě říci - mimozemského inteligentního původu. Tato hypotéza byla v uplynulých hodinách rozšířena nezodpovědnými novináři. Rád bych upozornil na to, že pyramidu u Sakkary neostřelují svými paprsky nějací mimozemšťané, nýbrž umělá družice, výrobek firmy Zero-Zero se sídlem v Gdaňsku! Teprve až provedeme nové, na sobě nezávislé experimenty, můžeme se vyslovit k povaze údajných částic nového druhu. Tyto experimenty ale potřebují prostředky a čas."
"Jak vysvětlíte fakt," zeptal se Reuterův zpravodaj, "že objev učinila ve volném čase zaměstnankyně soukromé firmy a že družice byla vypuštěna podle všeho načerno z kosmické stanice bezvýznamné mocnosti? Proč tak velké a tolika prostředky disponující organizace, jako je WASA, nejsou vpředu, proč se táhnou vzadu?"
"Malé výzkumné týmy si mohou dovolit postup metodou pokusu a omylu. Každý omyl stojí WASA ne miliardy, ale desítky miliard, a to jsou peníze, které pocházejí i z vašich daní, milý pane Jenkinsi!"
Tentokrát se novináři zasmáli, neboť daňové otázky se týkaly jich všech. Jenkins, potěšený tím, že si pan prezident pamatoval jeho jméno, zůstal stát, a třeba to byla contra honos mores novinářského stavu, položil další otázku:
"K čemu tedy je taková mamutí organizace? Mamuti vymřeli. Drobí se velké průmyslové koncerny. Rozložily se politické útvary. Není na čase rozpustit WASA?"
"Decentralizace, pružné rozhodování malých, krátkodobě životných celků, úzce specializovaných, to je vskutku převládající tendence moderní doby. Jenže určité projekty jsou mimo dosah malých pružných organizací. Mluvili jsme o pilotovaném letu k Marsu. Nuže, přátelé, to je příklad takového projektu. Žádná firma Zero-Zero, ale ani Leviatan typu Macušita nedokáže vyslat kolumbovskou výpravu k cizí planetě. To je úkol pro celé lidstvo, k němu se musejí spojit všechny průmyslové státy, je třeba jednotného vedení, jednotně koordinovaného úsilí a k tomu slouží WASA!"
Někde vzadu v sále nastal rozruch. Lidé tam vstávali a skleněné oči fotografických a video kamer spouštěly pana prezidenta ze zřetele.
Urostlý padesátník, trochu při těle, ale zřejmě disponující velikou tělesnou silou. Pravou polovinu tváře mu kryla plastiková náplast. Na hlavě měl prazvláštní účes. Bylo možno vymyslet tucet teorií, proč muž zvolil právě takový zástřih, ovšem nejpravděpodobnější vysvětlení spočívalo v tom, že mu vlasy z části ohořely a nůžkami se snažil defekt zamaskovat.
"Nejsem novinář," řekl ten muž zvučným hlasem. "A právě novináře by mohlo zajímat, co jsem se dozvěděl. Brian Tevis na palubě Diamondu nezahynul! Je dokonce v kontaktu se Zemí a ví, co se dole děje. Ví o záření vysílaném Čutorou. Co uděláte, abyste ho stáhli zpátky na Zem? To by mělo novináře zajímat, a ne nějaké hlouposti o pyramidách na Marsu!"
Stopkowicz dal pokyn pořádkové službě, aby výtržníka vyprovodila ze sálu. Dovnitř mají přístup jen akreditovaní novináři! Jak je možné, že ten provokatér se vůbec dostal do sálu? Případ je nutno přísně vyšetřit.
V další části tiskové konference Stopkowicz kategoricky, ba dokonce "co nejrozhodněji" popřel zprávu neznámého výtržníka. A na samém konci konference - protože měl přece jenom dojem, že je novinářům cosi dlužen a že komickým incidentem jeho vážnost jaksi utrpěla - dal k lepšímu jednu perličku: "Mimochodem, dámy a pánové, třeba vás bude zajímat, kdo byl ten křikloun. Jak jsem si stačil ověřit, měli jsme tu čest potkat se s bývalým policejním kapitánem Salzmannem, který byl vyhozen pro neschopnost a důvodné podezření ze spolupráce s organizovaným zločinem. Jeho vinou zahynuli profesor Béla Németh a jeho asistent, jeho kolega Robins a váš kolega Polanski z agentury TURBO-NEWS, a pravděpodobně i Marie-Anne Letierová jakož i Juliana van Grofová. Tolik na dokreslení charakteru pana Salzmanna... Ale dámy a pánové!" To zvolal Hans Stopkowicz, když se auditorium zvedlo co jeden muž a jedna žena a hrnulo se k místům, kde naposledy neznámý muž, nyní už známý kapitán Salzmann, seděl.
Místo však už bylo prázdné.
2.
Brzy poté, kdy záchranný tým vedený Lino "Red" Romitou opustil Diamond, dle Romitova mínění odsouzený ke zkáze, se ve všech prostorách kosmické lodi rozsvítila světla. Pomocné motorky bez nesnází loď stabilizovaly. Brian Tevis uzavřel oba poklopy přechodové komory a ze zásobních nádrží doplnil atmosféru. Potom svlékl skafandr, pečlivě ho uložil tam, kam patří, a věnoval se úvahám, co podnikne dál.
Vypustil Čutoru a unikl z dosahu Kazanawy, Orlando Singha a Zappy. To bylo velké vítězství. Nepochyboval o tom, že Diamond je i nadále pod dohledem z vnějšku a že pozitivní změny, k nimž došlo v posledních deseti minutách, pozorovatelům neuniknou. Brzy tu bude nový záchranný tým, ale tentokrát půjde o skutečnou záchranu, nikoli o deportaci.
Nepochyboval o tom, že kdyby odešel s Romitou, Kazanawa se Singhem by ho předali rovnou do rukou hrdlořezů pandžábské policie, nebo - ještě hůře - katům Macušity.
Už dávno nevychutnával blaho beztížného prostoru tak jako teď. Byl na palubě sám, nikdo po něm nežádal žádnou práci, nemusel se nikomu zpovídat. Stal se - takřka autentickým - trosečníkem. Jako v nějakém dobrodružném filmu!
Jeden neodkladný úkol ho přece jenom čekal: bude třeba navázat spojení s nějakou nezávislou stanicí, nejlépe s Archimédem nebo Leonardem. V krajním případě se může přepravit na některou z těchto orbitálních stanic sám. Má přece k dispozici výkonný tahač!
Nebylo mu lehko u srdce, když proplouval úzkým průlezem do řídicí sekce. Podvědomě se obával, že zpod konzole vyleze Zappa, nebo ještě hůře Kazanawa, že od stropu šustne červená Sinhgova šňůra a zavine se mu kolem krku. A pak - škub, a nastane konec.

Sekce ale byla prázdná, větráky a hydraulické pumpy temně hučely někde za bariérou kevralových panelů, na displejích pochodovaly sloupce čísel a skríny byly pomalované obrazci. Na tom vrchním, jak jinak, Paňdžáb, hranice s hlídkovými a kontrolními body. Válečný stav je odvolán, pánbůh za to zaplať.
Usedl do svého spojařského křesla a aktivoval pojítko. Udal počítači vlnovou délku Archiméda, tam by se dovolal nejraději. Na kontrolním displeji však naskočilo jiné, jemu neznámé číslo. V reproduktoru to zapraskalo.
"Slyšíte mne, Tevisi?" ozval se mužský hlas.
"Tevis na příjmu."
"Hovoří s vámi prezident Macuoka," řekl ten muž.
Tevisovi se Zazdálo, že Diamond začal prudce brzdit, taková tíže na něho dolehla, tíže a nesnesitelné horko. Macuoka! Kdo z pěšáků měl příležitost s ním mluvit! Snad - těsně před smrtí...
Jediným pohledem se přesvědčil, že komunikace jde přes kódovací zařízení. Podle toho, co tvrdil údaj na počítači, CPU je využitý na sedmašedesát procent. Tolik kapacity spolyká ten zatracený šifrovací program! Věru, pan Macuoka hodně dbá na bezpečnost.
Macuoka se objevil na skrínu. Po jeho žovialitě nebylo ani stopy. Tvrdá tvář Asiata? Nesmysl. Byl to prostě obchodník, kterému nešlo o nic jiného, než o prosperitu firmy.
"Rád slyším, že žijete, Tevisi," řekl. "Už jsme vás tu odepsali."
"Žiju," připustil Tevis, aniž byl stoprocentně přesvědčený, že mluví pravdu.
"Znáte jméno Salzmann?" zajímal se Macuoka.
Nežiju, pomyslil si Tevis.
Bangkok. Protiteroristický oddíl. Měli ho na mušce, už když kladl ultimitovou pumu do odvodňovacího kanálu. Generál Schloemp... Tvrdý muž protipartyzánské ofenzívy. Až moc tvrdý. Liberální žurnalisté obkládali jeho jméno slovem fašismus ve všech pádech a tvarech. Generál musel být odstraněn stůj co stůj... a proč ne rukou bojovníka za svobodu? Atentát prokázal, že tvrdá linie nevede k ničemu! A kapitán Salzmann byl režisérem celé téhle grotesky, ve které jsem hrál hlavní úlohu, uvažoval Tevis.
Polkl.
"Znám to jméno."
"Přišel málem o život. Vyhodili ho od policie. Ale jde po vás, Tevisi. Tvrdě žádá, abychom vás stáhli dolů. Co jste mu provedl?"
"Nejspíš to," řekl Tevis, "že jsem mu zabránil v pokusu provést něco mně."
Macuokova tvář poněkud roztála.
"Pak je to vážné. Jsou věci, které se neodpouštějí. Nemusím se vás ptát, zda jste s ním v rádiovém styku."
"To opravdu nejsem. Vaši technici by to věděli!"
"Přesvědčili jsme se o vašich schopnostech, Tevisi. Umíte dělat věci, o kterých naši technici netuší. Co byste říkal změně programu? Třeba... cestě na Mars?"
"Co je to za nesmysl?" vybuchl Tevis. Pak si vybavil: Vy, Garrette, poslouchejte, co vám uši stačej. Já vás nespustím z merku... i kdybyste mi měl utéct třeba na Mars. Zase ten prokletý Bangkok! A prokletý parchant Salzmann. Ten, když si něco umane...
Umanul si Mars.
"Není to tak velký nesmysl," řekl Macuoka. "Moji technici sice nedokáží všechno - jak dobré víte, ale něco přece jenom svedou. Například nějaké výpočty... Je technicky možné, abyste letěl na Mars. Samozřejmě ne raketoplánem, ale tahačem, doplněným o určité agregáty. Máte dokonce i velké procento naděje, že se vrátíte nazpět. Odpovídá běžnému riziku zalétávání nových stíhacích letounů."
"Proč bych to měl dělat? Protože nějakému policajtovi ruplo v makovici?"
"Nejenom proto, Tevisi. Taky proto, že ten nápad se mi líbí. Něco mi dlužíte, Tevisi, nezapomínejte na to!"
Mluví o Pointeru. Mají mi za zlé, že jsem přispěl k ukradení Pointeru. Konec konců, odsoudili mě k smrti...
Tohle jsme už probrali, Tevisi, zaslechl v duchu Zappův hlas. Ne, nemá smysl o tom dál hovořit.
"Macušita vám poskytne plnou podporu. Vy poletíte, Tevisi. Jinak... Přece nestojíte o to, co by vás čekalo tady dole."
"Když mě budete srát," řekl Tevis a sám byl překvapen, jak osvobozující účinek na něho ta hrubost měla, "udělám krátký proces sám se sebou."
"Neuděláte," řekl Macuoka výsměšně a sebejistě. "Nejste ten typ, který dělá sebevraždy. Nevězí ve vás zoufalec. Vždycky jste byl idealista. Rozumím vám lépe, než kdo jiný kdykoli předtím, vaši matku nevyjímaje. Byl jste vždycky služebník myšlenky. Cesta na Mars, to je přece myšlenka, pro kterou stojí za to riskovat! Gagarin, Armstrong... To jsou jména do historie. Nechcete se k nim připojit?"
"Nechci," řekl Tevis ponuře. "Historie mi může vylízat prdel." Byla to představa tak groteskní, že se jí pousmál. "Něco vám povím, Macuoko. Vy si myslíte, kdovíjak že mě máte v hrsti. Ale jestli někdo mohl někomu oprávněně říct, že na něho z vysoka sere, tak je to tenhle případ. Doslova z vysoka na vás seru a je to o to skvělejší, že jste takovej hlavoun. A ještě něco vám povím, Macuoko: Kdybych mohl, celou tu vaši Zemi bych vyhodil do povětří, jako toho zkurvence Šchloempa!"
Macuoka ho pozorně sledoval. Chvilku mlčel, a pak řekl: "Vy na ten Mars poletíte."
Potom skrín ztmavl a Tevis byl znovu sám. Rozepnul si blůzu na hrudi a zhluboka oddychoval. Teď mu bylo jasné, že cestu nazpět má poněkud neschůdnou, asi jako by vedla ústím sopky Krakatoe.
No co, jednou umřít musím. Ale já si zvolím tu chvíli, žádný žlutý parchant mi do toho nebude žvanit.
Něco ho přimělo, aby se nachýlil k průzoru.
Civěl na něho nudný Mannhattan hvězd, ty stálé nemrkavé oči... Ale jedna mrká! Hurá Tevisovi, hip hip cestě na Mars,

četl ty signály. Vezeme ti žrádlo a kyslík! Kdo je to "my"? Macuokovi lidi? Co je to za nesmysl? Upadl do zmatku a ten se přiblížil panice, když se přistihl, že si při pohledu průzorem položil v duchu otázku: A kde vlastně je ten váš zkurvenej Mars?
3.
"Group Eight," řekl Salzmann ironicky. "Gatuluju."
Bird's Nest Pub rozhodně nebyl ten nejlepší podnik v Kodani. Hlavní atrakcí pivnice byl pták velikosti kavky s dlouhým žlutým zobákem, obývající nevelkou klec na prosklené lednici. Navzdory neútěšnosti jeho osudu se pták v nepravidelných intervalech smál, vyrážel ze sebe nevázaný chlapský chechot, nakláněje hlavu nazad v gestu, které mělo dozajista větší významovou hodnotu, než onen zvuk, vybízející prostoduché dánské pivaře k veselosti.
"Já gratuluju," řekl Macumura. "Co dělá vaše pravá ruka Robins?"
"Hnije v hrobě. Ani to se nedá říct v téhle svinské době, kdy z vás půlku zpopelní a druhou půlku rozprodají na náhradní díly. Kolega Robins byl tak říkajíc předzpopelněn a o jeho náhradní díly by mohl projevit zájem jen kanibalský kmen na Sumatře. Smažená játra a tak tomu podobně."
Macumura si ho pozorně prohlížel.
"Tomu vy Evropané říkáte černý humor, nemám pravdu?"
"Západní civilizace se dostala v Japonsku už hodně daleko," podotkl Salzmann, "když jste schopen mluvit o humoru. Ale vážně, Macumuro, když uvážím, že jste to všechno vlastně spískal vy... Nejraději bych vás nakopal do prdele."
"Kdyby tím byly věci napraveny," děl Macumura, "ochotně bych vám to dovolil a nedbal bych, že ztrácím tvář."
"Jsme jak dva kluci, kteří si navzájem rozbili autíčka."
"Dá se říct," přikývl Macumura. "Víte, že jsem na tom stejně jako vy, Salzmanne? Ještě mě sice nevyhodili, jako to udělali vám, ale rozhodně nefiguruju na seznamu lidí, kteří dostanou zvláštní vánoční prémii. A když nechytnu van Grofa, příští vánoce můžeme strávit společně. Třeba někde dostaneme místo nočního vrátného, mohli bychom hlídat sklad s čepicemi nebo plovárnu."
Vidíš, řekl v duchu vyčítavě ptákovi se žlutým zobákem. Teď se nezasměješ. A tak dobrý fór to je.
"Co dáte, když vám povím, kde van Grof je?" zeptal se Salzmann.
"Technické prostředky," ušklíbl se Macumura. "To je víc, než jste čekal, nemám pravdu?"
Salzmann napřáhl ruku a Macumura mu ji stiskl za silného a znepokojivého ptačího smíchu.
4.
Bezpilotní špionážní dron sledoval blankytné modrý skříňový suzuki už dvě hodiny. Vozík uháněl k severu po magistrále Kodžima-Skakaide, která spojuje ostrov Šikoku s hlavním japonským ostrovem Honšú. Řidič udržoval pravidelné tempo, každou hodinu však zastavoval u čerpací stanice: byl to důkaz, že jede na vodíkový pohon.
Signál kamery s vysokou rozlišovací schopností přebírala stacionární telekomunikační stanice Nightingale 3 a po náležitém zakódování ho předala sítí Nightingale dál, takřka až přes půl zeměkoule. Byl určen diskové anténě, umístěné na střeše jednopatrového, poněkud sešlého domu na předměstí Heraklionu, hlavního města Kréty. Na první pohled se zdálo, že dům patří člověku, který kdysi kráčel s dobou, ale už ho ta chůze unavila. Na střeše vedle diskové antény stála sice baterie slunečních kolektorů, ale značně starého typu. Termostabilizační desky si majitel neobstaral buď proto, že o ně nestál, nebo proto, že na ně neměl. Tato převratná novinka byla přece jenom ještě velmi drahá.
Toto by asi usoudil o majiteli domu člověk, který by dům pozoroval zvenčí. Jakmile by vstoupil, rychle by změnil názor. Ocitl by se totiž v řídicím středisku, sice nevelkém, ale úrovní spojovací techniky souměřitelném se vším, čím disponuje Houston. Nikde žádné obrazovky, displeje, měřicí technika, která obsluhující personál zavaluje ustavičným tokem informací. Centrum vypadalo jako přepychově zařízený salón, v jehož středu stál rozměrný psací stůl s ebenově černou deskou. podlaha, stěny i strop byly bílé bez jediné ozdoby, matné jako alabastr. Takové velkoplošné skříny bylo možno spatřit opravdu jen v těch největších řídicích střediscích světa. V tuto chvíli nezobrazovaly nic, protože se nic mimořádného nedělo. Tři muži, kteří seděli ve středisku v pohodlných křeslech, si polohlasně povídali a jen tu a tam pohlédli na obrazovku maličkého televizoru, který měl jeden z mužů na opěradle křesla. O nějaké doktorce Verhearenové neměli tušení a nejspíš by se podivili, kdyby jim někdo řekl, že nějaká žena toho jména je jejich velký šéf, a že jejich tým patří do operativy Skupiny číslo čtrnáct.
Displej předváděl jednotvárný obrázek: pohled z ptačí perspektivy na blankytně modré skříňové suzuki.
Chovali se nenuceně; jako doma, nebo ještě lépe, jako na pracovišti - kde tráví dny a týdny a měsíce, nevzrušivé, jednotvárné. Ve skutečnosti přišli do tohoto bělostného sálu před necelými třemi hodinami, nedlouho poté, co vystoupili z nájemného turbojetu na rozpálenou plochu heraklionského letiště a nadechli se vzduchu prostoupeného zvláštní směsicí vůně levandule a mořských řas.
Pracovali pro finskou firmu SIMULA, specializovanou na obsluhu a optimální využití databázových systémů. Komu SIMULA patří, nevěděli a ani se nesnažili se to dozvědět. Vzájemně se znali už dlouho, ale jenom ze služebního styku a pod krycími jmény. Velitelem trojky byl Breg, podle přízvuku nejspíš Němec. Asistoval mu Kris, chlapík typu jižního, ale původem zřejmě Fin. O vizuální kontakt a dálkovou obsluhu automatů se staral Španěl, známý v okruhu firmy SIMULA jako Amado. V průběhu včerejšího dne je dispečer firmy SIMULA stáhl na letiště v Orly. Breg přiletěl z Frankfurtu, Kris odněkud z rumunských Karpat a španěl Amado, ten zřejmě trávil volno v Paříži. Přespali v tranzitním hotelu a teď byli zde, v Heraklionu. Až vykonají práci, za niž jsou - nemálo - placeni, opět se rozejdou a budou čekat, až je dispečer znovu svolá.
Honorář dostávají tak vysoký, že si mohou dovolit i dlouhé čekání. V prvních okamžicích po příchodu zavládla v sále napjatá atmosféra. Bregovi se zdálo, že Amado věnuje přílišnou pozornost onomu velikému stolu uprostřed. Věděl dobře, že Amado měl loni nepříjemný malér a divže ho od firmy nevyhodili: nevhodně se zajímal o pozadí jisté zakázky, chtěl vědět, pro koho vlastně SIMULA pracuje. Naprostá diskrétnost, to byla hlavní zásada firmy SIMULA. Zákazník

si od ní najímal vysoce kvalifikované, ale nezaujaté, ba lhostejné pracovníky. Je to živý hardware, nic víc, bez vlastních zájmů, bez vlastního myšlení. Hardwaru je lhostejné, pro koho pracuje, pro Petra nebo Pavla. Amado byl ale zvědavý. Jednou na svou chybu doplatí. Breg se na něho přísně podíval. Neřekl ani slovo. Sál byl víc než pravděpodobně odposlouchávaný. Není dokonce vyloučeno, že je někde umístěna i miniaturní kamera a sleduje počínání najatého týmu. Breg ale věřil, že bleskurychlý pohled unikne její pozornosti, pokud nějaká je. Amado se jenom usmál.
Měl vynikající zrak a fotografickou paměť. Za kratičkou chvilku postřehnou, že počítač je vyroben firmou Yamaha, že je to dvě stě čtyřicítka loňské výroby. "Vyslechněme instrukce," řekl Breg.
"Nezbyde nic jiného," pravil Kris. "Až to skončí, půjdu se vykoupat." Sedl si do křesla a přehodil nohy přes opěradlo. Tvářil se netečně, ale to byla jenom hra. Ve skutečnosti to byl člověk schopný maximálního soustředění. Dovedl s počítači doslova splynout, snad ještě lépe než Breg. Neměl ale dar přirozené autority, a tu každá vedoucí osobnost potřebuje.
Yamaha za pětadvacet miliónů, přemýšlel Amado. Kdo si může dovolit takový stroj? A kdo ho instaluje v téhle pekelné díře světa? Heraklion... Je vůbec na mapě? Cestou z letiště si všiml pestrobarevných cikánských táborů lemujících to, čemu šofér říkal dálnice. V ulicích města smečky toulavých psů. Chlapi v černém na židličkách před zchátralými domy, oči upřené do minulosti. Závany vůně subtropických květin, ale také útoky pachu tlejících odpadků. Ne, tady bych pětadvacet miliónů dolarů neinvestoval, leda bych k tomu měl moc dobrý důvod. Kdo je asi majitel střediska?
Ta otázka mu vířila v hlavě. Zvědavost, to je neřest v jistém slova smyslu podobná toxikomanii. Zodpovíš jednu otázku, ale duše se tím neuklidní, leda na chvilku. Jednou na to dojedeš, tak mu vyhrožoval Breg v kabině turboletu. Kris k tomu neřekl nic, ale asi si myslel totéž. Já se s vámi nepřu, mládenci, já vím, že nemůžu dobře skončit, ale co mám proti své neodolatelné zvědavosti dělat? Proč myslíte, že jsem se stal specialistou na dálkové řízení vizuálních automatů? Copak takovou práci může dělat jiný člověk než chorobný zvědavec? Začala instruktáž.
Podivná procedura... Obvykle trvá deset patnáct minut. Muži, kteří přišli z cizího světa, jsou během několika minut zasvěceni do speciálního problému. Nechce se od nich, aby ho jenom vzali na vědomí. To by bylo málo. S pouhým akceptováním faktů by nikdy nedokázali splynout s počítačem a s databázovou sítí - a přesně to se od nich chce, to se od nich čeká. Japonsko. Jejich operační oblast je teď Japonsko.
Proč ne, to je nepřekvapilo. Řídicí středisko bylo takřka vždycky jinde, než se operace odehrávala. I to byla součást bezpečnostních opatření. Dokonce se velmi často stávalo, že ani netušili, kde operační oblast je: továrny, obchodní centra, úřadovny, to jsou neosobní prostory, všude se hovoří stejnou angličtinou, japonštinou, němčinou, všude najdete stejně pestrou směsici barev pleti... Dnes budou pracovat takříkajíc v plenéru, pod širým nebem.
Dostali za úkol střežit dodávkový automobil suzuki, střežit, nic víc. Měli k dispozici jeden bezpilotní letoun a patřičné telekomunikační zařízení. Pokud by o suzuki kdokoli projevil nepatřičný zájem, měli zjistit, kdo to je. Dokonce jim řekli, koho modrý suzuki veze.
Soudě podle registračního čísla, namalovaného na střeše, vůz patřil firmě Tacuo, specializované na pěstování zaručeně nechemizované zeleniny. Však také jsou zásilky zeleniny firmy Tacuo přepravované v kontejnerech obalených kovovou fólií, která zaručuje dokonalou izolaci před kontaminovaným vzduchem. Vůz, čile uhánějící k mostu spojujícímu Šikoku s Honšú, vezl artyčoky, jak bylo možno se přesvědčit způsobem velmi snadným v současné éře informatiky: registrační číslo umožnilo zájemci získat adresu dispečinku firmy a dispečerka kvákavou angličtinou ochotně sdělila, co, kdo a kam veze.
To vše bylo jasné a nesporné, nejasná a sporná zůstávala jediná, zato zásadní otázka: Zda dispečerka lže záměrně, nebo zda si opravdu myslí, že v autě jsou artyčoky?
Muži věděli, že v bedně kryté kovovou fólií není zelenina, nýbrž miniaturní komunikační zařízení. Věděli také, že v kabině jsou dva muži, Evropané. Jejich jména neznali - stará se o ně jiný tým. Jejich úkolem je lokalizace, nic víc. "Brzy budou u mostu," podotkl muž, který opatroval minivizor. Jeho druzi zpozorněli.
Před mostem doprava zhoustla. Vůz, po dlouhou dobu osamělý, byl teď obklopený ze všech stran automobily osobními i nákladními. "Je to tady," hlásil Amado.
Suzuki vjel na most. Jeden z mužů už před chvilkou vydal povel a dron se snesl níže a porušil dokonce letovou hladinu. Jestli si toho ostraha vzdušného prostoru všimne, bude z toho pěkná pokuta. Kořist je ale příliš vzácná, aby ji ztratili ze strachu před pokutou.
Modrá ploška vyplňovala celou obrazovku. Řídicí počítač střediska uposlechl polohlasně vysloveného rozkazu a televizní obraz naskočil na čelním skrínu. Doprava byla hustá, auto jelo pomalu. Části konstrukce mostu se míhaly přes zorné pole. Bylo to nepříjemné.
Modrá ploška vyplňovala celou obrazovku.
"Co je tohle, sakra?"
Vůz zmizel. Zajel pod cosi žlutého a neprůhledného, jako by vjel do garáže.
"Širší pohled!"
Počítač vzal rozkaz na vědomí, převedl ho do série digitálních údajů, telekomunikační síť Nightingale ho přenesla téměř přes polovinu zeměkoule a tam, vysoko nad průlivem oddělujícím Šikoku a Honšú, zašuměl lineární motorek transfokátoru.
A hned bylo ve velkém sále nenápadného domu na předměstí Heraklionu všechno jasné.
Po konstrukci mostu postupovali jako maličké berušky automaty, které obnovovaly její nátěr. Aby částečky barvy nepadaly na automobily, vozovku kryl půlkilometrový pruh plastiku. Atmosféra v sále se v jediném okamžiku změnila. Ještě před chvilkou tu vládl poklid. Tři muži seděli jako tři přátelé, kteří tráví dopoledne pozorováním nepříliš zábavného televizního programu. Teď bylo nejednou zjevné, že jsou vojáci. Breg, který se doposud ležérně opíral zadkem o hranu stolu, rychle stůl - přesněji řečeno počítač - oběhl a dosedl do křesla. Kris se posadil z boku. Pouze

Amado, který sledoval jízdu modrého suzuki na obrazovce minivizoru, zůstal na svém místě. "Čas," štěkl Breg.
Na hlavním skrínu se objevily číslice, jaké zná každý majitel digitálních hodinek. Za pětadvacet vteřin by se modrý suzuki měl vynořit. Také Kris vydal rozkaz. Ovládl dron a teď mu nařídil, aby přešel na snímání obrazu v infračerveném spektru. Sám nevěřil, že tento pokus povede k něčemu dobrému, ale nechtěl nechat žádnou možnost ležet ladem.
Skutečně, obraz se změnil jenom na barvě, díly mostní konstrukce byly najednou jasně žluté, kdežto plachta, o něco studenější, byla zobrazena v barvě červené. Tepelné záření automobilů plachtou nepronikalo. "Optický režim. Hlavní skrín," řekl Kris. Ještě deset vteřin.
Všichni tři teď upírali zrak na obrovskou obrazovou plochu na hlavní stěně. Při tomto zvětšení bylo trochu vidět řádkování obrazu, ale přesto byla rozlišovací schopnost dokonalá. Ještě tři vteřiny.
"No a máme to tady," řekl Breg klidně.
Uplynuly tři vteřiny, uplynulo pět vteřin - a modrý suzuki nikde. "Sleduj dál hlavní pole," pokynul Breg Krisovi. Vzápětí ukázal prstem na Amada. "Proklepni všechny vozy."
Rozkaz to byl lakonický, na hranici srozumitelnosti, ale tito tři muži spolu nesloužili v kritické situaci poprvé a nepotřebovali mnoho slov k dorozumění.
Rozmanité obrazy se teď objevily i na bočních stěnách sálu. Breg, Kris a Amado si počínali jako dokonale sehrané trio hudebníků, jako miniorchestr, který hraje neobyčejně složitou skladbu. Každý, jak se zdálo, jednal na vlastní pěst, a přesto se jejich úsilí vzájemně doplňovalo a podporovalo. Počítač teď pracoval s plným nasazením kapacity, jako když řidič sešlápne naplno plynový pedál transkontinentálního tahače, jehož motor doposud jenom broukal na volnoběh.
Obraz vysílaný bezpilotním letounem se odstěhoval na boční stěnu vlevo. Hlavní skrín se rozdělil na tři pole. Na levém byl vidět obraz rozmístění automobilů těsně před tím, než vjely pod plachtu, na pravém se ukázala situace, jaká nastala o osudnou půlminutu později. Na prostředním dílci počítač sestavil simulaci děje, který se pravděpodobně odehrál v těch třech desítkách vteřin, kdy suzuki byl ukrytý před objektivem bezpilotního dronu.
I bez pomoci počítače muži postřehli, jak zásadně se dopravní situace za půl minuty změnila.
Silnice měla tři jízdní pruhy, suzuki jel v prostředním. Po půlminutě byly vozy jedoucí v pravém jízdním pruhu daleko před automobily ve středním a levém. Navíc vozy ve středním a levém pruhu jely najednou ve větších rozestupech. Bylo tedy zřejmé, že je něco zdrželo, musely přibrzdit, tím před nimi vznikla mezera, kterou teď svou akcelerací zmenšují, zatímco vozy vpravo jedou dál pravidelnou rychlostí.
Toto bylo nabíledni. Ale na podrobnější analýzu v tak krátkém čase lidský mozek nestačil. Zato počítač si s ní poradil hravě.
V paměti měl zaznamenáno přesné postavení každého z automobilů v zorném poli kamery. Ve zlomku vteřiny probral stovky variant, ale usoudil, že nejpravděpodobnější je tato: v kritický okamžik, který nastal pět vteřin poté, co suzuki zajel pod plachtu, řidič zeleného range roveru, který jel modrému suzuki po boku, šlápl na brzdu. Uvolnil tak suzuki místo, ten přejel do levého jízdního pruhu a ocitl se za zádí velikého nákladního vozu mack. Vzápětí se ze zádi macku vynořila nájezdová rampa, řidič přibrzdil a suzuki vjel po rampě do nitra návěsu!
Počítač znázornil simulovanou situaci nejdříve ve schematickém nákresu, ale na druhý pokus se mu podařilo vyvolat dokonalý iluzivní obraz, nejdříve fázovaný na sekvence statických snímků, potom přirozený, plynulý. Přehrávka teď vypadala tak věrohodně, jako kdyby nad mostní vozovkou žádná plachta nevisela a dron mohl celý děj pohodlně snímat. Range rover brzdí, suzuki se před něho bleskově řadí, nepřestává akcelerovat, ani když se před ním rozsvítí obrovská brzdová světla nákladáku. Akcelerace mu pomůže vyhoupnout se na rampu. Zmizí v nitru závěsu, ale to už akcelerují všichni: řidič nákladáku, řidič range roveru a také řidiči vozů ve středním pruhu dálnice. Ten první, který jel v bílém datsunu hned za modrým vozem suzuki, asi viděl, co se stalo, ale ti ostatní nezpozorovali pravděpodobně nic.
Takový byl výsledek práce obou mužů, kteří seděli u počítače.
Ale ani Amado nelenil.
Polohlasně nadiktoval do skrytého mikrofonu poznávací značky podezřelých vozů, především macku a range roveru a potom datsunu. Těm dal největší prioritu. Pro jistotu si vyžádal informace o dalších vozech, jedoucích nejen v levém a středním jízdním pruhu, ale i v pravém. Na pomocném skrínu vlevo se začaly řadit sloupce údajů, jmen a čísel. Bylo třeba se jimi proklestit jak džunglí, mačetou logické úvahy odsekat liány, které zakrývaly výhled. Mack patřil jakési firmičce se sídlem v Soulu. Co je to za firmu? Komu patří skutečně, ne jen papírově? Pro koho pracuje ten, komu skutečně patří? A jak je to s range roverem? Kdo asi sedí za jeho volantem? Kam jede a proč?
Breg s Krisem, kteří právě úspěšně zakončili simulaci děje, organizovali zátah na nákladní mack. To byl vcelku jednoduchý úkol. Vždyť se vlastně nic neměnilo přátelé v Japonsku chystali uvítací výbor pro modrý suzuki, teď přivítají červený mack, jaký je v tom rozdíl?
Ekologická společnost SLON, stálo na pomocném skrínu.
Všechny ostatní informace zmizely, neměly význam.
Slon. Zájmové sdružení, politická strana nebo teroristická organizace? Policejní stanice hořely v Amazonii i Tanzanii. Důvod? Styky policistů s lovci slonoviny. Jihoafrický vynález popravy pomocí hořící pneumatiky nasazené na hlavu se mezi ekologisty rozmohl - přestože to byl způsob ze všech druhů poprav v současné době používaných ten nejméně vhodný z hlediska čistoty ovzduší. Hořícím límcem byl přiozdoben nejeden celník, který přimhouřil oko nad dodávkou klů. Mrtvoly klenotníků, obchodníků se zbraněmi. Mučené ženy, unesené děti. To všechno ve prospěch těch velkých, krásných zvířat.
Takže o van Grofa a jeho společníka se napříště bude starat Slon...
Bezpilotní dron teď sledoval červený mack.
Střetnutí, které hrozilo prohrou, se zvrátilo ve vítězství. Tři muži, kteří sledovali celou operaci ve vzdálenosti bezmála deseti tisíc kilometrů, odvrátili útok a naopak - získali výhodu. Protivník teď nemůže vědět, zda se manévr podařil, a

musí kalkulovat se dvěma eventualitami. To nikdy nevede ke klidu a bez klidu se jen zřídka dosáhne dobrého výsledku. Vítězové mohli být se svou prací spokojeni - a navýsost spokojeni budou jejich zákazníci, kteří si je k dozoru nad podezřelým nákladem modrého suzuki najali.

5.

"Napadlo vás někdy, že z hlediska principu vyšší humánní spravedlnosti má dnes už nezjistitelný počet miliard obyvatel planety Země právo na splachovací záchod, na ledničku s mrazákem, na třetinu automobilu a na televizor s videomagnetofonem? A že by si příroda lehla na břicho, kdyby každý z těch miliard měl svoje nezadatelné právo uplatnit?"

Doktorka Sandra Draskarová usoudila, že si Golanze a jeho poznámek nebude všímat.

Van Grof se na něho trošku zachmuřil. Nedrážděte tu ženu, je to zbytečné, znamenaly ty vrásky, které mu na chvilku zkrabatily čelo.

Už to nebylo ono bělostné čelo učence, dotýkané jen vznešenými myšlenkami. V posledních dnech ho musel vystavovat nepohodě, ba i slunečním paprskům, které v posledních třiceti, možná čtyřiceti letech považoval za mimořádně nebezpečné a vyhýbal se jim, jak jen bylo možno, takže se teď poněkud opálil, ba dokonce i částečně spálil. Golanz si s jistým pohnutím všiml, že se šéfovi dokonce loupe nos. Tento projev bezbrannosti vůči banálním fyziologickým procesům ho dojal, dokonce trochu rozlítostnil. Van Grof, učenec a jemný vzdělanec, více než zámožný, spíše bohatý, obklopený pohodlím, ale také kontakty s významnými lidmi na celém světě, byl teď muž na útěku, spoléhající na pochybnou organizaci ekologických fanatiků jako na zdroj poslední záchrany.

"Neberte to tak, že si vaší pomoci nevážíme," řekl van Grof. Bylo to první setkání tváří v tvář od počátku jejich vzájemné součinnosti.

"Proč vám nepomůže Matra-Messerschmitt?" zeptala se doktorka Draskarová.

"Nežádám vás o pomoc, ale o službu, kterou hodlám zaplatit," odpověděl van Grof. "Pokud jde o Matru-Messerschmitt... Nu, jisté důvěrné informace si chci ponechat sám pro sebe."

Seděli v kanceláři dílovedoucího stavební firmy Moses Sammut v Bugibbě na Maltě. Venku se rvaly sluneční paprsky s ostrým větříkem dujícím od zálivu svatého Pavla o nadvládu nad zaprášeným stavebním dvorem, na kterém mladík s fyziognomií hollywoodského herce a osudem maltského podruha myl hadicí velikou pojízdnou míchačku volvo, natřenou bíle s velikými modrými puntíky.

Malta... Ve féničtině to slovo kdysi znamenalo "útočiště". Kdo se tady jednou usadil, byl takřka v bezpečí, až na to, že byl vystaven sterým útokům pirátů a dobyvatelů.

"Už jednou jsme pomohli vašemu budgetu" připomněl Golanz. "To bude zachráněných slonů..."

Opíral se zády o laciný dřevotřískový psací stůl, na kterém kvílel elektrický větrák. Kolem projela terénní toyota, vybavená CD-playerem a hlavně zesilovačem, který předváděl, že jeho výkon je srovnatelný s šestnáctiventilovým čtyřválcem pod kapotou.

"Málem jste nechali sestřelit Hlídacího psa," vycenila na něho Draskarová zuby. Usmál se na ni.

"Metody naší firmy jsou neortodoxní, avšak účinné."

"Vím," odsekla. "Nechali jste za sebou i několik mrtvol a rozběsněnou policii."'

"O důvod víc, proč bychom měli co nejdříve přistoupit k věci. Je všechno připraveno?" zeptal se van Grof.

"Podle dohody," odpověděla Draskarová. "Dobrá. My závazek splníme. A vy..."

"Jak jsem řekl, veškerý výtěžek poslední operace - a věřte, že operace Čutora byla jen jeho pouhou nepatrnou součástí - převedu na konto sdružení Slon. Když všechno dobře vyjde. Myslím, že ano. Jde přece o maličkosti."

"Jako Čutora byla maličkost! Teď o ní píší noviny na celém světě. Víte, že každá kampaň ve prospěch techniky má za následek oslabení ekologického vědomí lidstva? Všichni teď šílí při vyslovení jména Tevis. Veřejné sbírky, technické týmy, univerzity předhánějí jedna druhou, jak Tevise podpořit." Zavrtěla hlavou. "A Červená kniha ohrožených druhů každým dnem tloustne."

"Za Tevisův projekt nenesu nejmenší odpovědnost," řekl van Grof. "Vědomou odpovědnost," doplnil se. Černoška na něho posupně hleděla a pak přistoupila k mizerné trezorové skříni z plechu, který by zaručeně odolal útoku párátka Odemkla ji obyčejným klíčem, otevřela dveře - a van Grof s Golanzem spatřili standardní konfiguraci semiinteligentního počítače, sice ne tak dobrého, jakým disponoval ubožák Polanski a jeho čidikt, a už vůbec ne tak kvalitního, jaký ovládal profesor Németh, ale docela obstojného a daným účelům plně vyhovujícího.

Tak je to přece jenom pravda. Majitel této nenápadné stavební firmy byl ve skutečnosti šéf zakonspirovaného komputerového střediska sdružení Slon.

Van Grof otevřel lesklý kufřík z titanového plechu. Byly v něm jakési listiny, palm-top computer, úvěrové karty a pak ještě čtvercové ploché pouzdro z černého, sklu podobného plastiku. Golanz věděl, co je uvnitř: WROM disk, zachráněný z Némethovy hořící laboratoře. Van Grof se na pouzdro chvilku tiše díval, jako by to byla relikvie, anebo naopak, cosi divného, z jiného světa přicházejícího, bytostně nepřátelského. Odvíjel si v hlavě vzpomínky na příšerné chvíle v budově na Heymarketu v Londýně, vybavoval si okamžiky zrůdné transformace čidikta Píbího, poklidnou, osudu odevzdanou tvář mrtvého profesora.

Zničte tu věc, van Grofe, chtělo se Golanzovi vykřiknout, ale nenašel k tomu odvahu. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy mu vědomí odpovědnosti takřka drtilo ramena a kdy byl šťasten, že je pouhým stínem velkého muže, který vezme odpovědnost na sebe.

Van Grof otevřel pouzdro, vyjmul WROM disk a podal ho doktorce Draskarové.

"Teď uvidíme, co vlastně zavinilo tolik neštěstí a nesnází," řekl vážně.

"Není to nebezpečné?" zastavila se doktorka Draskarová před počítačem. Lesklý WROM disk držela v ruce, jako by se jím chtěla ovívat jako vějířem.

"Nemáte tu psychostimový výstup," poznamenal Golanz. Měl pocit, že musí něco říci - styděl se za zoufalý okamžik nerozhodnosti. "Uvidíme jen hrubý výpis obsahu."
Černoška vložila disk do čtecího zařízení a polohlasně udělila stroji několik příkazů. Byla to hesla, za která van Grof zaplatí polovinou výtěžku za operaci Pointer. Mají pravdu autoři westernových příběhů - muži na útěku platí neúměrnou cenu za misku fazolí. Nebo za to, že je někdo pustí k bezpečnému počítači.
Ostudně jednoduché fraktály se rozutíkaly po skrínu. Za nějakou dobu se obrazce začaly přeskupovat do podoby písmen.
Golanz odlepil zadek od hrany stolu a van Grof, který zůstal sedět v nepohodlném křesle potaženém koženkou, si s ošklivostí všiml, že na Golanzových džínách ulpěly drobné třísky. Čeho všeho se musíme dočkat, blesklo mu hlavou.
To už začal Golanz polohlasně číst.
"Ježíši Kriste," řekl polohlasně, "to znamená..."
"Ano. Vysílání z Cutory je přesně směrované. Je zaměřeno na zbytky nejstarší egyptské pyramidy u Sakkary," řekl van Grof. Na několik minut se zadumal. Seděl v koženkovém křesle, prsty obou rukou vzájemně opřené do střišky, pohroužen do hlubokého soustředění. Jestli ta ženská promluví, šéf ji zabije, napadlo Golanze a rychle se podíval na Sandru Draskarovou. Učená gepardí žena se však neopovážila vytrhnout van Grofa ze zamyšlení.
"Nemáme času nazbyt," řekl van Grof. "Nelze spoléhat na to, že nikdo vysílání Čutory nepřečte."
"Myslíte si, že se to ještě nestalo?" zeptala se Draskarová. Van Grof k němu obrátil mefistofelskou hlavu.
"Nezapomeňte, že jsme viděli zápis hrubého shrnutí informace naprosto unikátní kombinace počítacího stroje a lidského mozku. A navíc Marie-Anne Letierová má - nebo měla, pokud už nežije - všechny nezbytné znalosti o Čutoře a jejím zařízení. To je ovšem náskok, který ztratíme, pokud..."
Znovu se zamyslil. Golanz ho doplnil:
"Například, pokud jim Letierová padne do rukou."
"Jim..." opakovala Draskarová. "Kdo je to - jim?"
Golanz se na ni usmál.
"V danou chvíli si myslím, že prakticky všichni. Celý svět, s výjimkou Slona. Zatím." Uhnul stranou, protože šéf náhle vstal a zamířil k oknu. Choval se, jako kdyby Golanz byl složen z molekul vzduchu, jako by byl snadno prostupný přízrak. Anebo prostě spoléhal na to, že uhne z cesty, což se ostatně stalo.
"Nemáme důvod, proč svoje plány měnit."
Černoška se usmála.
"Vaše metody jsou skutečné neortodoxní. Byla bych ráda, kdybyste - až bude po všem a nastane klid - se více věnoval ekologii."
Vyšli z místnosti. Před domem se s nimi doktorka rozloučila.
"To jsem zvědavý," řekl Golanz van Grofovi, když osaměli, "co nám na to poví Hugo Schuster."
Dočasný stan rozbili v Hannibal Appartements na Triq Il-Mask, v prostém třípokojovém apartmá vybaveném základním zařízením, jaké si "muži na útěku" mohou přát. Hugo Schuster na ně čekal v sitting roomu, odděleném od kuchyňské části klenutým průchodem. Seděl se svým elektronickým grimoirem v ruce před televizorem a strnule sledoval zpravodajství CNN.
"Myslí to vážně. Ti lidé to myslí vážně," opakoval, když van Grof s Golanzem vstoupili. "Na oběžné dráze budují improvizovanou meziplanetární loď. Je to skrytá reklama Macušity. Však také akcie toho Leviathanu stouply o dvě stě dvanáct bodů za poslední dva dny! A ještě něco: Propagační oddělení Macušity zařídilo, že Tevis tu svoji kosmickou slátaninu nazval Angolmois! Jak mohli na ten název přijít?"
"Kdo mohl mluvit? Snad Marie-Anne," připustil Golanz. Docela prozaicky nakládal do ledničky zásoby. Van Grof usedl do křesla, které ho muselo šokovat už samotnou vulgaritou svého tvaru. Přes Schusterova záda viděl na obrazovce televizoru bizarní tvar Tevisova meziplanetárního plavidla, připomínajícího svazek trubek, válců a igelitových pytlů.
"Co víte o pyramidě u Sakkary?" zeptal se Schustera van Grof.
Učený mladík zkameněl.
"Co víte vy o pyramidě u Sakkary?" odpověděl otázkou po dlouhé, velmi dlouhé době.
Van Grof mu vysvětlil, co je zaznamenáno na WROM disku, zachráněném z Némethova počítače. Schuster se k němu otočil s tváří muže, kterému zvěstoval, že bude nazítří popraven.
"Podle starobylé mystické tradice," řekl mladý muž, "žádná egyptská pyramida nemá význam. Myslím tím - skutečný, pravý význam. Kromě té první."
"Ta má význam v tom, že je první," poznamenal Golanz lehkomyslně. "V tom je výhoda prvenství."
Schuster ho neuznal za hodného pohledu.
"Z určitého hlediska," říkal van Grofovi, "sloužily všechny ostatní pyramidy za jakousi zástěrku pro pyramidu u Sakkary."
"Chestertonův syndrom," poznamenal van Grof.
"Prosím?"
"Chesterton kdysi uvažoval, kde moudrý muž uschová suchý list: v podzimním lese. A mrtvolu schová nejlépe na bojišti. Podle této logiky lze pyramidu nejlépe uschovat v poli pyramid. Pokud tomu skutečně tak bylo, šlo o nejnákladnější maskovací akci lidských dějin."
"Egyptští faraóni byli dědici a zasvěcenci strašlivých tajemství," souhlasil Schuster. "Ne nadarmo se ženili jen se svými sestrami. V rodině je větší šance tajemství uchovat."
"Jaké je to tajemství? Je tajné, nebo se o něm píše v nějaké z těch tajných brožurek, co se prodávají na nádraží za libru deset?" podotkl Golanz, šťouraje se zalomenou zápalkou v zubech. "Máte ho ve své okidě?"

"Staří tvrdili," řekl Schuster, tiskna trochu mateřsky žárlivě přístroj OKIDA k hrudi, "že každý nosíme pozůstatky nejstaršího tajemství v sobě. Dlouho jsem se domníval, že jde o nějaký básnický obraz. Po tom, co jsem viděl ve vaší laboratoři, se obávám, že staré tajemství má strašný konkrétní obsah."
"Co tím chcete říct, pane Schuster? Že každý z nás může zcvoknout a zezelenat, jako chudák Píbí? Nezapomeňte, že ten kluk pracoval na své záhubě řádku let. Žral jenom chemický svinstva..."
"Nezešílel, pokud jste měl tohle na mysli, pane Golanzi," odporoval mu Schuster. "Byla to skutečná transformace podstaty, jak se o tom zmiňují staré rukopisy. I tento přístroj ji zná..." pozvedl s nábožnou úctou okidu vzhůru. "Každá má... něco, nebo někoho jiného v sobě... a za určitých okolností se ono něco, nebo někdo, může uvolnit. A to se stalo mladému muži, kterému říkáte Píbí."
"A může se to stát třeba mně," děl Golanz ponuře. "Děkuju pěkně. Jestli někdo cvokatí, pane Schuster, tak jste na řadu přišel nejspíš vy!"
"Můžete mne laskavě ubránit před urážkami toho idiota?" oslovil Hugo Schuster van Grofa. Urazil se a věnoval se svému grimoiru. Na van Grofův dotaz, čím se zabývá, odpověděl roztržitě, že Nostradamovými Centuriemi. Něco ho napadlo, něco, co... Pak už neodpověděl a tepal do drobné klávesnice. Golanz ho shovívavě pozoroval. Tohle je chlápek, myslil si, který ještě před nedávném považoval elektroniku za trojského koně zla.
Tak uplynul zbytek dne. Slunce si už podalo ruku se sochou svatého Pavla, střežící vjezd do zátoky zasvěcené jeho jménu, v nímž před bezmála dvaceti stoletími tak zbytečně, ba ostudně ztroskotal, trojice uprchlíků obstojně povečeřela anglický rostbíf upravený s italskou ležérností umocněnou arabskou netečností k detailu a přesnosti a van Grof, když se navrátili do apartmá, se stále častěji díval na hodinky.

Golanz stál u okna a bedlivě pozoroval okolí dalekohledem pro noční vidění. Na střeše nedalekého hotelu Cosmopolitan zahlédl zelené světélko. Odtrhl okulár od očí v naději, že spatří i holýma očima žárovku z reklamy pro nějakou diskotéku, ale neozbrojené oko nevidělo nic než tmu tmoucí. Když znovu přiložil dalekohled k očím, byl si jist: ze střechy hotelu se na Hannibal Appartements někdo zaměřil infračerveným reflektorem. Po krátkém úsilí Golanz objevil ještě dva. A když pak bedlivě prostudoval okna skříňové fordky zaparkované na rohu před Alex Barem, měl příležitost oslovit van Grofa hlasem trochu slavnostním:
"Další pokračování tohoto učeného rozhovoru povedeme v Dartmooru, Sing Singu nebo Chateau If. Pokud dokážu rozeznat rysy ušlechtilé tváře našeho přítele Salzmanna, na lehčí kriminál to nevypadá."
Před domem zastavil vojenský terénní vůz a ozvalo se dupání nohou v kanadách a kovový třesk zbraní.
Van Grof šel zvolna ke vchodovým dveřím, nedbaje poplašeného mekotání Hugo Schustera. Golanz přistoupil k ledničce, vytáhl láhev Teacher´s, nalil si do decové skleničky pořádnou dávku a ve chvíli, kdy maličká ultimitová nálož rozprášila důkladný mechanismus zámku do neopravitelného stavu a na prahu se začernala hmota postavy kapitána Salzmanna, v duchu popřál věčné zdraví na onom světě Kazimírovi Polanskému a vhodil obsah sklínky do sebe.
6.
Orbitální stanice Leonardo byla nejrozsáhlejším technickým komplexem doposud sestaveným na oběžné dráze kolem Země. Na roštu o rozměrech osmdesát krát sto dvacet metrů, sestaveném z kevralových dílů a titanových tenkostěnných trubek, bylo připevněno několik obyvatelných komplexů jak vědeckých, tak výrobních: astronomická observatoř, experimentální biologická laboratoř, zaměřená na výzkum miniaturních ekologických celků, dále pak metalurgický provoz společnosti ZERO-G na výrobu speciálních slitin, ale také vysokoteplotních supravodivých elementů, Nechybělo tu ani přístaviště pro raketoplán typu Hermes, vybavené údržbářskými kapacitami a stolicí pro odpalování družic určených pro vyšší oběžné dráhy. Jednotlivé moduly byly propojené chodbami ze speciálního plastiku. Podle předpisů měl personál procházet chodbami ve skafandru, protože jejich stěny nebyly odolné proti mikrometeoritům. Toto byl ovšem jeden z četných předpisů, které nikdo nedodržoval.
Mimořádné zasedání prezídia WASA se konalo v Kodani, ale svým způsobem i zde, v zasedacím sále astronomické observatoře Leonarda. Hans Stopkowicz a jeho viceprezidenti z ESA a NASA tu byli přítomni na skrínech. Velitel Leonarda kapitán Leduc dobře věděl, že prezídium už došlo k zásadnímu rozhodnutí během předběžných porad výkonných tajemníků. Teď dojde k formálnímu potvrzení závěrů už dohodnutých a zdá se, že výsledek této formální porady bude mít pro posádku Leonarda významné důsledky. Kapitán Leduc, jeho technologický zástupce doktor Oberfaltzer a vědecká zástupkyně doktorka Viviani byli upřímně zvědavi, co se z porady vyvine.
Úvodní slovo měl doktor Stopkowicz.
Zrekapituloval dosavadní vývoj situace a neopomněl zdůraznit, že ilegální družice Čutora byla umístěna na oběžnou dráhu bez vědomí, natož pak souhlasu WASA způsobem, který není zcela objasněn. Výsledky práce tohoto výzkumného objektu byly zpracovány a interpretovány způsobem, který odporuje vžitým a osvědčeným zásadám vědecké metodologie. Nezodpovědné elementy předaly předběžné výsledky tisku a vznikla tak situace, jíž musí světová organizace WASA čelit.
"Na oběžné dráze vzniká kosmické těleso schopné transportu člověka na povrch Marsu. Vzniká improvizovaně, nekoordinovaně, nezodpovědně! V pozadí je ovšem Macušita, která si jednak zkouší nové technologie, jednak buduje pověst hrotu oštěpu současné vědy a techniky."
Kapitán Leduc stočil oči k doktorce Viviani. Dobře znal její názory a trochu se bál, že energická Italka způsobí skandál. Zatím se ale zdálo, že bomba vybuchne v nejbližších okamžicích. Doktorka hleděla na skrín, ústa přísně sevřená, a v pravidelných intervalech mhouřila víčka obtěžkaná dlouhými černými řasami.
Doktor Stopkowicz se zvolna dostával do ráže. Odložil papír, z něhož předčítal svůj projev, a jal se improvizovat. Výmluvně dával najevo svou nelibost nad faktem, že na oběžné dráze vyrůstá těleso tak odporující všem zažitým pořádkům, jako je takzvaná loď Angolmois. Polemizoval s hlavním argumentem zastánců a příznivců projektu

Angolmois, kteří připomínali dávný případ kosmické lodi Apollo 13, jež se po havárii při pilotovaném letu na Měsíc dostala zpátky na Zemi jenom díky důmyslným improvizacím.
"V případě Angolmoisu nejde o záchranu lidského života, jak tomu bylo před čtvrt stoletím při nehodě Apolla 13! Právě naopak: zde bude lidský život uveden do nebezpečí!"
Kapitán Leduc věděl, že při této takzvané poradě jemu a jeho druhům nenáleží ani poradní hlas, a jako disciplinovaný voják byl odhodlán mlčet i za cenu ukousnutého jazyka. Ale rád by něco vykřičel pánům hlavounům z WASA do obličeje: Zvykli jste si na roli primadony. Všechny významné projekty byly americké, sovětské nebo evropské. Teď se nemůžete smířit s tím, že nejvýznamnější kosmický podnik od dob Apolla se odehraje bez vás.
Ano, Angolmois je šílený a svým způsobem i groteskní podnik.
Kolem obyčejného kosmického tahače vzniká na pohled nesmyslná struktura přídavných a podpůrných zařízení. Jsou zde tanky s palivem, svazky iontových motorů, které měly původně sloužit něčemu zcela jinému, sluneční plachta o celkové ploše pěti set čtverečních metrů ovládaná lanky. Angolmois bude vypadat jako vetešníkův vozík ověšený hroznem harampádí. Je to skutečný výsměch nádherným obrázkům, jimiž oblažují veřejnost malíři najatí kosmickými agenturami: flotila lodí vzájemně se podporujících a zajišťujících; předem vyslané lodi se zásobami a pohonnými hmotami, které budou parkovat na oběžné dráze kolem Marsu a počkají na statečné vyslance Země; každý agregát přinejmenším duplikován, aby se možnost poruchy zmírnila na minimum blízké nule; vše, co poletí k Marsu, bude mnohonásobně vyzkoušeno na Zemi i v kosmickém prostoru; náhoda a improvizace nemají v takovém podniku místo, každá otočka i toho nejmenšího servomotoru je předem předvídána ve velkolepém scénáři cesty lidstva k červené planete.
Tak vypadají sny. A skutečnost?
K Marsu poletí kosmický hadrník, narychlo splácaný polokvalifikovanými údržbáři obskurních kosmických stanic. Lidstvo se nepředstaví na Marsu důmyslem, ale fušeřinou.
A co je nejhorší - cíl výpravy!
Stranou zůstala věda, stranou zůstala dlouholetá koncepce dobytí jediné planety, na níž by se člověk mohl v dohledné době trvale usadit.
Místo védy převzala otěže pavěda, tón neudávají vědecké akademie, ale žurnalisté masových médií. Cílem takzvané výpravy je místo jménem Cydonie poblíž Mare Acidalium Quadrangle, zhruba na 36 stupni severní šířky a 15 stupni západní délky, místo, o kterém se už patnáct let tvrdí, že jsou na něm postaveny pyramidy a obří Tvář sfingy!
Neinformovaná veřejnost samozřejmé tleská podobným nesmyslům, poskytuje peníze a velké průmyslové společnosti z reklamních důvodů poskytují tomuto absurdnímu podniku podporu.
Doktor Stopkowicz hovořil a tři kosmonauti připoutaní ke křeslům mlčeli.
Máte pravdu, pane doktore, máte pravdu, říkali svým mlčením. Máte naprostou pravdu. Angolmois je ostuda kosmické techniky, Brian Tevis je sebevrah, cíl výpravy je nesmysl.
Jenže Angolmois k Marsu poletí, Tevis bude první, kdo se na červený písek postaví, zatímco vy, pánové, kteří máte vždycky pravdu, pořád jenom řečníte. Copak se podle běžných projektů nemělo k Marsu letět ještě ve dvacátém století?
Poletí se, jenže - bez vás.
Doktor Stopkowicz hovořil a signoru Viviani najednou napadlo, že sám příliš nevěří tomu, co říká, že se z něčeho vymlouvá a do něčeho vemlouvá, že jeho hlavním posluchačem, k němuž napřel proud výmluvnosti, je jeho vlastní svědomí.
Předseda ruského Glavkosmosu Ruděnko si pohledem vyžádal souhlas svých kolegů a prezidentův doširoka rozlitý projev přerušil:
"Domnívám se, že v tomto ohledu jsme všichni zajedno. Nyní je třeba rozhodnout, jaké stanovisko zaujmeme, a hlavně, co konkrétního učiníme."
Co byste mohli učinit, pomyslel si kapitán Leduc. Však jsme to slyšeli: přípravy vašeho letu k Marsu můžete urychlit o pár měsíců. Až poletíte vy, my všichni - s výjimkou signory Viviany - budeme mít už vousy až po pás.
"ESA už vyslovila rozhodný protest," ozval se zástupce evropské agentury. "Potíž je v tom, že projekt Angolmois není de jure soukromý. Kdyby ho podnikala jenom společnost Macušita, japonská vláda by mohla zakročit. Jenže z právního hlediska Angolmois podléhá pravomoci pandžábské vlády a ponese výsostné znaky Paňdžábu!"
"Všechny státy třetího světa projekt Angolmois podporují," podotkl k tomu doktor Stopkowicz ponuře. "V OSN bychom žádnou rezoluci neprotlačili."
"Rusko bylo vždycky proti zřizování takzvaných soukromých států! Je to příklad mimořádně odsouzeníhodné formy neokolonialismu," řekl akademik Ruděnko.
"Ovšem," řekl Američan, "ovsem s tou výhradou, že soukromé státy se rychle stávají členy skupiny Nově industrializovaných zemí."
"Za cenu neslýchaného vykořisťování pracujících!"
"Lidé tam skutečně pracují v nelidských podmínkách," připustil Američan, "ale už neumírají při hladomorech a pandemiích cholery."
"Vážení pánové," řekl doktor Stopkowicz, "ta směšná kosmická loď Angolmois nám nestojí za důvod k zahájení třetího kola studené války."
"To jistě ne," řekl akademik Ruděnko. "Takže k věci."
Podíval se do objektivu své kamery. Jeho modré oči hleděly chladně ze skrínu a věru nepřispěly ke zlepšení atmosféry v místnosti. Zástupce ESA povzdychl. Zřejmě se při předběžné poradě rozhodlo, že návrh společné rezoluce přednese on.

"Navrhuji," řekl pomalu a bez valného nadšení, "aby sdružení kosmických agentur WASA, ESA, Glavkosmos a NASA podniklo konkrétní akci, jejímž cílem by bylo zabránit startu aparátu zvaného Angolmois. Podle předběžných šetření se prokázalo, že právní ani ekonomické či morální sankce nepovedou ke kýženému cíli. Musí tedy jít o akci pořádkovou."
"Policejní?!" zvolal kapitán Leduc.
Nikdo mu neudělil slovo, ale musel by mít v žilách vodu, aby se dokázal ovládnout.
"Pořádkovou," opakoval zástupce ESA přísně. Zcela sebevědomý ale nebyl a docela rád přenechal slovo zástupci NASA.
"Nemůže jít o policejní akci," řekl Američan, "neboť půjde o zásah v kosmickém, tudíž exteritoriálním prostoru."
"Angolmois není exteritoriální území! Sami jste mluvili o tom, že patří Paňdžábu!"
"Brian Tevis je v nebezpečí života," řekl doktor Stopkowicz. "Pět nezávisle provedených simulací prokázalo, že mu hrozí sedmnáct - až dvaadvacetiprocentní nebezpečí smrti. Podle norem kosmického provozu WASA - a nezapomeňte, že Paňdžáb je členským státem WASA - je to neúnosné riziko."
Jedna ku pěti, pomyslel si kapitán Leduc. Takové riziko bych rád podstoupil, kdybych byl... první na Marsu!
"Jako zkušební pilot u firmy Matra jsem často podstupoval větší riziko," podotkl suše. "Tři z pěti mých nejlepších přátel během sedmi měsíců zahynuli v troskách prototypů."
"To patří k povolání zkušebního pilota!" okřikl ho akademik Ruděnko.
"Nikdo z nás si nemyslí, že povolání kosmonauta je bezpečné jako povolání úředníka na poště!"
"Takový tón si vyprošuji!"
"Pane doktore," oslovila Stopkowicze doktorka Viviani, "jakmile zveřejníte svoje rozhodnutí, podobné argumenty uslyšíte také, ale už ne z úst svých podřízených, ale z úst televizních komentátorů, kteří působí na mínění stovek miliónů lidí!"
"Všechny kosmické mocnosti se vždycky řídily zásadou maximální bezpečnosti," řekl klidně akademik Ruděnko. "Po katastrofě Challengeru Američané zastavili pilotované lety na několik let, dokud se jim nepodařilo všechny rizikové uzly odstranit. Byl to uvážlivý a zodpovědný přístup a my jsme ho u našich amerických kolegů vysoce ocenili."
"Zkušební piloti, řidiči automobilových prototypů, pracovníci biologických a chemických laboratoří, ti hynuli - ve světovém měřítku - po stovkách ročně. Komu to vadilo? Nikomu. Jenom v kosmickém výzkumu se svatouškovsky zachovává zásada úcty k lidskému životu. To proto, že kosmický výzkum byl vždycky součástí státní propagandy!"
"Zacházíte příliš daleko, kapitáne Leducu!" křičel zástupce ESA, jeho přímý nadřízený.
"Mám pravdu a vy to víte také," odpověděl kapitán Leduc.
"Vždyť i vy sám jste bývalý pilot."
"Pane kapitáne," řekl zástupce NASA, "žijete na Leonardu už osmý měsíc a celkem jste v kosmu strávil přes dva roky. Osvědčil jste se jako rozvážný, koncepčně uvažující důstojník. Odpovězte mi zcela upřímně: schvalujete bez výhrady projekt Angolmois?"
"Raději bych viděl, kdyby se realizoval dávno slibovaný projekt společného letu velkých kosmických agentur."
"Neodpověděl jste na moji otázku. Agentury za podpory WASA společný let připravují a budou ho realizovat. Chystáme se k tomu velkému kroku a vy víte, jaký je náš společný cíl: poletíme k Marsu ne proto, abychom otiskli podrážky do písku a zase odletěli, ale proto, abychom na Marsu zůstali. Brian Tevis, pokud se na povrch Marsu vůbec dostane, tam zůstat nemůže. Pokusí se vrátit. Apeluji na vaši soudnost: myslíte si upřímně, že takový čin má smysl? Jenom proto, že veřejnost je zvědavá na údajné tajemství Velké brány? Na nesmysl vymyšlený podvodníky a rozmazaný novináři?"
Kapitán Leduc se podíval na doktorku Viviani a doktora Oberfaltzera. Pak se obrátil ke skrínu a zahleděl se do tmavého oka objektivu.
"Než vám odpovím, odpovězte vy mně, prosím, také na jednu otázku. Proč vás zajímá náš názor? Jsme vaši podřízení, můžete nám cokoli nařídit. Vymysleli jste si policejní akci. Dobrá, my ji vykonáme."
"Když nebudete přesvědčeni o její správnosti, kapitáne, nevykonáte ji dobře. A my potřebujeme, abyste ji vykonali dobře, onu - pořádkovou, nikoli policejní akci. Nechceme, abyste někoho zatýkali. Přejeme si, abyste zachránili Briana Tevise před hrozící smrtí."
Doktor Oberfaltzer si zlehka odkašlal, aby na sebe připoutal pozornost, a pak řekl:
"Dlouho jsem souhlasil s kapitánem Leducem. Také jsem byl přesvědčený, že rozhodující je - letět. Ale váš argument mě přesvědčil, pane prezidente. Do Ameriky se Číňané a Vikingové dostali ještě před Kolumbem, ale nezůstali tam, a proto jejich čin neměl skutečně smysl. Cesta na Mars nesmí být dobrodružství, je to rozšíření hranice životního a pracovního prostoru lidstva. Čím důkladněji se takový čin připraví, tím lépe pro lidstvo - i za tu cenu, že první let lidé podniknou později, než bychom si všichni romanticky přáli."
"Děkuji vám, pane doktore," řekl prezident WASA. "Jak se na ten problém díváte vy, paní doktorko?"
"Jak bude vypadat ta policejní akce?" odpověděla otázkou.
"Naši experti probrali mnoho variant. Dospěli k jediné. Záchrannou akci provede muž, který se v kritických situacích několikrát osvědčil a který je přítomen na Leonardu."
"Lino Romita," dodal kapitán Leduc. Teprve teď mu bylo jasné, proč on a jeho dva zástupci byli přizváni k této údajné poradě.
"Víme," pokračoval prezident WASA, "že při nehodě na Diamondu byl Tevis zraněn do té míry, že ho považovali za mrtvého. Záchranný tým zanechal jeho tělo v opuštěné kosmické stanici. Neporušíme žádná ustanovení mezinárodního práva, když podrobíme Briana Tevise lékařské prohlídce. Veřejnosti oznámíme, že Tevis, pokud bude zdravotně v pořádku, se vrátí na Diamond a bude pokračovat v práci na projektu Angolmois, který spadá pod kompetenci národní správy Paňdžábu."

"Jenže Tevis nebude shledán zdravotně v pořádku," ušklíbl se kapitán Leduc. Po létech služby u francouzského letectva a později v agentuře ESA si uchoval jen málo iluzí.
"Obávám se, že máte pravdu," řekl prezident WASA, aniž hnul brvou. "Uvědomte si, že byl považován za mrtvého. Musel být raněný, a to velmi vážně. Jinak by se Romita nerozhodl zanechat jeho tělo bez ochrany."
"Uvědomujete si, pane prezidente, že Romita vede soukromou firmu? Nemám právo mu dávat rozkazy."
Doktor Hans Stopkowicz se usmál.
"Nedělejte si starosti, kapitáne Leducu. Smlouva s Romitou je připravena k podpisu a věřte, že jsme ji koncipovali velkoryse. Od vás nežádáme nic jiného, než abyste plnil rutinní povinnosti. Leonardo bude pod vaším vedením Romitovu akci zajišťovat, nic víc."
Kapitán Leduc si pomyslel, že na jeho vkus je to úkol dosti náročný, ale nechal si tu námitku pro sebe.
Kdyby byl romantik a nebyl ve své prapodstatě ustrašený a poslušný vykonavatel rozkazů, nemohl by zastávat tak romantické místo, jako je velitel kosmické stanice, a dělal by někde v Bourgoinu nebo La Cruche úředníka - takový je základní paradox moderní, ale možná nejen moderní doby.
7.
Chudák Kim, ten si s námi užije, napadlo doktorku Draskarovou. V krátké době už podruhé přilétá do dobrodružství asi tak bezpečného, jako kdyby letci přímo do oka cyklonu. A scénář opět vznikl v démonické hlavě van Grofa. Sice je to běloch, a stařec, a technokrat, uvažovala mladá žena, nicméně musím uznat, že na něm něco je.
Úkosem pohlédla stranou, kde kapitán Džinángír se skláněl nad obrazovkou pasivního radaru. Byl to vývojový model ze skladů jihoafrické armády, přístroj, který pouze přijímal radarové vysílání jiných objektů, případně přijímal odrazy cizích radarových vln a vyhodnocoval je, jako by to byly odrazy vlastní. Dodala firma van Grof. Skutečně, spolupráce je to vynikající, jen kdyby se neubírala po stezce vedoucí tak blízoučko propasti.
Na Džinángírův pokyn jejich vrtulník vzlétl z improvizované základny na Vardija Point na jihozápadním cípu ostrova Gozo, maskované jako letní potápěčská báze. Kim obkroužil kamennou hlásku maltézských rytířů, která se bělala v paprscích zapadajícího slunce na pozadí skal rozežraných časem a větrem a vodou, podobná obyčejné transformační stanici, a zamířil k východu.
"Tady jsou," poznamenal Džinángír. Zaklepal nehtem na povrch obrazovky. Doktorka Draskarová zahlédla světelnou tečku.
"Zatím to klape," poznamenala. Van Grofovi to klape.
Přeletěli ostrůvek Comino a kohoutímu hřebínku podobný výběžek Marfa, kde Kim zabočil poněkud k severu, aby se mohl k cíli přiblížit od moře. Brzy spatřili světelný náhrdelník pobřeží zálivu svatého Pavla, s jeho italskými tratoriemi, anglickými puby a kosmopolitními diskotékami. Džinángír zapnul palubní počítač. Teď záleží na vteřinách a metrech. Akce musí být zcela přesně časovaná.
Džinángír se ohlédl na Draskarovou a kývl. Přimhouřila oči a poklepala Kima na rameno. Ten zamířil k výběžku Quawra. Hannibal Appartements oranžově zářily na digitální mapě městečka Bugibba. Draskarová i Džinángír odepnuli bezpečnostní pásy a sáhli po sonických puškách, které ležely na podlaze vrtulníku.
Kim vztáhl ruku, odklopil plastikový chránič a zapnul sound orgy, zvukovou orgii, jak se této neškodné a přesto účinné zbrani v určitých kruzích říkalo.
Fázovaný zvuk. Frekvence naladěné na nervovou soustavu člověka. Zvuk zdrcující, ochromující. Veliké reproduktory zavěšené pod vrtulníkem dštily pekelný zvuk přímo pod sebe, na střechu Hannibal Appartements. Kim zadoufal, že personál hotelu nevrátil na místo televizní anténu, kterou kapitánovi lidé odpoledne ze střechy odstranili.
Teď šlo o vteřiny. Sound orgy není schopna působit nekonečně dlouhou dobu. Nervový systém si najde obranu už za několik desítek vteřin.
Vrtulník dosedl na střechu a Draskarová s Džinángírem vyskočili ven se sonickými puškami v rukou.
Zvuk sound orgy nejvíce zapůsobil na Hugo Schustera. Mladý muž, vyděšený k smrti, si zacpal uši dlaněmi, ale to nebylo mnoho platné: zvuk vnikal do organismu celým povrchem těla. Golanz s podivem pozoroval Salzmanna, jak se marně snaží zamířit svoji osmatřicítku na strop. Pekelný zvuk reproduktorů likvidoval svalovou a nervovou koordinaci.
Teď by to do nás mohl napálit, uvědomil si Golanz. Ex-policista ve službách Macušity mohl omylem stisknout spoušť a neštěstí, jak známo, nechodí po horách.
Salzmann se potácel jako ve vichřici a zřejmě přivolával všechny kletby světa na původce svého utrpení.
A původci už tu byli. Draskarová s Džinángírem, zvukové chrániče na uších a hlavně izolační oděvy na těle, sonické pušky v rukou. Namířili jejich trychtýřovitá ústí na van Grofa a jeho dva přátele. Interferenční vlny sonických pušek byly schopny do jisté míry paralyzovat účinek sound orgy.
Pocit zoufalství a dezorientace úplně pod deštníkem sonických pušek nezmizel, ale vrátila se jim alespoň částečně schopnost pohybu. Van Grof s Golanzem popadli Schustera každý z jedné strany a vlekli ho ven. Golanz dokonce dokázal na Salzmanna mrknout, když prchali kolem něho. Bývalý policista mobilizoval všechnu svoji nemalou sílu i vůli a dokázal nejen namířit svůj revolver, ale i stisknout spoušť a vystřelit. Ovšem bohužel pro něho do míst, kde už jeho protivníci několik vteřin nebyli. Díra ve zdi bude smutná památka po této dramatické epizodě dějin jinak klidného hotelu Hannibal Appartements.
Salzmann se donutil k půlobratu a stačil zahlédnout, jak uprchlíci stoupají po schodišti. Chtěl znovu vystřelit, ale věděl, že by snad dokázal střelit jen sám sebe do úst. Viděl, jak na schodech klečí jeden z jeho mužů v neprůstřelné vestě a zvrací.
A dunění a kvílení sound orgy neustávalo. Rvalo mu duši na kusy, měl v hlavě pusté náměstí, po kterém se prohání vítr a honí předvčerejší noviny, jen okna hledí do náměstí a jsou to jeho oči, stovky očí, vítr je řeže žiletkami, sype do nich sůl a papriku, v novinách se píše o Salzmannovi, policistovi, který se zase nechal napálit, není to policista, je to

hlupák, kterého už nevezmou ani jako nočního hlídače ve skladu čepic.
Zvuk ustal.
Salzmann potlačil nutkání zvracet - maník na schodišti ovšem neměl tolik vnitřní síly a předvedl beze zbytku, co měl k večeři.
"Nahoru, chlapi," křičel na něho a jeho druhy.
Ti ale na tom nebyli o moc lépe. Salzmann si pomyslel něco o sralbotkách, kteří nic nevydrží, a hnal se po dvou schodech vzhůru. Ne bez námahy protáhl objemné tělo úzkým vikýřem a stačil už jen zahlédnout temný obrys velrybovitého těla vrtulníku proti hvězdné obloze. Ve vzteku proti němu několikrát vystřelil, dobře věda, že proti pancíři helikoptéry jeho střely nejsou nic platné. Brzy se k němu připojil Macumura a další ozbrojení muži.
"Hajzlové," ulevil si Salzmann. "Sound orgy je technologie přísně embargovaná pro civilní sektor."
"V tuhle chvíli už bezpochyby hodili zbraň do moře," poznamenal Macumura. "Není žádný důkaz."
"Jeden jo. V druhým patře je nablito na schodech," řekl Salzmann. Macumura ukázal do tmy. Ozval se řev motoru a rytmické huhlání rotoru helikoptéry. Jedna z hvězd vybuchla a změnila se v reflektor. Světlo se blížilo. Salzmanna nesmyslně napadlo, že si van Grof snad třeba zapomněl v hotelu hřeben a vrací se. Macumura neméně nesmyslně zamával do tmy.
"To jsou naši! Drželi se jich blízko. Tak blízko, že je mohli opticky sledovat."
"Že by..." začal Salzmann pochybovačně. Macumura pokrčil rameny.
"Možná, že mají sound orgy ještě na palubě. Naši nám to řeknou."
Víceúčelový britský lynx, jedna z nejrychlejších helikoptér světa, přistál tak tvrdě, div že se neprobořil střechou mučeného hotelu Hannibal Appartements. Listy rotoru bičovaly nevinný noční vzduch, parfémovaný sprostou vůní prefabrikované pizzy ohřívané v mikrovlnné troubě. V boku stroje zívaly dveře ozářené zapšklou žárovkou. Postavička s hlavou sněhuláka lákala dovnitř gestem Baby Jagy. Salzmann s Macumurou skočili do helikoptéry a pilot vzápětí zvedl stroj do prudkého stoupání. Uvnitř byl pořádek obvykle přisuzovaný nitru tanků. Kontejnery, barely, zbraně. Sněhulákový muž pomáhal Salzmannovi a Macumurovi zapnout popruhy. Chlápek v oranžové kombinéze tiskl oči k okulárům noctivizoru. "Nespouštím je z dohledu, pane Macumuro," hlásil. "Odhodili něco?"
"Ne."
"Třeba jste si toho nevšiml," zabručel Salzmann nevrle. Už nehodlal věřit ničemu a nikomu.
"Máme záznam, pane," odsekl pozorovatel upjatě.
Oba stroje se hnaly nocí nějakých deset, patnáct metrů nad mořskou hladinou k tuniskému pobřeží, sikorsky es pětadevadesátka vpředu, lynx o několik set metrů za ní. Zdálo se ale, že britský vrtulník nezrazuje svoji pověst vzdušného sprintéra a že vzdálenost se zkracuje, tím spíš, že prchající sikorsky se zdržel při úhybném manévru.
"Máme je v dohledu," hlásil pozorovatel.
"Ti mu dávají zabrat, tomu jejich pilotovi," křičel Macumura do řevu motoru. "Kim Arrigo. V červnu se dostal do palby, pokropil ho stíhač Matra-Messerschmittu. Byl to van Grofův podraz, samozřejmě, vydírání té malé Letierové, jak jsme zjistili. Kim Arrigo to ale odsral na vlastní kůži. Myslel, že už to má spočítané."
Van Grofův podraz... Což zdali i tentokrát... napadlo Salzmanna. Ne, zavrhl tu pochybnost. Teď je situace jiná. Van Grof je vlk s vylámanými zuby. Nemůže kousat, ještě mu zbyly nohy na útěk, ale i na nich začíná kulhat.
"Arrigo by měl pochopit, že má na palubě Jonáše."
"Jonáše?" podivil se Macumura a podíval se na bývalého policistu.
"I my máme svou mytologii," pokrčil rameny Salzmann. "Velmi mladou a primitivní, samozřejmě. Podělaných dva tisíce let. To vy už jste si pouštěli draky."
Prchající sikorsky byl už jen pouhým údajem na skrínech. Zdálo se, že kterákoli z hvězd rozvěšených po sametové báni je blíž a snáze dosažitelná, než es pětadevadesátka.
"Vlétáte do vzdušného prostoru tuniských ozbrojených sil," ozvala se automatická hláska. A skríny se zbarvily červeně. Sakra, tady je přece vyhrazený prostor raketové střelnice tuniské ponorkové flotily. Je i na turistických mapách... Tuniští vojáci mají právo pálit bez varování - právo, které si udělili sami v této době drobných, avšak nadmíru krvavých válek každého s každým.
Pilot udělal prudký oblouk, oči vytřeštěné v obavě, že některá z hvězd, které se mu teď míhají před očima, ať těch skutečných nebo falešných, vyvolaných přetížením, se změní ve žhavý chvost raketového motoru střely stinger.
"A co Draskarová, ta černá kůže?" řval Salzmann. "Ta může do prostoru?"
Pilot srovnal stroj a uháněl k severu.
"Slon smí tam, kam nemůže člověk. Někdy. Když včas zaplatí úplatek," pokrčil rameny Macumura. "Vracíme se. I kdyby Paňdžáb měl vyhlásit Tunisu válku... nějaký čas by to trvalo, a potom - těžko bychom ji vysvětlovali."
Obrátil se k pozorovateli. "Naskenujte mi oblast pod námi."
"Moře?" podivil se technik, ale automaticky zapnul prostorový scanner.
Zato ty jsi vůl na kvadrát, pomyslil si Salzmann a zařval:
"Jasně, že moře, copak myslíš, že je pod námi, mexická pampa?"
Sikorsky získával náskok. Lynx několikrát zakroužil nad místem, kde v temnotách zmizely podezřelé předměty, snad aparatura sound orgy, snad - měl-li pozorovatel pravdu, lidská těla. Scanner nabíral informace hlavně v infračerveném oboru. V rozmezí několika vteřin pořídí milióny bodových měření teploty vody. Supercitlivé dálkové mikrofony zaznamenají zvuky hlubin, jak se projevují na rozčepýřené mořské hladině. Je to záznam, který pořídí obrovské množství dat. Většina z nich nikdy nedá žádný smysl.
Některá však ano. Doufejme.
Jakmile skenování skončilo, pilot lynxu pokračoval v pronásledování. Byl to neslavný návrat. Kořist opět zmizela a

agentuře Macušity to bude trvat jistě několik dní, než se znovu dostane uprchlíkům na stopu.
Lynx přistál na zadní plošině víceúčelové korvety Modrý drak, pohyblivé základny Macumurovy Group eight. Zde bylo lůžko, zde byla lednička plná plechovek vynikajícího japonského piva kirin a hlavně, zde byl komputer schopný vyhodnotit informace naskenované pozorovatelem lynxu.
"Ponorka typu Seamaiden," hlásil Macumurovi po dvaceti minutách operátor. "Sikorski přistál na vodě a ponorka okamžitě vzala na palubu pět osob a ponořila se. Byla to perfektní, bleskově provedená operace."
Salzmann se ušklíbl. Tak zase jednou jsem měl pravdu. Byla to bouda. Van Grof, ten darebák, ji na nás zase postavil, se vším všudy - s nočním přepadem, který sám zorganizoval, neboť to byli jeho lidé, kdo dali Group eight hlášku, útěkem do noci...
A ponorka. Tyhle hračky třídy Seamaiden používají oceánologové a archeologové a taky ekologové. Slon disponuje celou malou flotilou.
Zatracenej Slon. Na co potřebuje ponorky? Copak sloni žijou v moři? Velkejm fabrikám patrej státy a slonomilům flotily.
Zasranej svět, zahrabával se Salzmann čím dál hlouběji do temnějších a temnějších vrstev trudnomyslnosti.
Z inkjet tiskárny šifrovacího zařízení vyšuměl list papíru. Macumura si přečetl zprávu a podal ji Salzmannovi.
Bývalý policista přeletěl očima sloupečky japonských znaků a znechuceně papír odhodil na zem, kde přistál vedle promáčklého kelímku od coca coly. "Dělejte si srandu z..."
Chtěl říci něco obzvlášť urážejícího, ale nepřipadl na nic jiného, než na "přiblblíka císaře". A korunovaných hlav se nechtěl dotýkat. Kdo ví, jak to v Německu dopadne.
"Naši hoši našli Letierovou. Že jim to ale trvalo," řekl Macumura poklidně.
"Kde?"
"Egypt, oblast Sakkary. A tohle není... bouda, jak říkáte. Tohle je informace tak žhavá, že se z ní van Grofovi opotí záda."
Salzmann se usmál.
"Až se ji dozví."
"Ano," souhlasil Macumura. "A dozví se ji, až my budeme připraveni."
Se špunty v uších, pomyslil si Salzmann. Pokusil se otevřít plechovku kirinu, ale očko uzávěru se utrhlo. Vztekle tedy prorazil víko plechovky prstem, k úžasu, odporu, ale i obdivu pana Macumury.

Část šestá
1.
Brian Tevis byl na pokraji sil. Nespal sedmdesát hodin. Měl pocit, že mu mozek obaluje tlustá vrstva vaty. Zevnitř lebky se mu tlačí na víčka, táhne je k sobě, láká vědomí do objetí temnoty. Elektronické i farmaceutické stimulátory na něho přestaly účinkovat.
"Při cestě se prospíte, teď musíte vydržet," naléhala na něho operátorka Macušity, jeho jediný kontakt se Zemí.
Co o ní věděl? Jmenovala se Tina, snad to byla Malajka - tak mu to sama řekla. Psychologové rozhodli, že nikdo jiný než ona nebude komunikovat s kosmickým Kolumbem, jak mu začala říkat media. Když byl on unavený, ona na tom nebyla líp. I tento pocit sounáležitosti - snad - měl Tevisovi pomáhat. Komunikátorka. Povolání fyzik. Ale jaké je její poslání?
Snažil se je odhadnout podle výrazu tváře, která téměř neopouštěla skrín pilotního pultu ve velitelské sekci. Vyhublá, možná až kostnatá, oči zvýrazněné temnými kruhy. Když hovoří, jemně se jí pohybuje špička nosu. Zřídkakdy se usmívá. Vyzařuje z ní klid, naléhavost, jakási psychická elektřina - a ta ho ještě drží při vědomí.
"Musíte vydržet, Levisi."
Propadl se do spánku, ale jak se už stalo pravidlem, poplašný signál ho vyburcoval.
"Er dvojka selhala. Musíte ven, Tevisi," zaslechl dívčí hlas.
Zatracená er dvojka. Jeden z pěti opravárenských robotů. Projektu Angolmois ho poskytl... Kdo vlastně? Na to si Tevis nedokázal vzpomenout. Snad to byli Brazilci, snad Siemens, co na tom záleží? Er dvojka selhala, takže Tevis musí do skafandru a přiložit ruce k dílu.
Na samotném počátku toho nesmyslného dobrodružství mu dívka tvrdila: "Všechno obstarají roboty. Budeme jich mít aspoň tucet. Je to nejlépe promyšlená improvizace, jakou si dovedete představit."
Místo dvanácti robotů pět - a z nich dva ustavičně vypadávají z programu. Nejsou prý konstruované na takovou zátěž. Jsou to opravárenské roboty. Jejich konstruktéři nepočítali s tím, že budou stavět na oběžné dráze kosmickou loď Kosmická loď Angolmois.
Tevis už nenáviděl ten název.
Ještě před několika dny byl pyšný a šťastné rozechvělý, když se podíval oknem do nákladového prostoru a tam spatřil štíhle těleso kosmického tahače s připoutaným sarkofágem. Tahač, to je jádro, v sarkofágu přečká dlouhou cestu ve stavu blízkém smrti. Celou cestu od Země až k Marsu přečká v bezvědomí, probudí se až na oběžné dráze kolem červené planety. Tam bude řídit setkání s přistávacím modulem. A potom...
Potom nastane - až potom. Teď je tu tahač se sarkofágem a vzduchoprázdnem prostoru k němu putují další agregáty, které se postarají o to, aby se stroje i člověk dostali na Mars ve stavu, inu, funkce schopném.
"Ještě před dvěma lety by takový projekt byl naprosto nemožný," prohlašovali vědečtí komentátoři na televizních obrazovkách. Teprve od šestadevadesátého roku pracují v kosmu autonomně programovatelné roboty. Pokud jde o inteligenci a obratnost, tvrdili jejich konstruktéři, jsou jen jediný stupínek pod člověkem. Roboty se postarají o to, aby Angolmois doletěl k cíli. Člověk bude v sarkofágu, roboty zůstanou při vědomí. Budou doplňovat palivo z rezervních tanků, provedou potřebné letové korekce, navedou loď na propočtenou oběžnou dráhu, budou řídit setkání s

přistávacím modulem.
Jenže er dvojka nefunguje. Před dvěma hodinami vysadila čtyřka. Tevis se nasoukal do skafandru, prý toho nejdokonalejšího a nejpohodlnějšího, jaký byl kdy vyroben. Teď měl pocit, že je to ten nejhorší mučící nástroj, jaký byl kdy vyroben, speciálně na objednávku Satana. Železná panna, nic jiného to není.
Pavoukům podobné roboty se čile pohybovaly po složité struktuře Angolmoisu. Původní tahač už nebylo vidět pod všemi těmi ranci, které na něj navěsily. Zásoby paliva, to je problém číslo jedna celého projektu. Palivo tu je v desítkách válcovitých nádob. Transport paliva k hlavnímu motoru, problém v pořadí významu druhý. Složitá spleť hadic, spojek a elektronicky ovládaných ventilů. Jeden robot bude vyčleněný na obsluhu toho nesmyslné komplikovaného zařízení. Spojení s přistávacím modulem, tento problém už bude Tevis řešit spolu s roboty. Za osm měsíců. Až doletí k Marsu.
Er dvojka měla na starosti montáž optického zaměřovače. Ocelová klepítka robotu jsou prý schopna ovládat chirurgický skalpel. Snad to platí na Zemi, ale zde, v mrazivé prázdnotě kosmického vakua, reklamní slogan vysloveně lhal. Tevis se musel o zaměřovač postarat sám. Tým odborníků mu nahlížel přes rameno prostřednictvím kamery.
Na přesné adjustaci zaměřovače záleží zdar expedice. Na každé maličkosti záleží zdar expedice. Jak ale adjustovat zařízení, které bylo vyrobeno k něčemu zcela jinému?
Molekulární lepidlo. Karbonitová lanka. Nitiolové spony. Snad už jen podvazky a nylonové punčochy byly jediný spojovací materiál, který kosmičtí fušeři nepoužili.
"Voda, Tevisi, použijeme vodu," rozhodli odborníci na Zemi a prostřednictvím Tiny mu to sdělili a on, Tevis, musí poslechnout.
On je nástroj, on je výkonný orgán. Oni jsou mozek projektu. Jejich inteligence násobená výkonem počítačů řídí cestu k Marsu. Řekli "voda" a měli k tomu jisté dobré důvody. Někdo z nich měl nápad, počítače provedly simulaci, ověřily realizovatelnost nápadu a našly optimální způsob použití.
Vodu jako spojovací materiál Tevis použil už několikrát. V opravárenské sekci Diamondu vyrobil - přesně podle návodu poskytnutého Zemí - jakýsi hybrid kávovaru, termosky a plamenometu. Varné tělísko udržovalo vodu v náležité teplotě, izolační vrstva bránila vyzařování energie do volného prostoru, stlačený dusík prožene horkou vodu hrdlem přesně takovou rychlostí, aby voda zmrzla ve chvíli, kdy přilne k povrchu součástky, již je nutno připevnit.
Voda jako lepidlo. Prý to vymyslel nějaký Maďar.
Zaměřovač, spojený tlustým kabelem krytým zlatou fólií s blokem ústředního počítače Angolmoisu, se zaklínil mezi dvě nádoby s palivem. Er dvojka ho nedovedla vyprostit. Lelkovala opodál, ten mizerný kovový pavouk, a zvolna pohybovala svými osmi chapadly. Nebyly to samoúčelné pohyby. Robot musí být v ustavičném pohybu. Jinak hrozí nebezpečí, že jemné klouby jeho končetin ve vzduchoprázdnu a v teplotě blízké absolutní nule propojí dvě krystalické struktury, že splynou v jediný kus neužitečného kovu.
Tevis pracoval mechanicky a v tuto chvíli nebyl mezi jím a robotem věru velký rozdíl. Kdyby mu ze sluchátek dali rozkaz, aby rozepnul karabinu pojistného lana, veškerou silou se odrazil od Angolmoisu a vrhl se do prostoru, asi by to udělal.
Adjustace trvala dvacet minut. Tevis měl nejvyšší čas k návratu. K Angolmoisu se blížil další trs palivových nádrží, zásilka původu - jak tušil - australského. Toto palivo umožní Angolmoisu cestu k Zemi. Tevis se musí vrátit do velitelské sekce. Řídicí středisko nechce riskovat nějakou nehodu člověka při setkání křehké struktury lodi s několikametrovou masou palivových nádrží.
Jakmile připojíme nádrže, půjdu spát, opakoval si Tevis a byl tentokrát rozhodnutý prosadit svou vůli.
Ukázalo se však, že na spánek ještě nenastal ten správný čas.
"Máme tu problém," sdělila mu operátorka, když svlékl skafandr a mátožně se provlékl úzkým vchodem velitelské sekce.
"Dobře vám tak," řekl unaveně Tevis.
Jako obvykle nechala jeho žertík bez povšimnutí.
"Náčelníci se začali mezi sebou dohadovat o státní příslušnost Angolmoisu."
"Paňdžáb," prohlásil Tevis suše.
"Paňdžábského materiálu je v této chvíli na Angolmoisu sotva šest procent."
"A co já? Já jsem paňdžábský občan. Sice odsouzený k smrti, ale to na věci nic podstatného nemění."
"Armáda právníků se snaží právoplatnost vašeho občanství zpochybnit," řekla mladá žena.
"Nesmysl!"
"Ale ano. Hrabou se vaší minulostí jako krysy v hromadě odpadků a podle toho, co o věci vím, je to přirovnání velmi případné. Jsou zde mezinárodní dohody potvrzené orgány OSN, milý Tevisi. Týkající se teroristů. Prý ani nejste Brian Tevis. Uvádějí jakési jméno Herbert Garrett."
A je to tady, pomyslil si Tevis. Podle úmluvy z roku 1994 je člověk odsouzený za teroristický čin prohlášen za člověka bez občanství a žádný stát na světě nemá právo mu občanství udělit.
Garretta kupříkladu odsoudil za terorismus indický trestní soud v Dillí. Jmenoval se tenkrát jinak, vypadal jinak, žil jinak s jinými lidmi, ale byl to on, jeho niterné "já" se nezměnilo, třebaže teď obývá slupku zvanou Brian Tevis.
Zametl za sebou, jenže skutečné dobrý stopařský ohař dovede nalézt i tu nejlépe zakrytou stopu!
"Oni se snad zbláznili!" vykřikl Tevis. "Nejdříve rozjedou prachpitomý projekt, a když jsme skoro u konce první etapy, začnou se mezi sebou hádat."
"Přesně tak to je," řekla. "Uvědomte si ale, oč jim všem jde především: o světovou publicitu. Když jsme začali Angolmois na oběžné dráze stavět, v televizi se nemluvilo o ničem jiném. Jenže po pěti dnech už Angolmois nikoho nebaví. Páni reklamní odborníci vymysleli novou lahůdku pro televizní komentátory."
"A co já?"

"Jsme na tom stejně," odpověděla Tevisovi snědá dívka. "Na nás záleží vůbec nejmíň."
Naklonil se k objektivu.
"Řeknete mi," řekl naléhavě - a po dlouhé době necítil žádnou únavu, "řekněte mi, mají na tom letu ještě zájem?"
"Podle mého mínění - nemají," řekla. Najednou se podívala kamsi stranou. Otevřela ústa, chtěla něco říct, ale obraz na skrínu se ztratil.
Někdo přerušil spojení.
Pohlédl k oknu, aby se přesvědčil, že roboti pracují na připojení nových palivových nádrží.
Což o to, činili se, seč mohli, ale Tevisovu pozornost upoutala jiná podívaná.
Na hvězdném pozadí spatřil mihotavá světélka, jako by tam ruka nějakého demiurga zažehla nové souhvězdí. Sáhl po dalekohledu, přiložil okuláry k očím,
V zorném poli spatřil člověka ve skafandru, navlečeného do skútru s přídavnými nádržemi. Plazmové motory pracovaly na plný výkon.
Ten ve skafandru měl zřejmě velice naspěch. Obraz v gyroskopicky stabilizovaném dalekohledu byl ostrý a jasný, Tevis měl pocit, že by si mohl na blížícího se vetřelce sáhnout, byl na dosah ruky. Přesunul záměr dalekohledu stranou a potom zkrátil ohnisko. Úhel záběru se ztrojnásobil.
Mužů ve skafandru bylo celkem osm. Všichni měli znak WASA na hrudi a udržovali režim výkonu svých skútrů na maximu.
Tevis, třebaže jeho mysl opravdu nebyla nejčilejší, nemusel dlouho přemýšlet, aby pochopil, že úmysly těch lidí nejsou nejlepší. WASA, to je úhlavní nepřítel projektu Angolmois. Právnické týmy podílníků projektu držely až doposud nad ním ochrannou ruku, ale teď...
Obrovitý kotouč modré planety se vznášel v pozadí smolné tmy. Modř počáraná úbělem oblak. Groteskní směsice chaotických tvarů.
Chaotických?
Ne tak docela. Když se Tevis podíval pozorněji, viděl, že cáry mračen tvoří souvislé linie a plochy, a ty pak dohromady vytvářejí zřetelně rozeznatelný obraz smějící se lidské tváře.
Země, planeta, na které v tuto chvíli nemá jediného přítele, jedinou spřízněnou duši, se mu směje.
2.
"Myslíte, že jsme je setřásli?" ptal se Džinángír. V ponorce páchla guma, vzduch byl prostoupený olejovými parami. Děsila je představa, že v téhle maličké rakvi se mají vypravit až k egyptským břehům! Ponorka, která se jmenovala Elefant, jak jinak, plula sedm metrů pod hladinou. Přímo nad ní směřoval k Egyptu oceánologický výzkumný člun Glastron. Obě plavidla byla propojena kabely a vzduchovým potrubím - ponorka tedy může zůstat pod hladinou takřka neomezenou dobu a člun ji bude zásobovat a poskytne jí i krytí před pozorováním shora.
"Značnou dobu kroužili na hranici zakázané oblasti," řekl kapitán Farrugia, velitel Elefantu. "Nejspíš oblast skenovali."
"Pak o nás vědí," řekl Golanz znechuceně.
"To není tak jednoduché," namítl Farrugia. "Skenování je jedna věc, vyhodnocení druhá. Určitě neměli na palubě lynxu tak výkonný počítač. I kdyby váš trik prohlédli, získali jsme značný náskok."
Schuster se dál zaobíral svým grimoirem.
"To je zajímavé," ukazoval jeho displej van Grofovi. "Horoskop je velice podobný jako toho dne, kdy... se mělo zrodit Zvíře. To ovšem byl krajně varovný horoskop. Proto jsem vás tak naléhavě prosil..."
Van Grof se pousmál, když si uvědomil, že Schuster označuje pistoli pod bradou paní Juliany za "prosbu".
"To jsme si už vysvětlili," přerušil ho.
"Teď to vypadá, jako kdyby mělo dojít zase k nějakému přerodu. Udělal jsem i křížové horoskopy nás všech. Van Grofe, tentokrát se to týká nás!"
Golanz vyslechl poslední Schusterovy věty a vstoupil do hovoru.
"Já horoskopům nevěřím. Jsou to nesmysly, i když je vypočítá kompjútr."
"Už jednou výpočty vyšly," poznamenal van Grof.
"Opakuji, že smrt Píbího jsme čekali každým dnem. A exploze počítače? Byl přetížený. Nevyzkoušený vývojový typ. Kdo ví, co je to za firmu, ta OKIDA. Vyrábí pěkné šmejdy," hodil opovržlivě okem po grimoiru v Schusterově ruce.
Doktorka Draskarová, která do té doby seděla vedle pilota a kormidelníka v jedné osobě v příďové části Elefantu se sluchátky na uších, se otočila a křikla dozadu:
"Je to zařízeno. Do Sakkary poletíme v ultralehkých letadlech. Poplazíme se těsně nad zemí. I kdyby Salzmann něco tušil, neodhalí nás."
"Poletíme... každý sám?" ozval se Schuster znepokojeně.
"Slyšel jste dobře. Ultralehká letadla pro víc osob už nejsou tak ultralehká, jako ta pro jednu osobu," ušklíbl se Golanz. "Nemyslete si, že perspektiva letu nad rozpálenou pouští ve mně vzbuzuje sebemenší špetku rozkošnických pocitu."
"To jsme tedy přinejmenším dva," poznamenala černoška.
"Vy poletíte sebou?"
"Ovšem, co jste si myslel?"
"Nu, myslel jsem, že nepoletíte s sebou," řekl Golanz prostě. "Že se po vylodění vyrovnáme a půjdeme - nebo poletíme - každý po svém."
"Musím se vám k něčemu přiznat, Golanzi," řekla Draskarová. "Jste všichni chlapi a technici a navíc bílí parchanti. Nadělali jste mi víc starostí, než ta nejhorší pytlácká banda. A provedli jste mi vůbec to nejhorší, co jste mohli."
"Copak to je, probůh?" ozval se van Grof.
"Ta věc mě začala zajímat," řekla Draskarová a vklouzla zpět na své sedadlo v přídi ponorky.

Za tvrzeným sklem oken plynuly magické obrazce nočního moře.
3.
V čele útočné formace letěl Lino "Red" Romita.
Pokud si vzpomínal, byl to první úkol jeho kariéry "troubleshootera" čili "odstraňovače nesnází", který ho netěšil. Měl se svými lidmi zatknout Briana Tevise, teroristu hledaného mezinárodními policejními sítěmi, a dále mel zabránit startu nelegálního objektu, známého pod názvem Angolmois. Potíž byla v tom, že Tevise obdivoval a projektu Angolmois přál úspěch.
Když přebíral úkol od kapitána Leduca, otevřeně mu to řekl.
"Jsme vojáci, Romito," odpověděl mu Leduc. Romita pochopil, že kapitán má podobné pocity.
"Nejsem voják," opravil Francouze.
"Co na tom záleží? Když neposlechneme, budete u WASA vyřízený. Nikdy vás už nepožádají o služby."
"Kdybych odmítl?"
"Mám náhradní tým. Bývalá posádka Diamondu, Zappa, Kazanawa, Langhammer, Singh, Lings. Kdybych jim předložil pečeného Tevise k obědu, byl by to nejšťastnější den jejich života. Zvlášť Kazanawa a Singh jsou na něho nabroušeni."
"Ať tu práci provedou oni," řekl Romita.
"Nemají zkušenosti s pohybem v kosmickém prostoru na delší vzdálenosti."
Romita musel uznat opodstatněnost tohoto argumentu. Práce ve volném prostoru poblíž stanice je jedna věc, kdežto přesun je věc druhá. Ani jemu samotnému není příjemný pocit naprostého osamění, když se mateřská stanice stane jednou z miliónů hvězd Mléčné dráhy a pouze hlas ve sluchátkách je jakési spojení s tím, co si navykl označovat za domov. V takové situaci může nezkušený člověk selhat. Posádka Diamondu jistě nezaváhá, tím si byl jistý. Poznal ty lidi dobře. Ale jak se zachovají venku?
Kdyby se jim něco stalo, náčelníci WASA svalí odpovědnost na něho. Už teď má nepříjemnosti. Nechal údajně mrtvého Tevise na palubě Diamondu. Vyšetřovací komise vyhrožuje, že "vnese do případu jasno". Dvě vyšetřování, to je břemeno přesahující síly i tak odolného muže, jako je Lino "Red" Romita.
"Dobře," řekl Leducovi. "Zatknou ho oni. Já budu jistit přesun. Jsem záchranář, pane kapitáne. Nejsem práskač nebo policajt."
"Je to záchranářská akce," řekl kapitán Leduc nepřesvědčivě.
"Už jsem k tomu řekl svoje," odpověděl Romita.
A tak tedy letěli v osmi, Romita s Flynnem a Ashwellem jako vedoucí formace a pětice posádky Diamondu v druhém sledu. Třebaže byli všichni vzájemné propojeni rádiovým spojením, hovořili jen tři, Romita a jeho dva muži.
Romita znal obraz Angolmoisu ze skrínu, ale teď, když se přiblížili na dohled té prapodivné struktuře, byl přece jen překvapen bizardní mohutností toho kosmického objektu, a tím větší obdiv a úctu pocítil.
Obrovská sluneční plachta se blyštěla v záři mateřské hvězdy a svazky pestrobarevných válců připomínaly vor někdejších dřevařů. Obraz na skrínu podával informaci o tvaru, ale jen pohled vlastníma očima ukazoval rozlehlost struktury a její křehkost. V pozemské gravitaci by se nejspíš rozpadla ještě dřív, než by se pohla o jediný metr.
Konstruktéři Angolmoisu předpokládali, že tento kosmický nesmysl podnikne mnohaměsíční pouť k Marsu, přečká na parkovací dráze přistávací manévr modulu, snese návratovou operaci a pak poletí nazpět k Zemi.
Nesmysl, báječný nesmysl!
"Už je to skoro hotové," zaslechl něčí hlas ve sluchátkách. Zněl cize, nenávistně. Uvědomil si, že mluví Kazanawa.
"Jsme tu za pět minut dvanáct."
Škoda že ne pět minut po dvanácté, napadlo Romitu. Je možné, že Tevis o útoku ani neví. Spojení je přerušeno. Velká trojka poskytla WASA vojenské rušičky. Diamond i Angolmois jsou pod palbou elektromagnetických vln. Ani jediný bit informace nepronikne ven ani dovnitř.
"Váš úkol končí, Romito," ozval se Zappa. "Děkujeme vám."
Znamenalo to: Uhni z cesty, teď jsme na řadě my.
4.
"Myslím, že jsme se nechali pořádně napálit, Macumuro," vrčel Salzmann. Poté, co je vrtulník group eight vysadil v oblasti sakkarské pyramidy, strávili řadu bezvýsledných hodin pátráním po zmizelé Marie-Anne Letierové. Letní slunce úporně pálilo do pozůstatků jedné z nejstarších staveb světa, jako by ji chtělo zatlačit do země. Ta nepřipomínala ani rozvalinu, byla to jen nevysoká skála, rozrušená po tisíciletí trvajícími větry ozbrojenými pískem. Salzmann čekal, že tady někde najde tábořiště, že tu budou stany nebo nějaký úkryt, ale nespatřili nic, než uvolněné balvany a písečné násypy, tu a tam někde sporý pouštní keř či travinu.
"Zprávy jsou ze spolehlivého zdroje," krčil rameny Japonec. Tři muži ozbrojeného doprovodu si zřídili improvizovaný přístřešek, kus absorpční tkaniny na kevralových prutech. Pili vodu z polních láhví a tísnili se ve skromném stínu a bezpochyby záviděli posádce vrtulníku, která se v tuhle chvíli bezpochyby už povaluje v klimatizovaném ovzduší baru na letišti v Káhiře.
Salzmann už uvažoval o tom, že vrtulník přivolá nazpět, aby je odvezl a že celou akci odvolá, když vtom ho Macumura popadl za ruku.
"Co je?" lekl se. Myslel, že ho Japonec varuje před nějakým hadem nebo škorpiónem.
"Neslyšíte?"
Salzmann ale slyšel jenom syčení žhavého větru ve skalnatých spárách.
"Motory."
"Motory... nebo motor?"

"Několik. Slabé motory."
Jeden z mužů ochrany ale už také něco zaslechl, upozornil ostatní a ukazoval ke vzdálenému obzoru.
"Vypadá to jako nějaká letadla," bručel Salzmann a přiložil okuláry dalekohledu k očím. "Hrome, je to tak! Jednoosobní prdítka!"
"Kolik?" tázal se Macumura. Neměl dalekohled, takže jen marně mhouřil oči ve snaze vypozorovat něco ve výhni oblohy přesycené slunečními paprsky.
"Pět." Salzmann odtrhl dalekohled od očí a podal ho Japonci. "To musí být oni. Van Grof a celá parta, Golanz, Schuster a ty dvě černé huby."
Macumura chtěl podotknout něco nevlídného na téma "rasismus", ale Salzmann si ho nevšímal a mával na ozbrojený doprovod. Muži strhli přístřešek a zamaskovali se tak rychle a tak dovedně, že v kratičké chvilce zmizeli Salzmannovi s očí.
"Taky se někam zašijeme, Macumuro," houkl na Japonce, který pozoroval blížící se pětici.
Netrvalo to ani pět minut a letouny přistály u severní stěny pyramidy. Salzmann slyšel Golanzovo povykování.
"Málem jste spadl, Schustere! Jsem bez sebe strachem tak jako tak, ještě abych se bál o vás!"
"Celou dobu se hrabal v té své kalkulačce," žalovala Draskarová. S Džinángírovou pomocí sklápěla křídla maličkého letounu, který jistě nevážil víc než několik desítek kilogramů. Vítr se o takřka motýlí křídla pořádně opíral a snažil se je pocuchat.
"Dospěl jsem k úžasnému odhalení," povykoval Schuster, který se o svůj letoun samozřejmě nepostaral. "Tušil jsem, že Nostradamus..."
"On nepřestane s tím starým šarlatánem otravovat ani v téhle peci," povzdechl Golanz. Zarazil se, protože Schuster k němu přistoupil s takovým výrazem hněvu v tváři, že ustoupil před mladistvým učencem o krok. Van Grof usoudil, že musí zasáhnout a přísně, s náznakem hrozby, k dvojici přistoupil. Schuster se k němu obrátil jako k autoritě nejvyšší instance a ukazoval mu displej přístroje, který byl už celý zašedlý od prachu: navíc si ho přivázal lepicí páskou k dlani, aby ho při letu neupustil. "Tohle je nákres pyramidy v Sakkaře... i s tajným vchodem." Van Grof se nedůvěřivě nad displej naklonil. "Kde jsem k tomu nákresu přišel?"
"Je zašifrován v textu Nostradamových Centurií! Zadal jsem program, který..."
Golanz si vyměnil s Džinángírem pohledy a pokrčil rameny. Tak on ten pošuk už zadává počítačům programy. Škoda, že tu není Píbí, ten by naopak začal kouzlit. Schuster dlouze vysvětloval van Grofovi, jak se mu podařilo v textu Nostradamových predikcí objevit místa, která jsou ve skutečnosti souřadnicemi jednotlivých uzlových bodů nákresu. Tak například centurie číslo...
"Nezbývá, než se přesvědčit," přerušil ho van Grof trochu stroze.
"Zklamání vás vyléčí z pošetilostí, Schustere," zabručel Golanz. "Pyramidu prolezly už stovky badatelů. Každý kámen je zakreslen, vyfotografován, změřen a jistě i ochutnán. Tahle stavba má v sobě asi tolik tajemství, jako veřejný záchodek na Fulham Road."
"Co tedy zde děláte, vy jeden přízemní mozku?" vyjel na něho Schuster.
"Oceňuji, že připouštíte existenci mozku uvnitř mé lebky. Pokud jde o vaši hlavu, obávám se, že grimoire..."
"Tudy někdo šel," volala odkudsi doktorka Draskarová.
Salzmann s Macumura se v úkrytu lekli, že černoška narazila na jejich stopy.
"Vidíte? Právě v těch místech je na mém plánu vchod do pyramidy," povykoval Schuster a pádil udaným směrem, až mu za patami stříkaly fontány jemňoučkého písku.
Van Grof se zachmuřil a čapími kroky zamířil za gepardí ženou.
Stála v nepříliš hlubokém záseku do boku stavby. Měl nepravidelný tvar a na první pohled se zdálo, že vznikl docela prostě tím, že se jeden balvan pod tíhou tisíciletí utrhl a vyvalil ven. Na dně záseku byla návěj jemného písku, v níž viděli docela jasně stopy. Několik šlápot bylo zcela zřetelných, všechny vsak směřovaly dovnitř a žádná ven.
"Tady je nějaký obrazec..." upozornil ostatní Džinángír.
Opět, mohly to být pukliny v kamenu, ale také obraz vytesaný před pradávnem nějakým kameníkem. Schuster se ho zlehka dotkl rukou, zatlačil a pak s úlekem ruku vrátil zpět.
Půl druhého metru vysoký a necelý metr široký kvádr zajel dovnitř. Objevil se temný otvor, z něhož čišel chlad.
"Bože slitovný..." zašeptal van Grof. Golanze napadlo, že tak bledý byl naposledy profesor Németh... těsně před tím, než mu puklo srdce.
"Ta parta tam něco objevila," šeptal Salzmann Macumurovi. Z úkrytu pozorovali čilý ruch kolem improvizovaného tábořiště. Pětice složila letadla do úhledných balíků a vzájemně je svázala provazy. Pak se každý přesvědčil, že mu dobře svítí elektrická lampa a že má zásobu pití a výživných tablet. Golanz s Džinángírem měli přes prsa kotouč lana a byli ozbrojeni cepíny. Ti dva měli také samopaly značky uzi, jak si oba lovci lidí všimli. Schuster ustavičně civěl na displej svého grimoiru.
"Vcházejí dovnitř. Dáme jim náskok pět minut," navrhl Salzmann. Do nitra stavby však vešli ještě před uplynutím lhůty, kterou si sami stanovili.
Nečekalo je tu nic mimořádně objevného: hrubě tesaná skalní chodba, která se nepravidelně klikatila dolů jako horská stezka vedoucí do údolí.
První zastávku učinili asi po deseti minutách sestupu.
Chodba zde ústila do jeskyně, nebo spíš kaple, podlouhlé prostory, která se zvolna stáčela vlevo. Golanz s Džinángírem opatrně postupovali vpřed s namířenými samopaly uzi, van Grofa Draskarová jim svítili baterkami.
Černoška se neubránila výkřiku, když světlo vyhmátlo z tmy strašlivý objekt.
Byla to mrtvola muže, který - jak se zdálo - v posledních okamžicích života před čímsi děsným ustupoval, až narazil na

skalní stenu a pokusil se vtisknout co nejhlouběji do nepravidelného výklenku či pukliny. Levou rukou si chránil oči, možná před jasem nějakého silného světelného zdroje, ale spíš to vypadalo, že se chce ušetřit nějakého příšerného pohledu. Pravici užil k něčemu jinému: vrazil si dýku do srdce. V suchém prostředí kobky se změnil v přirozenou mumii, aseptický horký vzduch z něho v krátké době odnesl poslední molekuly vody.
Takto zde seděl či napůl ležel v pozici zoufalství a děsu a setrvá tak možná tisíciletí, pokud se někdo slitovný i odvážný neodváží do těchto míst a nepohřbí ho.
Golanz si všiml dvou věcí.
Mumie mela v kapse papír, kus z něho vykukoval z kapsy plátěné blůzy.
A u nohou měla alpakovou ozdobu. Také van Grof si šperku všiml, ale neřekl ani slovo. Proč asi? Nechtěl ostatní děsit? Nebo snad byl tak překvapený, že se nezmohl na slovo? Golanz si všiml, že se šéfovi trochu chvějí rty. Jestliže tudy prošla Marie-Anne Letierová, ani paní Juliana nemůže být daleko, pokud je správná ta hypotéza, že odešly z laboratoře profesora Németha společně. Přistoupil k mrtvole a opatrně vytáhl papír.
Byl to dopisní papír Raymonda Letiera, ozdobený postavou Salamandra, takřka stejnou, jaká byla na víku Schusterova grimoiru. A pod ním slova, načáraná ve zřejmém chvatu:
TOHLE JSEM SI NEPŘÁL...
"Smrt?" zeptala se Draskarová.
"Možná něco horšího," poznamenal. "Měli byste vědět, že..." pohlédl na van Grofa a ten nepatrně přikývl, "že tenhle šperk patřil Marie-Anne Letierové. Naposledy jsem ho viděl, když se chystala vstoupit do pokusného zařízení profesora Németha na Heymarketu a odkládala ho na stolek. Vzhledem k tomu, co se stalo potom, bychom měli zvážit, zda budeme pokračovat v cestě."
"Samozřejmě!" vykřikl Schuster. "Přece se nevrátíme?"
"V tom to vězí, Hugo," řekl mu van Grof. "Hrozí velmi reálné nebezpečí, že se nevrátíme."
"Co bude s organizací Slon, když zde zůstanete, doktorko?" zeptal se Džinángír klidně.
"Právě na to myslím," řekla Draskarová. "Nevím, jestli mám právo..."
"Riskujeme život celou tu dobu!" naléhal Schuster.
"To ovšem bylo ve prospěch Slona," odpověděla mu Draskarová. "Van Grof nám za riziko platí."
"Až do určité míry!" ušklíbl se Schuster. "Od vylodění v Egyptě pokračujete s námi na vlastní riziko!"
"Je otázka, zda není neúnosně vysoké."
"My tři pokračujeme," řekl Golanz. "Vy dva..."
"Vy dáte taky ruce nahoru," ozval se za nimi Salzmann. "A hezky rychle."
Otočili se a namířili světla do tmy.
Pětice proti pětici.
Salzmann s Macumurou, další tři muži v příšeří za jejich zády. Policista, či bývalý policista se uspokojeně zubil.
"Nejvíc se těším, jak si povykládám s panem Schusterem. Vy rád boxujete, viďte, mladý muži!"
Ten se ale zabýval svým grimoirem a Salzmanna si nevšímal.
"Nechal jsem se vyhodit od elitního policejního sboru. Honím se za vámi přes polovinu světa. Ale to všechno stálo za to. Pan Macuoka bude mít taky radost, viďte, Macumuro. Tento pán," ukázal na van Grofa, "je zloděj Pointeru!"
"Správně," řekl Schuster.
Překvapeně se na něho podívali. Copak se dal na stranu policistů? Ale ten se div nosem nedotýkal displeje elektronického grimoiru. Stiskl klávesu a...
Začali křičet všichni.
Mrtvola Raymonda Letiera se dala do pohybu. Levá paže, kterou si mrtvý chránil oči, se uvolnila a kývala sebou do strany, ale i nůž vypadl z rány. Sevření byť i neživých prstů bylo ale dost silné, takže zbraň zůstala napřažená.
Salzmann ani Macumura nebyli žádní bázlivci a tři zabijáci, které si vzali sebou, tím méně, ale při pohledu na mumii, která se k nim blížila s dýkou v ruce ztratili nervy a s výkřiky se stáhli do chodby, kterou sem přišli. Van Grofova skupina na tom nebyla lépe. Cestu zpět jim odřízl Salzmann, hnali se tedy vpřed. Nejvíce sebevlády zůstalo Golanzovi, který se ještě v běhu otočil a namířil na mrtvolu Raymonda Letiera svítilnu.
"Stůjte!" vykřikl. "Dívejte se!"
Vysušené tělo viselo na ocelových prutech mříže, která zvolna vyjížděla z kamenného lože. Jak dlouho v něm vězela? Kolik tisíc let, neboť tisíciletí zde byla základní časová jednotka? Netrvalo to déle než několik vteřin a mříž přepažila prostoru a zapadla do jamek v protilehlé skalní stěně. Mumie pukla, rozpadla se na několik kusů a sesypala se na jednu i druhou stranu ocelové přehrady.
"Tady je to vykresleno," řekl Schuster dětinsky prostě a ukázal displej grimoiru Golanzovi. "Stačilo najet kurzorem a stisknout ENTER..."
"Nemám rád počítačové fanatiky," zavrčel Golanz.
"Vzdejte se!" křičel Salzmann. Jeho hlas byl nepřirozeně silný, zdálo se, že burácí ze všech stran skalních prostor.
"Vzal si sebou megafon..." poznamenal Golanz.
Chodba nevedla daleko, sotva několik metrů. Vešli do druhé skalní sluje, tentokrát okrouhlého půdorysu... a bez viditelného východu.
"Jsme v pasti," poznamenala Draskarová.
"Nelitujete svého rozhodnutí?" zeptal se jí Džinángír.
"Rozhodl za ni Salzmann," pokrčil rameny Golanz.
"Vy tam dole, nechte toho nesmyslu! Našli jsme plánek starého Letiera. Víme, že není žádný další východ. Času je dost."

Golanz popošel několik kroků chodbou, kterou přišli, ale dávka ze Salzmannova samopalu Heckler und Koch ho zahnala vpřed.
"Takhle ne," burácel Salzmann z megafonu. "Přeju si to podle regulí. Nejdřív hoďte svoje bouchačky sem ke mně k mříži. A pak vyjdete jeden po druhém s rukama za hlavou. Pan Schuster, můj starý přítel, ať jde první a mříž otevře tím svým dálkovým ovládáním. Dobře jsem ho pozoroval, to on mříž zavřel!"
"Já se nevzdám policajtovi, který ani policajt není," řekl Golanz.
"Já vás slyšel, Golanzi. A to vám povím, jste vedle, já nejsem už Žádnej Zasranej policajt, já jsem od policie vyhozenej!" křičel ze tmy Salzmann. Po tváři van Grofa přeběhl nějaký stín.
"Co nám jiného zbývá, než se vzdát?" poznamenal Džinángír. "No tak, pane Schuster..."
"Počkat," řekl van Grof, "nechoďte nikam."
"Však to taky nemám v úmyslu," pravil mladý učenec zarputile.
"Proč ne?" zeptal se Džinángír.
"Jestli jsem pochopil jeho upřímná slova správně, Salzmann nás nechce... sebrat, jak se říká. Ani na to nemá právo, jako pouze bývalý policista." odpověděl van Grof. "Chce nás zabít"
5.
Únava Briana Tevise se takřka rovnala absolutnímu vyčerpání. Přestával se orientovat v prostoru, ztrácel obvyklé reflexy a i své vlastní pohyby musel zvládat vůlí, jako když se malý školáček učí psát a nutí ruku, aby vedla hrot tužky vzhůru, pak do strany, oblouček, dolů a zase stranou...
Jdou si pro mne, jdou si pro mne, opakoval si v souladu s rytmem tlukotu srdce.
Když se díval průzorem očima neozbrojenýma dalekohledem, mohl Romitovu - teď už Zappovu - formaci považovat stále ještě za souhvězdí, tvořené hvězdami druhé, snad první velikosti. V tom duševním stavu, v jakém byl, by snad i sám sebe dokázal přesvědčit, že to jsou skutečné hvězdy a že není třeba se znepokojovat. Gumové okraje okulárů ho však magicky přitahovaly. Znovu a znovu se k nim skláněl, znovu a znovu se mu zjevoval obraz mužů, kteří se k němu blížili, aby ho připravili o svobodu, a snad i o život.
Tam na Zemi má mnoho nepřátel, udělal si příliš mnoho vroubků. Nenechají ho žít. A Země sama? Ta se tomu jenom směje.
Nebál se chvil, které přijdou. Byl otupělý, neschopný úvahy a představivosti. Jen matně odhadoval, co se stane, až přepadové komando vnikne do prostor Diamondu. Obnoví spojení a jeho nejspíš zavřou do obytné buňky. Potom ho odešlou na Zemi.
V buňce bude spát.
Spát! Při tom pomyšlení se ho zmocnila blaženost. Zavřel oči a tma, která ho náhle obklopila, nebyla pouhou absencí světelných paprsků, to byla propast bezvědomí, do níž se propadal.
A právě z teto propasti se ozval vnitřní hlas.
"Uteč!" řekl mu.
Zněl velitelsky. Řeknu-li uteč, pak musíš utéct, nemyslím to jako nějaký nápad, nějaký návrh, o kterém lze uvažovat nebo snad pochybovat, Briane Tevisi, uteč.
V temnotě se rozléhala modravá záře. Tevis spatřil obrysy nějakých tvarů, které nedokázal ztotožnit s ničím, co znal. Snad to byly stavby, snad přírodní útvary. Tyčily se nad ním jako palisády barbarského města, ale stejně dobře to mohly být stromy nebo skalní útesy. Vanul odtud chladivý vítr, prosycený vůněmi pryskyřic. Necítil ho na tváři na očních víčkách (už si zase uvědomoval totožnost vlastní tělesnosti), ale uvnitř sama sebe, jako by jeho bytost, jeho vlastní já, byl obrovitý chrám, zakotvený do zemského jádra a v hřebeni opřený o nebesa, ve kterém by se mohl pohybovat po libosti.
Uteč!
Jak prosté je to slovo, jak jednoduchý je ten pojem. Skutečné nebezpečí hrozí až v okamžiku bezprostředního fyzického kontaktu s nepřítelem. Dokud nás od protivníka dělí pruh prostoru a od okamžiku střetu pruh času, nebezpečí je pouze imaginární, existuje jen v naší představě. Jsme náchylní ztotožňovat představu s realitou, představa nás ochromuje a nejsme schopni jednat. Ubíjí nás fikce.
Tevis, ještě před chvilkou degradovaný na pouhý organismus přiotrávený zplodinami dlouhodobě vykonávané fyzické činnosti, dokázal teď uvažovat jako zenový myslitel, osvěžený dlouhodobou meditací.
Otevřel oči.
Přečetl údaj na displeji, vtisknutém do pravého okraje zorného pole. Komando je vzdáleno osm kilometrů, bude tu za dvacet minut.
Za tu dobu dokážu přestoupit do Angolmoisu a spustit startovací program.
Odrazil se od stěny, v prostoru se přetočil a oběma rukama se zachytil opěradla pilotního křesla. Tak bravurní artistický kousek v beztížném prostoru dokázal jen ve stavu naprosté svěžesti. Nepozastavil se však nad snadností, s jakou dokázal tak obtížný přemet. Vklouzl do křesla, zapnul spony na břiše a ve skrínové knize nalistoval list s programem Angolmois. Protivníci mu odřízli spojení, ale vnitřní komunikace fungovala. Angolmois byl spojen s Diamondem pupeční šňůrou kabelů.
Program v první chvíli odmítl Tevisův povel.
Odpočet nelze zahájit, protože montáž není dokončena, tak zněla jeho lakonická odpověď, odmítající jakékoli námitky.
Někde v hlubinách programu byl vytvořen blok, zabraňující náhodnému a předčasnému spuštění startovací procedury. Až bude komplex hotov, pak teprve bariéra padne. Program Angolmois kontroloval i průběh výstavby jako přísný byrokrat, kterému neunikne žádná maličkost.
Kdyby Tevis padl na kolena a bušil hlavou o podlahu (pokud by něco podobného bylo v beztížném stavu možné), na

počítač by to neudělalo nejmenší dojem.
Tevis však řekl slovo. Sám nevěděl, jaké to slovo je. Rty se mu pohybovaly a hlasivky vibrovaly, ovládány nějakou vnitřní silou, vycházející z nitra chrámu, který vyrostl v jeho vědomí. Hovořil a stroj odpovídal. Skrín se zbarvil červeně, převalovala se po něm mračna, seskupovala se do geometrických tvarů, byly to válce, kvádry i jehlany vklíněné do sebe v řádu tak vysokém, že nezasvěcenému by připadaly jako chaos. Tevis měl ale najednou dojem, že chápe ten řád, že ví, kterým směrem se vydat, aby nalezl skulinu. A opravdu, skulina tam byla. Před vnitřním zrakem mu vytanula Dorého ilustrace Starého zákona, na které hrdina Samson, zrazený a oslepený, znovu nabyl sil, o něž ho připravila Dalila, a vlastníma rukama boří chrám Filištínských. I on v sobě cítil dost sil, aby pronikl hradbami, jež chránily tajemství. Postupoval vpřed, červeň ustupovala žluti, palisády byly teď už řidší. Jasně viděl skuliny mezi nimi, ale vytušil, že ne každá vede k cíli, že za některými se otevírají slepé uličky. Jen jedna je ta správná. Doposud se mu vždycky podařilo namířit právě k ní. Pětkrát se mu to povedlo, desetkrát - a najednou se ocitl na zelené ploše jako na louce stvořené pro dětskou hru.
Startovací program byl iniciován, ozval se uměle generovaný hlas počítače.
Cesta je volná, račte nastoupit, pane.
Tevis odtrhl oči od skrínu a uvědomil si realitu kolem sebe. Sedí ve velitelské sekci Diamondu a právě se mu podařilo odblokovat startovací program Angolmoisu.
Jak je to možné?
Na startovacím programu pracovaly celé týmy programátorů a samozřejmě i bloky počítačů. Žádný člověk nedokáže odblokovat složitý program v době tak krátké, jako se to podařilo jemu, laikovi, který dokázal počítačů používat, ale naprosto se nemohl chlubit tím, že je dovede ovládat.
Není čas na marné úvahy. Odpočet začal. Tvá úloha na palubě Diamondu skončila. Teď musíš přejít do sarkofágu Angolmoisu.
Slova, celé batalióny slov, každé z nich rozkaz.
A jedno slovo nad nimi jako klíčový kvádr v klenbě: Uteč. Musíš odsud utéct. Angolmois na tebe čeká.
Rozepnul spony, vklouzl do průlezu a vytáhl z kontejneru svůj skafandr. Navyklými pohyby do něho vstoupil. Už to nebyl mučící nástroj, už to nebyla železná panna. Připadal mu pohodlný jako flanelový župan zjemnělého pána, který si hoví v křesle u hořícího krbu.
6.
"Já se nevzdám policajtovi, který ani policajt není," řekl Golanz. Natáhl závěr samopalu uzi a zaklekl za veliký kvádr, zdobený motivy ďáblů a smrti.
"Salzmann má podle všech indicií příkaz nepustit nás ven živé," řekl van Grof doktorce Draskarové. "To je ovšem náš problém, jak rád říkává můj přítel Golanz. Vás se netýká. Měli byste zvážit..."
"Podškrtnuto, sečteno, šetřte si dech, starej pane," řekla černoška. Zuby jí svítily ve tmě ředěné Džinángírovou svítilnou, "vy přece rád říkáte, že ty svoje pološílené akce podnikáte proto, abyste se bavil."
"A pro peníze," poopravil ji Golanz.
"Vyjděte ven s rukama nad hlavou," běsnil kdesi nad nimi Salzmannův megafon. "Zaručuju vám, že se nic nestane."
"Měl by jít aspoň pan Schuster," staral se van Grof. "Posloucháte mě, Hugo?"
Učený mladík klečel před reliéfem napůl zastřeným silnou vrstvou prachu. Pomalu, s doslova posvátnou úctou, z něho stíral prach. Pak ukázal prstem.
"Vidíte? Magický kruh. Projevuje se ve všech tajných naukách."
"Na ty mám zrovna teď náladu," poznamenal Golanz. Schuster ho vnímal asi jako kdyby mu kolem hlavy proletěla muška. Sklopil hlavu. Zdálo se, že usnul, nebo se snad modlil?
"Museli bychom ho vynést ven," pravil Džinángír. "Je úplně mimo."
"Upozorňujeme, že budeme trhavinou uvolňovat zdivo. Jde nám o záchranu doktorky Letierové. Neručíme za následky, pokud neopustíte ohrožený prostor."
"Obratně to vymyslel," poznamenal van Grof. "Změnil taktiku právě včas. Vyhozený policista nemá právo střílet do lidí. Ale má právo na vyprošťovací práce. A při nich může dojít k neštěstí."
"Zahyneme nešťastnou náhodou," shrnul Golanz.
Džinángír vysunul hlaveň samopalu za roh, ale přeprška střel ho vrátila na původní místo. Střely tloukly do kamenů a z drcené horniny se uvolnil pekelný pach síry.
"Mohli by na nás hodit granát," řekla Draskarová.
"Těžko by vysvětlili, proč jsou naše těla poškozená. Ne, Salzmann přišel na opravdu elegantní řešení. Pár roubíků dynamitu zjedná nápravu."
Shora se ozývalo zvonění nástrojů. Někdo tloukl kladivem.
"Hloubí prostory pro nálože," interpretoval zvuky Džinángír.
"Slyšíte mne, van Grofe? Ukládáme ultimit. Máte třicet vteřin času. Pak nastane pohřeb první třídy. Náhrobek budete mít pěknej," volal Salzmann.
Schuster vstal, rozhlížel se kolem sebe, jako by se ocitl v nějakém novém světě, podivně cupkavými kroky se pohyboval po zaprášené dlažbě.
Golanz ho chvilku pozoroval a pak zachraptěl:
"Nemá smysl čekat. Vyrazíme. Třeba... se někomu z nás podaří... Sakra!"
Schuster do něho neohrabaně vrazil bokem.
"Uvolněte mu cestu. Nevidíte, že něco hledá?" šeptal van Grof. Také doktorka Draskarová nespouštěla z mladého muže oči.

"Moje babička byla čarodějnice. Pamatuju se z dětství na její gesta... pohyby rukou..."
"Na celém světě jsou stejné," řekl Džinángír. Třebaže pocházel z jiného koutu Země, i on měl podobné zkušenosti jako černoška z rovníkové Afriky.
Schuster vytáhl z tlumoku položeného u kamenného kvádru vysílačku, vysunul teleskopickou anténu a pak kovovým prutem nakreslil kruh.
"Vzývá ďábla," poznamenal Golanz pohrdavě. "Zbláznil se. Jako my všichni."
"Máte patnáct vteřin," křičel Salzmann.
Čas plynul jako když se trávou plazí mamba připravená uštknout.
"Teď!" vykřikl Schuster nepřirozeně vysokým hlasem.
Copak je tohle patnáct vteřin, blesklo Golanzovi hlavou.
Ozvalo se dunění, ale ne shora. Přicházelo z hlubiny pod jejich nohama, temné, vzdálené, ale rychle se blížilo a jaksi nabývalo na konkrétním tvaru, pokud to lze o zvuku říci: zdálo se totiž, že se blíží nějaký stroj, že kovové součásti o sebe kloužou, že pracují veliké navijáky...
Uskočili ke stěnám. Podlaha se s rachotem propadla a ve světle Džinángírovy lampy spatřili veliká oblaka prachu, nebo snad kouře. Na spínači se objevila nula a skrytý reproduktor začal naříkavě houkat. Od této chvíle běží odpočet. Cestu vzhůru mají odříznutou.
A dolů?
Z šedých mračen vyjel kovově lesklý válec, v průměru asi půldruhametrový, dva metry vysoký. Záře svítilny se lámala na jeho vyleštěném povrchu. Přestože právě prorazil kamennou podlahu, nebyl na jeho bocích patrný ani ten nejmenší škrábanec.
Pak se jedna jeho přední část dala do pohybu. Plášť válce, jak se ukázalo, byl složen ze dvou polovin a jedna nyní překryla druhou.
V jasném světle zářícího stropu kabiny - neboť šlo očividně o jakousi zdvižˇ - stála vzpřímená postava.
"Nastupte," řekla ženským hlasem.
Nepohnuli se.
Byla to doktorka Marie-Anne Letierová, její rysy van Grof i Golanz poznali na první pohled. Jak se ale změnily! Kovově lesklé zelené šupiny, rozšířená ústa, holé tělo s výraznými prsy a pohlavím, to vše pokryté ostrými šupinami. Prošla stejnou transformací, jako před několika dny ubohý chemický chlapec, čidikt Píbí.
"Nic jiného vám nezbývá," řeklo monstrum.
Ultimitová nálož vybuchla a tlaková vlna vrhla celou pětici příšerné ženě vstříc.
7.
"Orlando," vykřikl Zappa, "vidíš to taky?"
Už byli blízko, blizoučko. Diamond i se svým nesmyslným přívěskem jim dlouho připomínal plastikový model - každý z nich měl za klukovských let něco podobného na hraní, kosmickou loď Enterprise, křižník Galactica, stíhačku z filmu Hvězdné války. Zvykli si, že teď - jako dospělí muži - mezi takovými hračkami žijí.
Diamond s Angolmoisem jim rostly před očima.
Angolmois byl třikrát větší než Diamond a teprve zblízka dokázali ocenit mohutnost jeho rozměrů. Blížili se k němu zezadu a poněkud odspodu, takže - z hlediska relativních pojmů orientace v kosmickém prostoru - Angolmois byl nad nimi. Připadali si jako potápěči, kteří vyplouvají vzhůru a spějí k mateřské lodi.
"To je ale blázen," řekl Langhammer. "On nám snad chce utéct."
"Daleko se nedostane," poznamenal Orlando Singh. "Jeho skútr nemá přídavné nádrže."
Viděli maličkou postavičku muže ve skafandru, jak vyletěla z přechodové komory, jako by vystřelena v obláčku kondenzujícího vzduchu, a postrkována modravými plamínky trysek skútru spěje někam vzhůru, vstříc oplachtěnému kosmickému voru jménem Angolmois.
"Bude si s námi hrát na schovávanou," poznamenal Kappa. Uvědomoval si že v tak složité struktuře se uprchlík může snadno ukrýt. Pošetilý nápad! Jak dlouho může Tevis v úkrytu vydržet? Několik hodin, víc ne.
Ve sluchátkách se ozval rozvážný Romitův hlas:
"Račte se všimnout trysek hlavního motoru, vážení pánové."
Rozvážnost a možná i trochu pohrdání. Věděli, kde má vlastně komplex Angolmois hlavní trysky?
Tu červenavou rychle blednoucí záři však nemohli nevidět.
"Snad nechce uletět!" vykřikl Zappa.
"Nemůže uletět," řekl Romita, "startovací program je blokovaný."
"Jak je tedy možné, že se mu podařilo spustit ohřívání hlavních motorů?"
"To nevím," řekl Romita, "ale počítač mu nedovolí zážeh na plný tah."
"Tím bych si nebyl tak docela jistý," vstoupil do hovoru Flynn.
"To je nesmysl! Angolmois není hotový! Kdyby Tevis odletěl, nikdy by se nemohl vrátit!" Zappa křičel do mikrofonu, jako by chtěl sám sebe přesvědčit, že má pravdu.
"Třeba je mu to jedno," pravil Romita.
Se svými společníky se teď držel vzadu, aby měl přehled o vývoji situace.
Až dosud nikdy nepochyboval, že dělá dobrou, lidem užitečnou práci. Byl pyšný na své znalosti a schopnosti, na pevnost svých nervů a vůbec mu nevadilo, že ho mnozí lidé považují za nepříjemného, nafoukaného člověka. Jen ať zkusí dělat to, co děláme my. Kolik lidí má licenci kosmonauta? Dobrá tisícovka. Ale jenom on a Flynn s Aschwellem jsou kosmonauti - záchranáři.
Koho teď zachraňují? Koho a před čím? Mají právo zachraňovat někoho proti jeho vůli?

Brian Tevis je prý terorista, hledá ho policie pěti kontinentů.
Jak malicherné se zdají být všechny pozemské záležitosti z této kosmické výšky! Obrovský kotouč Země zářil pod nohama Romity a jeho mužů, rajská zahrada nebo studna pekelná, ale v každém případě lhostejný k osudu jednotlivce. Dole je lhostejná Země a nahoře zoufalý člověk, mraveneček, prchající před zhoubou.
Komu pomáháme? Děláme správnou věc?
Romita viděl, jak Zappa odepnul přídavné nádrže. Podle délky plamene tryskajícího z jeho skútru se dalo soudit, že spustil motor na plný tah. Odhodil nádrž, to bylo od něho bystré. Bude rychle akcelerovat. Také jeho druzi udělali totéž. Zdali o nich Tevis ví? Nejspíš ano. K předčasnému startu se nerozhodl náhodou nebo z rozmaru.
Jak se mu ale podařilo nastartovat?
"Musíme sebou pohnout, chlapci," řekl Romita a prudkým stisknutím pojistné páky odpoutal přídavnou nádrž od svého skútru.
8.
"Kde je moje žena? Kde je Juliana?"
To byla první slova van Grofa, když pominuly okamžiky hrůzy. A ty nebyly krátké, a hrůza nebyla malá.
Tlaková vlna výbuchu je vrhla příšeře vstříc a ta využila své fyzické síly, doslova je pochytala, jako kdyby to byly nějaké malé, nezbedné děti, vtáhla do nitra válce či spíše zdviže a sjela s nimi do hlubiny, která jim všem připadala propastná: kabina zrychlovala dobře tři vteřiny tak, že se bezmála odlepili nohama od podlahy a stejnou dobu je přetížení takřka sráženo na kolena. Doslova z kabiny vypadli, sotva se její stěna před nimi otevřela.
Ocitli se v klenuté prostoře připomínající hlavní loď nějakého chrámu. Válec stál přesně v ose kopule, která měla ve svém vrcholu okrouhlý otvor. Nepochybovali, že právě tudy se sem spustili, ovšem nikde neviděli žádné vodicí koleje, ani lana. Okraje klenby spočívaly na sloupech vysokých podle prvního odhadu pětadvacet metrů, dva metry v průměru. Když se na ně dívali, měli dojem, že hledí do lesa: jako by za sloupovím prozařovala nějaká mýtina, bezpochyby další chrámová loď, a za ní třetí, čtvrtá, do nekonečna. Stejný pohled se jim naskýtal, ať pohlédli na kteroukoli stranu. Van Grof si uvědomil, že podivná sála, kterou spatřil v okrouhlé jeskyni vzdálené teď jistě desítky metrů nad jejich hlavami, byla fakticky jen prodloužením jednoho z těchto sloupů, vrostlých do horniny.
"Juliana van Grofová je statečná lidská žena," řekla Marie-Anne. "Zachránila mi život. Dostala mě z vašeho domu... až sem."
"Jak, proboha?" neudržel se Golanz. Plazí žena se na něho pohrdavé ohlédla. "Dozvíte se. I vy spatříte paní Julianu, van Grofe."
"Je tady?" vykřikl starý pán s nadějí, ale i obavami v hlase.
"Ovšem," řekla Marie-Anne.
"Kde jsme?" chtěl vedet Schuster.
"Toto město začali budovat Umranové, národ Oortova mračna, před dvěma sty tisíci let," odpověděla plazí žena měkce, melodicky, trochu nevášnivě, ba znuděně, jako kdyby je pronášela průvodkyně bezvýznamného městského muzea někde v Kokomo ve státě Indiána, USA. "Vybrali si nejstabilnější místo pevninské kry. Rozhodli se na Zemi usadit natrvalo. A toho úmyslu se... jsme se... nikdy nevzdali."
"Kdo jste?" křikl na ni Schuster.
Ani on nebyl ušetřen pocitu ohromení a hrůzy, nicméně odborná příprava v tajných disciplínách - pokud to tak lze nazvat - ho lépe připravila na setkání s bytostí, která spíš vyhovovala pohádkové představě, než duchovnímu světu vědeckého uvažování.
"Totéž, co vy, Hugo Schustere. Člověk. A Umran. Fyzicky ve mně Umran převládl, ale člověk přece zůstal."
Také Golanz se už poněkud vzpamatoval a tak tak že mu neujelo: jak to vypadáte, ženská, protože se sebevládou se mu vrátil smysl pro černý a pokud možno drsný humor.
"Vy nejste člověk," řekl Schuster. "Jste ďábel."
Ohlédli se po něm jaksi zděšeně, že řekl něco neprominutelně urážlivého. Znetvořená žena - je ale vůbec nějaký důvod, proč ji tak charakterizovat? - s mírným poloúsměvem pokývla hlavou.
"Představa ďábla obývajícího hlubiny země provází člověka po celou dobu jeho existence na Zemi, aniž by člověk tušil, že bytost, již nazývá ďáblem, má zde starší domovskou příslušnost, než on sám."
"To máte na mysli... národ Umran?"
"Ano. Moje znalosti jsou jen nepatrné. Sama k němu příslušim... jen krátkou dobu,"
"Příslušnost k národu, natož pak rodu, se nemění jako rukavice," ozval se van Grof.
Marie-Anne, jak se zdálo, byla v rozpacích.
"Nutno poznamenat," řekl k tomu Golanz, "že slečna Letierová pro změnu příslušnosti k rodu udělala hodně."
"Pane Golanzi, znám vás krátce, ale dost. To slovo 'dost' má v daném případě hodně významů a na všech trváme," okřikla ho Sandra Draskarová.
"Těžko vám k tomu něco řeknu," řekla Marie-Anne, "přišlo to všechno tak náhle... Něco ovšem znám ještě od svého otce..."
"Raymonda Letiera!" vykřikl Schuster vítězně, jako by byl prokurátorem, který v poslední chvíli vytáhl před soudem rozhodující usvědčující důkaz.
"Ubohý otec... Nedokázal se rozhodnout, ke kterému rodu má patřit."
"To rozhodnutí... čeká taky nás?" zeptal se opatrný a vždy střízlivě uvažující Džinángír.
"Nepředbíhejme. Nejdříve musíte znát určitá fakta. Umranové patří k nejstarší inteligentní rase vesmíru. Jejich historie sahá do hlubin věků, do dob, kdy vesmír byl ještě velmi mladý..."
"To je nesmysl. Je vědecky dokázáno..." spustil Džinángír, ale zmlkl, protože si uvědomil absurdnost toho, co říká.

"Umranové jsou zvyklí na nepředstavitelně dlouhé čekání. Miliardy let plynuly, než se z oblaku transformované hmoty uskupilo naše Slunce, kdy vznikly planety... Sémě života tu bylo po věky připraveno v oblastech, které nazýváme Oortovo mračno. Dodnes zde Umranové čekají... ve své nehmotné podobě. Touží ale po tělesné existenci. Před dvěma sty milióny let, v době, která patřila veleještěrům, Umranové viděli první příležitost k návratu na planetu života. Vyslali cosi, co bychom mohli nazvat předzvědným oddílem. Zařadili se do tehdejšího ekosystému. Přišli ale na to, že plazi jsou mrtvé rameno vývoje, že nikdy nepřekročí svůj stín. Pokus ztroskotal, byl to omyl. Moje forma... je pozůstatek té doby!"
"Představa ďábla..." šeptal Schuster. Pohlédla na něho a souhlasně přikývla.
"Oni to byli, kdo zlomili nadvládu všežravých netvorů, kteří nedovolovali jiným živočišným druhům rozvoj. Zlomili jejich tyranii a odstartovali vývoj savců. A do nejperspektivnější větve zakleli genetický kód transformace."
"Tak počkat, madame," řekl Golanz přísně. "Vy nám chcete tvrdit, že každý savec má v sobě něco, co připomíná rozbušku? Že má v sobě zařízení, které ho dokáže přeměnit v Umrana, v to... co jste vy?"
"Každý savec ne," řekla Marie-Anne vlídně. "Ani každý primát. Ale někteří lidé ano. Kdo je k tomu připraven, může se přeměnit v Umrana... za určitých podmínek. Má v sobě veškerý genetický materiál."
"Za jakých podmínek?" zeptal se van Grof ostře. "Má to něco společného s fonony?"
"Ano, je to tak. Za speciálních okolností prakticky kdykoli. Masově, na celé planetě, ale jen v krátké době, která nastává každých tisíc let. Při každém Miléniu, je zde možnost pro každého druhého, statisticky. Umranové Oortova mračna emitují obrovské dávky fononového záření. Je třeba, aby jejich spojenci na Zemi záření zachytili, transformovali a zesílili. Pak mohou v masovém měřítku učinit to, co se jen některým zasvěceným dařilo individuálně, pomocí primitivních technologií."
"Sabbaty čarodějnic... Kult ďábla... Orientální magie...!"
"Začínáte mi rozumět, Schustere..." řekla. "I to patří k oněm speciálním okolnostem, o kterých mluvíme. Jsou na světě lidé, a vždycky takoví lidé na světě byli, kteří dovedou podmínky k transformaci vyvolat. Většina z nich svoje tajemství pečlivě skrývá. Někteří ale podlehnou pokušení. Obvykle to ale dopadá špatně."
"Je to ohavnost," ozval se Džinángír. "Rozumím vám dobře. Dejme tomu... že to všechno co říkáte není nesmysl. Pokud se nám nezdá to, co vidíme, není to výmysl. Tohle..." opsal kruh nad hlavou, "nepostavili lidé, a vy nejste člověk. Jestli jsem vás dobře pochopil, každý člověk na Zemi se může stát příslušníkem úžasné kosmické rasy ovládající supertechnologii o jaké se nám nezdá. Tenhle výtah," ukázal na zářící modrý válec, "je jen prostinká banální ukázka."
"Nepochopil jste mě dokonale," řekla trpělivě. "Každý člověk je už teď současně i Umran, každý druhý se v Umrana může vlivem fononů změnit. Každý v sobě obsahuje kompletní genetickou informaci organismu Umrana. Jde jen o formu, jde o to, která převládá, zda lidská, nebo podoba Umran," opakovala zelená šupinatá postava naléhavě. Džinángír se hluboce nadechl a pomalu uvolnil plíce, jako by vypouštěl duši. Sepjal ruce v gestu ne nepodobném van Grofovu.
"Národe Umran," oslovil šupinatého tvora, který o sobě tvrdil, že v něm člověk zůstal, a v jeho hlase byla vážnost a důstojnost a odpovědnost všech duchovních osob světa. "Národe Umran," opakoval. "Lidstvo je snad prosté a primitivní a slabé a ty bys je mohl zničit jediným výronem energie, jíž disponuješ. Třeba tak, že by na konci každého tisíciletí, při Miléniu, jsme se všichni změnili ke tvému obrazu!"
"To by jistě šlo," řekla Marie-Anne. "Ovšem mravní aspekt věci je podstatný. Národ Umran stál před podobným problémem už před dvěma sty milióny let. Mohl transformovat plazy, a dokonce to udělal. Mohl jim dát inteligenci, ale byla by to inteligence bývalé epochy, uchované v Oortově mračnu. Bylo nutné, aby zde, na Zemi, vzešla inteligence a mravnost, která je schopná akceptovat bytosti z jiné doby a jiného prostoru. My Umranové stojíme jen o to, abychom my lidé nás Umrany přijali dobrovolně a rádi. Aby se někteří, opakuji - dobrovolně a rádi - transformovali. Aby oba rody žily pospolu."
"Myslím, že tomu rozumím," řekl van Grof. "Násilím lze někam vniknout, ale těžko se zůstává... na trvalou dobu."
"Těžko? Trvale to vůbec nelze. Tohle národ Umran ví, a věřte, že má i v tomto ohledu mezihvězdné zkušenosti."
"Proto čekáte, až lidé budou tak civilizovaní a mravní, že národ Umran budou schopni akceptovat."
"Přesně tak."
"Myslíte, že teď, na sklonku tisíciletí, nastala ta doba? Že lidé dozráli?"
"Nevím... nevíme. Doufám... doufáme. Hodně jsme pro to udělali..." dodala.
"My všichni v této místnosti, všichni jak tu s vámi sedíme, jsme lidé mimo zákon," řekl van Grof. "O mně a panu Golanzovi není třeba diskutovat. My opravdu nejsme ten ideální vzorek pozemského obyvatelstva, přinejmenším z mravní stránky posuzováno. Zeptejte se ostatně těch lidí tam nahoře..."
Golanz vážné pokýval hlavou.
"Jsem vskutku těžký zločinec. Onehdy jsem ukradl babičce peněženku, upekl ji a snědl. Tu peněženku, pro začátek."
"Nezlehčujte to, Golanzi, jste muž na útěku. Moji dva přátelé jsou na tom trochu jinak. Dejme tomu, že jsem je svedl na scestí, ale podařilo se mi to. Moc ostatně nevzdorovali. A pan Hugo Schuster? Ten je prostě mimo všechny zákony světa. I mimo přírodní, a nejhorší je to, že tomu sám věří. Hovoříte k vyvržencům, Marie-Anne. Vy, sama vyvrženec. Nedělejte si iluze," naléhal van Grof. "Lidé žvaní o setkání s mimozemskou civilizací, protože je to něco mimo pomysl. Je to krajina za horizontem. Představují si, že Setkání se bude odehrávat podle scénáře zvaného Vítání státníka. Projevy a vojenská hudba. Vybraní občané s praporky a třepetalkami. Zdvihací holčička pocelovaná na tváři. Výměna vkusných pamětních darů. Jenže tohle je něco jiného. Ti, které nazýváme Mimozemšťany, jsou mezi námi, jsou v nás, pokud jsem to správně pochopil. Opakuji, jsem to já a jste to vy, Golanzi. A záleží na vašem a mém rozhodnutí, jestli chci vypadat takhle!"
Ukázal na postavu barvy staré mědi, pokryté šupinami s ostrými bodci.

"Já ano," ozvala se Draskarová.
"Vy? Taková krasavice?"
"Jste starý, dokonce hnusný hlupák, van Grofe, a cítím k vám jen pohrdání," řekla černoška. "Poměřujete všechno z výšin své kožené klubovky, která je pořádně prosezená a probzděná. Lulka a gobelíny a francouzský koňak. Libujete si v představě, že jste mimo zákon, že jste lupič gentleman moderní doby, Robin Hood computerového věku. Vy nejste jen mimo zákon, vy jste mimo mravné chování, a co horšího, vy jste mimo dobu. Nemluvte za jiné lidi, mluvte jen za sebe, prosím. Vy byste nikdy nedokázal uvolnit v sobě Umrana..."
"Viděl jsem, jak jeden Umran člověku odtrhl obličej z lebky a vyrval mu páteř ze zad. K mravnému stanovisku si nelze vybírat jen příznivé stránky jevů, milá doktorko Draskarová. Je třeba vycházet z plné pravdy. Věřím vám, že vy jste k transformaci připravena. Věřím, že i milióny jiných lidí. Hašišové špeluňky Amsterdamu a San Franciska by jistě byly brzy plné Umranů s šupinami. A televizní komentátoři by s nimi dělali diskusní pořady. Potom by začala téct krev. Nazvala jste mě starým hnusným hlupákem. Měla jste užít jiné nadávky. Měla byste říci 'realisto', to je totéž."
"Američané si zvykli na černochy a Francouzi na Araby. Jsem také realistka v tom smyslu, že uvažuji v reálných dimenzích. Věru si nemyslím, že je k tomu třeba být starý a hnusný."
"To tedy opravdu nejste, paní doktorko!" ujistil ji Golanz.
Zpražila ho pohledem a pokračovala:
"Nezapomeňte, že xenofobie vzniká z pocitu ohrožení. Jako černoška mám právo to říci: černí lidé přidali k civilizaci jen specifický hudební rytmus, a to je málo. Alžírští Arabové nedali a nedávají francouzské civilizaci nic podstatného, s výjimkou kriminality... To jsou kořeny xenofobie! Když se podívám kolem sebe, realisticky, van Grofe, je mi jasné, že Umranové mohou nabídnout lidstvu technologie, o kterých nemáme tušení. Byl byste brzy out of business se svou směšnou špionáží a kšeftováním s nelegálními technologiemi."
"Vaše uvažování je mi protivné a možná trochu odporné," řekl van Grof. "A pokud se ukáže, že moje činy vedly k tomu, že tyto příšery zabydlí Zemi, chci být proklet na věky věků."
"Možná, že bychom to neměli brát tak pateticky," řekl Džinángír. "Zeptejme se každý za sebe a pro sebe, zdali je on sám připraven k transformaci. Já ano."
"Já také," okamžitě se přidala černoška.
Schuster zamrkal, plaše se kolem sebe rozhlédl a beze slova přikývl.
"Může se v této fyziologické podobě pít alkohol, konkrétně whisky?" zeptal se Golanz.
"Hovoříme o důležitých otázkách," pravila zelená šupinatá bytost hlasem Marie-Anne Letierové.
"I já mluvím vážně. Život se skládá z nesmírného množství zcela nevážných a zbytečných věcí. Chci vedet, jestli si Umran může dát panáka. Jestli ho baví grotesky nebožtíka Bennyho Hilla a jestli mu vadí reklamy na dámské vložky v biografu. A tyhle nevážné věci tvoří náplň života, ten fundamentální krajíc, na kterém je tenká pomazánka vznešených idejí."
"Plně s vámi souhlasím", řekl van Grof, "a řekl bych totéž, třebaže jinými slovy. Asi bych nehovořil o whisky a dámských vložkách, spíš bych byl zvědav na vztah k Platonovým dialogům, k psychedelické poezii Silmiana Keena a procházkám v chladné rose. Nu, Golanzi, vás paní doktorka může nařknout z hlupáctví, ale těžko vás označí za starého hlupáka."
"Co od nás chcete? Jakou máte představu, co se bude dít, když s proměnou svolíme?" zeptal se Džinángír.
"Ptal jste se mne na paní Julianu," řekla plazí žena van Grofovi téměř měkce. "Teď, když znáte základní fakta, musíte vědět i některé podrobnosti, značně důležité."
"Nekonečno se skládá z důležitých podrobností," poznamenal van Grof.
"Jistě chápete, že osud lidstva a Umranů nezáleží na vašem rozhodnutí. Stovky a možná i tisíce lidí na celém světě jsou takto oslovováni. Mnozí už spolupracují delší dobu. Jednoho vám představím."
První otočil hlavu van Grof.
Z prozářeného prostoru mezi sloupy vycházela paní Juliana van Grofová. Měla na sobě zlatavou řízu posetou vzory, které užaslý Schuster znal z iluminací prastarých knih. Usmívala se a ruce měla mírně pokrčené v loktech, jako by se chystala celou skupinu obejmout.
"Už jsem myslel, že i milostivá paní..." zabručel Golanz k Džinángírovi, kterého považoval - kromě sebe - za jediného skutečně rozumného člověka z celé té party.
"Tak jsem tě přece našel!" zvolal Georg van Grof a spěchal jí v ústrety.
Usmála se na něho úsměvem laskavé shovívavé matky.
"Našel? Umranové tě sem přivedli, milý Georgu!"
Objal ji, ale vzápětí ji od sebe jemně odsunul.
"Co to má znamenat?"
"Umranové nenechávají toto Milénium náhodě nebo libovůli... Opravdu mají tisíce spojenců po celém světě. Kdo myslíš, že zahájil psychologickou kampaň, počínaje ninžovskými želvičkami přes všechny ty milé ještěrky televizních seriálů? Kdo stojí za ekologickým hnutím? Kdo odhalil lidem individualitu zvířat, aby v nich podlomil zabijácké choutky? Kdo neúnavně pracuje na zvlídnění vztahů mezi rasami? Kdo způsobil, že děti považují ještěry za nejlepší kamarády? A kdo vyrábí technologii stručně zvanou OKIDA?"
"Proto jsme tu firmu nenašli v žádném rejstříku!" sykl Golanz k Džinángírovi.
"Umranové ti pomáhali celou dobu budovat postavení na trhu nelegálních technologií. Většina je jejich dílem. Potřebovali dostat fononový transmiter na oběžnou dráhu a teď prostřednictvím Macušity se snaží dopravit Tevise na Mars, i cesta jeho Angolmoisu je součástí gigantického plánu, chystaného po staletí. K tomu všemu napomohl i Raymond Letier a jeho dcera. Ubohý Raymond... Nesnesl to poznání a když spatřil svoji dceru v podobě ještěra... Cesta

Umranů bude provázena tragediemi. Nepodařená pokusná transformace tvého informatika je další z nich. Tam neblaze zapůsobily nějaké chemické vlivy. I transformace Marie-Anne byla pokusná... Ta se ovšem podařila a ukázala metodu, kterou bude možno dále rozvíjet."
"A co grimoire! To je také výrobek firmy OKIDA!" zvolal Golanz.
"I ten měl specifický úkol - dovést vás až sem. I s grimoirem. Ubohý Georgi... Vždycky jsi využíval jiných lidí jako svých nástrojů. Tentokrát tebe jiní využili jako pěšáka na šachovnici. Nemusíš se ale stydět. Pokud jde o důmysl, mají před tebou náskok o miliardy let. Mimochodem, milý Hugo, ten grimoire budeme potřebovat. Kladl jste mu otázky a ty jsou pro nás zajímavé. Vaše mysl obsahuje znalosti, které zatím Umranové nemají."
"Nemám ho," vyhrkl Hugo Schuster nešťastně.
"Jak to - nemáte? Jak jste se sem tedy dostali? Čím jiným jste přivolali zdvižˇ?" promluvila plazí žena.
"Nemám ho! Nechal jsem ho tam nahoře... Upustil jsem ho při výbuchu! A zdvižˇ... Na sloupu jsem uviděl obrazec a ten mi připomněl jedno zaklínadlo, které... nakonec fungovalo."
Plazí žena zvedla hlavu a neklidně pohlédla vzhůru do vrcholu klenby.
"Děje se něco?" zeptal se Golanz.
Ukázala před sebe a když se ohlédli, spatřili obrovský stvol kamenného sloupu, jak podélně puká v půli a rozevírá se, jako by to byly desky starobylé knihy s příšerným obsahem.
9.
Pavoukům podobné mechanismy už čile pobíhaly po složité struktuře kosmického voru. Palubní počítač Diamondu je měl pod plnou kontrolou, řídil každý jejich pohyb. Kapacita jejich autonomních počítačů byla přece jenom malá a také rychlost přenosu informace limitovaná. Tevis se staral, aby se jim nepřipletl do cesty. Nebyl si jistý, zda v režimu vnějšího ovládání fungují i jejich bezpečnostní okruhy.
Spěl kupředu. Věděl, že nepřátelé jsou už blízko, ale byl natolik klidný a sebejistý, že se neohlížel. Co na tom, kde jsou, co na tom, zda se mu přiblížili na sto metrů, nebo na sto kilometrů! Jeho vlastní cíl je docela blízko a dosáhne ho bez obtíží.
Válce přídavných nádrží byly připevněny k levému i pravému boku tahače a ke svrchní části, k níž byla připojena i sluneční plachta. Sarkofág jako by visel dole. Tevis věděl, že přechod ze skafandru do sarkofágu bude kritický. Robot ho musí uzavřít do velké plastikové bubliny. Teprve až kopule bude naplněna vzduchem, Tevis opustí skafandr a svěří své tělo, oděné do lehké kombinézy, péči podpůrných agregátů té důmyslné rakve života. To všechno si vyžádá čas.
Jak daleko je komando?
Nepřemýšlel o tom. Nechtěl o tom přemýšlet.
Už se dotkl první nádrže. Znal dopodrobna celou strukturu voru. Věděl, kde jsou úchytky, dovedl obratně ručkovat po karbonitových lanech a plastikových pásech. Sňal ze zad skútr, otočil ho a zapnul motor na plný tah. Stroj vyletěl vpřed s bujarou prudkostí jako kůň, který při závodech shodil jezdce ze sedla. Letěl útočníkům vstříc. Snad je to vyleká, snad je to zdrží.
V tomto okamžiku, kdy zaměřoval svou improvizovanou obrannou raketu, Tevis své protivníky spatřil.
Byli velice blízko. Sto metrů? Možná méně.
Sáhl po nejbližším úchytu. Přitáhnout se, pustit. Přitáhnout, pustit.
Jednal s jistotou automatu. A necítil v sobě o nic víc strachu než kybernetické mechanismy. V jednu chvíli dokonce stanul a přitiskl rukavici skafandru k nádrži. Pocítil slabounké chvění. Usmál se. Motory pracují, zahřívají se, sbírají sílu ke startu.
Rozsvítil reflektory vsazené do ramen a vrcholku přilby. Světlo Země, která byla pod ním, dostatečně rozptylovalo stín, ale Tevis nechtěl nechat nic náhodě. Nerad by minul úchyt jen proto, že ho oklamala hra světel.
Bílé světelné ovály dopadly na povrch sarkofágu.
Konstruktéři se snažili, seč mohli, aby sarkofág nepřipomínal svým tvarem rakev, ale co naplat, tvar lidského těla předurčoval podobu tohoto záchranného zařízení. Rakev nevypadá, tak jak vypadá, proto, že by to někdo chtěl, ale proto, že je to nejracionálnější způsob, jak s minimem prostředků obestavět bezvládné lidské tělo. Rakev je první příklad architektonického funkcionalismu v lidských dějinách.
To bude můj domov na mnoho měsíců, uvědomil si Tevis. Ještě deset metrů, ještě pět, dva.
Dosáhl na poslední úchyt pravou rukou. Dolehl na sarkofág tělem.
Vzápětí přispěchá robot, který natáhne plastikovou fólii přes kritický prostor a neprodyšně spojí její okraj s přírubou sarkofágu.
Tady je, už na mne čeká.
Když Tevis zvedl hlavu, spatřil rozsvícená poziční světla mechanismu.
Tak se pohni, chlapče, nemám času nazbyt, pomyslel si. Robot se nehýbal.
Tevis pohnul trupem tak, aby zamířil světlo reflektoru na čelní část robotu. Spatřil dvojici objektivů, zřítelnice temné jako asfaltová jezírka.
Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že je něco v nepořádku. Jak to, že jsou objektivy temné, přestože na ně zblízka svítí reflektory? Irisové clony by se měly zatáhnout. Znamená to, že ho robot nevidí? Pak si všiml červených písmen. Na čelní stěně bylo napsáno: R 2.
Tak to jsi ty, er dvojko, pomyslel si Tevis. Ani teď neztratil klid. Bez nejmenšího rozechvění si uvědomil, že je ztracen. Je doslova na dosah ruky u cíle, a přesto je ztracen.
Jenom proto, že jeden robot nefunguje tak, jak by měl. Je to ztracený, všivý robot? Ne. Proč mu spílat? Je to prostě pokažený mechanismus.
10.

"Idiote! Fanatické hovado!"
Macumura až do poslední chvíle nevěřil, že Salzmann svoji hrozbu splní, a uvěřil, teprve když nálož vybuchla. Obrovská tepaná mříž vyrvaná ze závěsů ještě zvonila na zemi a z rozrušeného stropu se uvolňovaly balvany a s rachotem padaly do oblaků zvířeného prachu. Muži z ozbrojeného doprovodu v panice prchali temnou chodbou. Ne zcela neprávem se obávali, že stavba, která jakž takž držela pohromadě osm tisíc let, není nadšena hrátkami s ultimitem ve svých útrobách.
Macumura bývalého policistu napadl.
Salzmann snesl jednu ránu pěstí na zátylí, ale druhá, namířená zezadu na pravou lícní kost, ho již rozladila. Skočil nazad a současně vedl úder loktem na útočníkův žaludek. Macumura, žák školy godžú, se kupodivu nechal nachytat. Úder mu vyrazil dech, ba co horšího, zlomil mu psychiku. Japonec viditelně zkrotl a přímo živočišně připustil fyzickou nadvládu Evropana.
"Jsme policajti a ti tam dole jsou grázlové," syčel Salzmann a šermoval Macumurovi ukazovákem před nosem. "To si pamatuj! My jsme v právu, protože za námi stojí zákon a všichni slušný lidi na světě."
"Zákon možná," hekal Macumura, "ale co ty slušný lidi? Ptal ses jich?"
Úder ho srazil na záda. Teď chudák ležel na loktech a namáhavě popadal dech.
"To si myslíš, že musím pokaždý uspořádat plebiscit, než seberu lumpa?"
"To ne, ale než vyhodíš nejstarší pyramidu na světě do vzduchu, to snad ano!"
Salzmann se na Macumuru posupně podíval a pak usoudil, že už se nemusí tím žvanilem dál zabývat. Vykročil vpřed, kam ho vedl světelný kužel baterky a ten měl namířený přímo kupředu. Prošli chodbou až do okrouhlého sálu. Bedlivě si prohlédli všechny kouty.
"Vidíš... Nejsou tady."
"Nesmysl... Tady někde musí být ještě nějaký východ."
Pátral světelným kuželem po stěnách, ale nespatřil nic, co by upoutalo jeho pozornost.
"To je zvláštní," řekl Macumura, "vypadá to, jako kdyby podlahu někdo zametl. Všude je prach, na stěnách, tady na těch sloupech, které vypadají jako stromy, jenom podlaha je čistá..."
"Nějaký prach na ní je," řekl Salzmann pochybovačně.
"To je prach vyvolaný výbuchem. Není to ta příšerně stará tlustá vrstva!"
"Co je tohle?" zvolal Salzmann a ukázal na černou krabičku omotanou lepicí páskou, která ležela na zemi. Na krabičce spatřil obrázek nějaké ještěrky.
"Vypadá to jako databanka... Ztratil ji tu asi Golanz. Ten si rád hraje s technickými hloupostmi."
Evropan sebral přístroj ze země a otevřel ho.
"Golanz? Měl jsem dojem, že ten krám vidím v ruce toho bláznivého Schustera."
"Aby to nebylo..."
"Co?!"
"Nic, jen tak mě něco napadlo," řekl Macumura. Salzmann otevřel kryt přístroje. Displej zahrál duhovými barvami a povzbudivě vybízel:
"ZADEJ HESLO, PROSÍM!"
"Když heslo, tak heslo," zabručel Salzmann a vyťukal na drobné klávesnici slovo "HOVNO".
"ZADANÉ HESLO ZÁSADNĚ ODLIŠNÉ OD SPRÁVNÉHO. PODEZŘENÍ NA NEŽÁDOUCÍ ZMĚNU MAJITELE. PROSÍM, ZADEJTE SPRÁVNÉ HESLO, NEBO SE VZDALTE DO VZDÁLENOSTÍ ASPOŇ TŘICETI METRŮ."
"Co je to za vtip..." zabručel Salzmann. Ale Macumura zaječel:
"To já znám! To je hračka, kterou rozdává svým oblíbencům Loewenstein od Matra-Messerchmittu! Je v tom jistě nálož, stejná jako samodestrukční zařízení v transmiteru OKIDA! Jak by ne, když to všechno je výrobek jedné firmy..."
"Jaké heslo ten dobytek mohl vymyslet?" řekl Salzmann.
"Kterékoli ze sta miliard slov na světě."
"Určitě ne MACUMURA," poznamenal Salzmann. "Takový blb není."
"Ta věc vybuchne," naléhal Japonec.
"Ne, když najdeme správné heslo."
"Znám ten přístroj. Vybuchne, když napodruhé zadáš špatné heslo.
"Já nechci zadat špatné heslo, já chci najít to správné."
"Se mnou už nepočítej," zašeptal Macumura. "Moje... nenávist není dost silná."
Zdvořile se uklonil a zmizel ve tmě.
Salzmann osaměl se Schusterovým grimoirem v ruce.
"ZBÝVÁ DESET VTEŘIN," oznámil displej.
Salzmann se zadíval na Salamandra na víku přístroje a pak přímo před sebe. Stejný obraz spatřil na boku obrovského podlouhlého balvanu, spíš sloupu, který jakoby nelogicky, bez obvyklého podstavce, vyrůstal z podlahy.
ANGOLMOIS, vyťukal takřka nevědomky.
"DĚKUJI," odpověděl mu přístroj, tentokrát už Schusterovým hlasem. "PRÁCE JE SKONČENA."
"Jaká práce?" zeptal se Salzmann bezmyšlenkovitě. Oči mu klouzaly z malého obrazce na přístroji na velký obraz na kamenném sloupu.
"SEZNAM VSTUPNÍCH HESEL PYRAMIDY SAKKARA. EXCERPOVANÝ ZE SKRYTÉ ČÁSTI NOSTRADAMOVÝCH CENTURIÍ. ZNÁM VŠECHNY, S VÝJIMKOU ŠESTI. ÚSPĚCH DEVADESÁT TŘI PROCENT."
"To je pěkné."
"DĚKUJI, PANE," řekl přístroj lhostejně. "PŘEJETE SI ZADAT?"

"Ano."
"JSEM PŘIPRAVEN, PANE. ZADEJTE HESLO K PŘEKLADU DO JAZYKU UMRAN."
Jazyk Umran? Co je tohle zase za výmysl? No, já jim to všechno sečtu i s úroky! S očima upřenýma na sloup Salzmann řekl znovu:
"ANGOLMOIS."
Z přístroje se ozvala slova v jakési podivné řeči, která nepřipomínala žádný jazyk, jaký kdy slyšel. Byl chrčivý i melodický současně, vábivý i odpuzující, jako kdyby nebyl stvořen pro ústa a jazyk a hlasivky lidí, nýbrž nějakých plazů! A přesto v něm nepochybně zůstával charakteristický tón Schusterova hlasu.
Bylo to pět slov, nebo snad krátkých vět, to Salzmann nedovedl rozeznat. Ještě než přístroj přestal pracovat, Salzmann si uvědomil, že z reproduktoru vychází jakási krajně důležitá informace, která bude mít dalekosáhlé důsledky. Co se stane v příštích vteřinách? Odhodil přístroj na zem a bezděčně očekával explozi. Černá krabička ale i nadále jen rozehrávala barvy duhy na plasmové obrazovce.
Stáhl samopal Heckler und Koch z ramene, ukazovák pravé ruky vjel pod lučík jako had a ovinul se kolem spouště. Malíková hrana levé ruky natáhla závěr.
Sloup, před kterým Salzmann stál, pukl přesně uprostřed a obrazec se rozdělil.
Salzmann vešel.
11.
Romita si dovedl představit startovací proceduru Angolmoisu. Jakmile robot přetáhne přes sarkofág plastikovou kopuli, Tevis vstoupí dovnitř a zavře ze sebou. To je pokyn palubnímu počítači Diamondu, aby odpojil spojovací kabel. Řízení voru převezme počítač sarkofágu. Motory jsou zahřáté, zážeh na plný tah nastane okamžitě. Pro přepadové komando to bude znamenat velké nebezpečí.
Zappa si to jistě uvědomoval také.
Tevis se dostal až k temnému podbřišku voru. Teď už viděli jen nejasně jeho postavu, jak se plazí po palivových nádržích, čilý šedavý pavouček v modré temnotě. Tím, že rozsvítil, jim usnadnil sledování, protože jasně viděli tři jiskřičky probleskovat na hladkých kovových stěnách.
Přišli jsme pozdě, pomyslel si Romita s uspokojením.
Sklopil hledí své přilby a kameru vsazenou do hrudi skafandru přepnul na infračervený režim. Skafandr, Tevis a také robot, který na Tevise čeká, vydávají teplo.
Vyhrál jsi, chlapče, gratuluju ti, blahopřál Romita Tevisovi. Pozoroval ho, jak překonává poslední metry, a usmál se ve chvíli, kdy postava dolehla na vrchní desku sarkofágu. Během pěti minut bude Tevis uvnitř. Zappa a jeho lidé se k němu do pěti minut nedostanou, ani kdyby svoje skútry strhali.
Všiml si také, že záře, vycházející z trysek hlavního motoru, přechází z červené do oranžové. Teplota stoupá, motor je přichystán k přechodu na režim plného tahu.
Šťastnou cestu, chlapče, popřál Romita člověku, který - jak se zdálo - štěstím až dosud příliš neoplýval.
V mysli mu zazněl varovný signál. Něco nebylo v pořádku. Instinkt, posílený dlouholetou zkušeností, ho varoval dřív, než rozum stačil analyzovat situaci. Sakra, robot se nemá k dílu! Už by měl přetahovat přes sarkofág plastikovou kopuli! Proč se nehýbá, proč sedí na místě jako pecka?
Také Zappa si všiml nesnází, ve kterých se Tevis ocitl. Na společně vlně konferenčního spojení na to upozornil ostatní. Jeho hlas zněl vítězně jako halali při štvanici na lišku.
Zappův pokřik slyšel i Martin Lings.
V útočně formaci se držel na pravém křídle a o něco pozadu. Nebylo to proto, že by se snad něčeho bál. Koneckonců převaha pěti proti jednomu byla dostatečná k tomu, aby vyloučila jakékoli riziko pro kteréhokoli člena pětice. Ale právě tato převaha vyvolávala v Lingsovi neblahé pocity.
Odmalička odstrkovaný, vysmívaný, ponižovaný, bitý, cítil útrpnost ke komukoli, kdo se stal předmětem ústrků ze strany mocných. Proto se stal militantním členem světového ekologického hnutí, proto byl ochoten udělat cokoli pro záchranu zvířat. Byl připraven obětovat pro ně i svůj život.
Když se tak díval na bezbranného člověka, ukřižovaného ke krycí desce sarkofágu, člověka ustrnulého v bolestném gestu uprchlíka, který dospěl na schodiště chrámu a sevřel v ruce klepadlo, avšak dveře se neotevřely, takže azyl mu byl odepřen, vzpomněl si na svoji vlastní situaci, ve které se ocitl před několika málo dny. Tenkrát byl on sám ukřižovaný, jemu samotnému odepřeli vstup do chrámu azylu a lhostejně hleděli, když se chystal k sebeobětování.
Kdo? No přece právě ti, kterým má teď pomáhat při honu na člověka.
Hon na člověka jako hon na lišku: arogantní převaha na jedné straně, snaha o záchranu na straně druhé. Ne, Martin Lings nebude váhat! Stiskl ovládací páky a stočil svůj stroj vlevo.
Orlando Singh v první chvíli nepochopil, co se vlastně stalo. Pocítil náraz zprava, pustil páky a jeho stroj se dostal do nekontrolované rotace. Na zlomek vteřiny zahlédl Zappu. Zašátral rukama, ale páky minul. Srážka byla neodvratná. V hrůze viděl, jak se blíží k rozpáleným tryskám Zappova skútru. Vydrží skafandr žár plamene?
Zoufale vykřikl. Karbonitový hrudní krunýř vydržel žár, ale jemné předivo kabelů, zapuštěné do uhlíkaté masy, bylo chráněno jen tenkou vrstvou izolace. V jediné krátké chvíli došlo k sedmi zkratům naráz. Z důmyslných elektronických systému skafandru fungoval od té chvíle jenom jediný: radiomaják pro případ nejvyššího ohrožení. Ten byl konstruován tak, že by vysílal, i kdyby Singha zasáhl meteor!
K Tevisovi teď už směřovali jen dva útočníci, Langhammer s Kazanawou.
Lanhgammer byl odhodlaný zacházet s Tevisem co možno nejohleduplněji. Zastával zásadu "žít a nechat žít". Pokud chce někdo spáchat sebevraždu, proč mu v tom bránit? Navíc mu způsobem sebevraždy, jaký Tevis zvolil, připadal docela zábavný.

Zato Kazanawa byl nenávistný, jak dovede ze všech šelem nenávidět jenom člověk.
Koutkem oka zahlédl, že se něco děje, a stačilo mu maličké ohlédnutí, aby se orientoval v situaci. Martin Lings, který jediným úderem vyřadil z akce dva muže, útočil teď na něho. Obyčejný člověk by asi chvilku uvažoval, jak se zachovat, zda spustit brzdicí trysky, nebo se pokusit o únik do výše nebo dolů.
Kazanawa se ale osmnáct let cvičil v bojových uměních se zbraní i beze zbraně. Všechny měly jediný základ: bezmyšlenkovitou, impulsivní reakci. Bojovník musí mít prázdnou mysl - to znamená, musí mít mysl oproštěnou od logických návyků. Cosi v Kazanawovi, nějaké vnitřní já, bleskurychle analyzovalo vzájemné postavení obou soupeřů a došlo k závěru, že jakýkoli manévr povede ke střetu. Ať Kazanawa zrychlí, nebo se pokusí o úhybný manévr, útočník ho zasáhne a zbaví rovnováhy.
Jakýkoli manévr, s jedinou výjimkou: tou byl výpad proti útočníkovi.
Výbuch trysek otočil Kazanawu o devadesát stupňů vpravo.
Oba muži ve skafandru se střetli, narazili do sebe hrudí jejich kulaté přilby o sebe třískly jako dvě kulečníkové koule. Karbonit nesnáší dobře žár, ale náraz? Proti němu je odolnější než kterákoli člověku známá hmota. Skafandry by vydržely úder desetkrát větší, než byl ten, jemuž teď byly vystaveny.
Skafandry ano, ale lidé v jejich nitru?
Jak který...
Kazanawův manévr Lingse naprosto překvapil. Maličký ekolog neměl "prázdnou mysl", jak tomu učí mistři bu-dó, cesty bojových umění. Naopak, měl ji plnou pošetilostí. A jeho tělo, to nebyla živá zbraň, ukovaná dlouholetým výcvikem k ocelové tvrdosti. Uder vymrštil Lingse kupředu. Vyrazil si dech a krev, která mu vytryskla z poraněného nosu a úst, potřísnila vnitřek přilby. Okamžitě ztratil vědomí.
Kazanawa snesl úder bez úhony. Byl na něj připravený a jeho trénované tělo byla zpevněné tak, že si - s trochou nadsázky - nezadalo ani s karbonitem. Samozřejmě, také narazil na vnitřek skafandru, ale už dávno se odnaučil vnímat bolest! Stažením břišních svalů vtlačil bránici do plic a vyrazil tak z hrdla výkřik, jímž japonští bojovníci od nepaměti děsívali nepřítele. A hned vzápětí se jeho tělo uvolnilo, zvláčnilo, zpružilo, připravilo na další akci.
I tentokrát jednal instinktivně.
Náraz zastavil pohyb jeho skútru, a stroj navíc nebyl správně zaměřen. Bylo tedy třeba ho otočit zpátky o devadesát stupňů vlevo a s plným tahem pokračovat v původním směru.
Ruce, které neopustily ovládací páky, pracovaly zcela automaticky.
Netrvalo to déle než mžik - a Kazanawa se znovu hnal za svou kořistí.
Za další mžik znovu vykřikl.
Nebyl to však bojový výkřik "kiai" mistrů bu-dó. Byl to výkřik děsu.
12.
Salzmann nevnímal tok času, nevěděl, jak dlouho stojí před rozevřeným sloupem. Mířil do nepřátelského nitra svou zbraní, kloubová baterka zaražená za opasek vrhala přímo vpřed zářivý sloupec světla, který však uvnitř sloupu nic neosvětloval: tma ho zde bezezbytku pohlcovala. Salzmann si dokonce všiml, že uvnitř sloupu nejsou ani zvířené částečky prachu, jako by tam bylo vzduchoprázdno. Nepochyboval však, že právě tudy mu kořist utekla.
Litoval, že ho Macumura opustil. Chtěl by na něho křiknout a Japonec by možná přispěchal, jisté není daleko a bezpochyby lituje projevu své slabosti. Čeká nejspíš někde opodál a kdyby slyšel hluk boje, byl by tu na to tata. Prostě, bál se toho Schusterova krámu v domnění, že je uvnitř časovaná puma.
Najednou se mu v samotě zalíbilo. Připadal si zvláštní a zajímavý, všemi opuštěný. Jen jemu na celém světě jedinému záleží na řádu, na zákonu, na spravedlnosti. Ostatní jsou zbabělí a zkorumpovaní. A pak tu ovšem byla vzpomínka na Robinse, statečného poručíka, kterému nějaká zelená bestie utrhla obličej a vyrvala páteř z těla.
Ne, nepotřebuji! žádného Macumuru, rozhodl se a protože se mu Zazdálo, že někde vzadu slyší šramot a snad i Japoncovo volání, odhodlal se a vykročil do čiré temnoty rozevřeného sloupu.
Uvnitř téměř jistě nebyl vzduch, ale také zde nebylo vakuum. Možná ani čas zde nefungoval tak, jak má. Salzmann tím, že vešel, současně i vyšel, tak nějak by se nejspíš dal vyjádřit pocit, jaký zakoušel bývalý kapitán Světové antiteroristické.
Vyšel, mysl plnou vzpomínky na Robinse...
A spatřil Ji. Bestii, jejíž podobu si přehrával na soukromém videu vnitřního zraku bezpočtukrát! Stála před ním pekelná kombinace plaza a člověka, tvar těla lidský, detailní provedení plazí, řekl by technik. Povrch těla zelený s kovovým leskem, Šupinatý, každý plátek zakončený ostrou špičkou. Hlava měla typický vejčitý tvar lidské lebky, chyběla jí plazí zploštělost, avšak obličejová část připomínala plazí předky. Předky? Skutečně se zdálo, že zde stojí nějaký vzdálený inteligentní potomek dávných plazů druhohor. Salzmann si uvědomil, jak nepřesný obraz jeho soukromé video zachytilo. Nebyl čas, věru že na nějaké přesné zkoumání tam na Heymarketu nebyl čas.
A ještě něco mu ta zelená tvář připomínala...
"Marie-Anne Letierová..." řekl Salzmann polohlasně a poněkud sklonil hlaveň zbraně.
"Ano, kapitáne, jsem to já," ozvala se mladá žena z úst plaza. A přece to byla její ústa, ústa ženy.
Salzmannovi svitlo. Van Grof se účastnil na Heymarketu nějakého pokusu, při kterém vznikly dvě bestie. Jedna zabila Robinse a ta druhá stojí tady, před ním.
Rozhlédl se kolem sebe. Sloupy, které podpíraly tu úchvatnou báň, silně připomínaly ten, jehož nitrem se sem dostal. Je to zřejmě nějaká podzemní struktura, obývaná...
Spatřil Julianu van Grofovou, oblečenou do šatů, které docela jistě nebyly běžná konfekce. Bylo na nich něco divného, barbarsky cizího...
Jeho mozek policisty zbystřil. Van Grofův pokus... Kým podnícený, a v čí prospěch? Van Grof byl ve spojení s

Leviatanem, s firmou Matra-Messerschmitt. Pro koho ale pracoval ten milý pan Loewenstein? Jenom pro svoji firmu, nebo pro někoho... ukrytého v podzemí?
Znovu se podíval na zelenou postavu.
"Tak budou vypadat naši noví spoluobčané. Budeme si na ně muset zvyknout," ozval se van Grofův komplic Golanz.
"Takhle jste si to vymysleli..." syčel Salzmann. Pozvedl zbraň. "Ustupte. Povídám, pryč od té bestie!"
Aniž na sebe pohlédli, aniž se domluvili zrakem, natož pak slovem, semkli se, všech pět, čtyři muži a jedna žena, kolem bytosti, která přišla z jiného věku a přece byla současníkem.
To je zlý sen, pomyslil si Salzmann. V jakém světě to žijeme? Vybavil si obraz teroristy Garretta, který bez rozmýšlení zkosil živý štít sestavený z nevinných lidí, aby mohl zasáhnout svůj cíl. Je tohle důvod, proč zlo soustavně a opakovaně vítězí nad dobrem, že nemá žádné skrupule?
Jako by mu četl myšlenky, van Grof se ozval:
"Proč si myslíte, že právě vy jste na straně dobra?"
Co na to odpovědět? Znal vůbec nějakou odpověď?
Samozřejmě, že ano.
Stiskl spoušť a olověné zuby začaly rvát na kusy maso lidí i plazů. Ozvěna dlouhé dávky hučela pod klenbou jako horská bouře. Padla na něho tíseň. Ohlédl se a uviděl v průhledu kamenného lesa, jak k paní Julianě van Grofové přicházejí desítky zelených postav.
13.
Robot označený v kódu projektu Angolmois jako R 2 byl výrobek firmy Fumicu, jedné z četných společností čínsko-japonského průmyslového gigantu zvaného Východní vítr. Potřebám projektu ho poskytla kosmická stanice Čtyři draci. Kapitán stanice Li-Sen by nikdy nepřiznal, že uvolnil pro potřebu projektu vadný robot záměrně, s plným vědomím, že stroj nebude za určitých okolností fungovat. Jisté však je, že R 2 nebyl na stanici Východní vítr v provozu. Vytáhli ho ze skladu a teď záleží na interpretaci: buď byl ve skladu proto, že správně nefungoval a byl tam přichystán k expedici zpátky na Zemi k opravě nebo skartaci, anebo tam byl připraven jako záloha k pracovnímu nasazení a nikdo nevěděl o jeho limitovaných schopnostech.
Brianu Tevisovi mohly být obě verze lhostejné. Er dvojka vysadila a to bylo podstatné. Pozoroval rezignovaně útok komanda a jenom litoval, že nemá možnost spáchat sebevraždu: tlaková pojistka znemožňovala sejmutí přilby ve vzduchoprázdnem prostoru.
Ztřeštěná akce pravého krajníka útočné formace ho udivila a vykřikl hrůzou, když viděl, jak se jeden z kosmonautů dostal do plamenů vycházejících z trysek skútru. Byl to nepřítel, ale v této chvíli v Tevisovi převládal pocit obyčejné lidské solidarity.
Netušil, že neobvyklý výjev má ještě jednoho diváka, robota R 2.
Objektivy v čelním panelu byly zablokované, ale elektronický zrak ve vrchním panelu robota fungoval správně. Plně funkční byly i všechny jeho antény. Robot tedy zaznamenal to, co nemohl zaslechnout Brian Tevis, totiž signál nejvyšší nouze, vysílaný poškozeným skafandrem Colina Zappy.
Tento signál mel stejný důsledek jako fouknutí do žhavých uhlíků: vznítil v robotovi plamen aktivity. Zablokovaný systém umělé inteligence stroje přešel na nouzový režim. To mělo v nejbližších okamžicích dva důsledky.
Robot především zahájil akci, kterou mel zahájit už před chvílí, uvolnil plastikovou fólii a začal rozvíjet kupoli. Pracoval v nouzovém režimu, a proto všechny jeho agregáty fungovaly na plný výkon bez ohledu na spotřebu energie a na prudký vzrůst pravděpodobnosti chyby - robot totiž nekontroloval správnost každého úkonu, jak by to měl dělat v normalizovaném pracovním režimu.
Současně analyzoval situaci. K lodi Angolmois se blíží lidé, to robot pochopil a respektoval. Jeden z nich však přestal ovládat svůj skútr a jeho skafandr aktivoval maják nejvyšší nouze. Srážka s Angolmoisem byla za daných okolností nevyhnutelná.
Další úvaha přesahovala kapacitu řídicího centra robotu, a er dvojka se proto spojila s palubním počítačem Diamondu. Rozhodnutí bylo dílem nanosekund.
Srážce se lze vyhnout, pokud okamžité dojde k zážehu.
Startovací obvody jsou blokovány, protože posádka, totiž Brian Tevis, doposud není v bezpečí sarkofágu.
Je možno změnit proceduru?
Ano, odpověděl počítač Diamondu po několik dalších nanosekundách. Robot R 2 přeruší stavbu kupole a použije svých končetin k fixaci člověka k povrchu sarkofágu. Jakmile bude člověk fixován, dojde k zážehu. Robot R 2 má dost velkou kapacitu, aby překonal vliv přetížení a člověka na povrchu sarkofágu udržel.
Tevis samozřejmě nemohl tušit, co se děje v chladném nitru robota R 2 a jak čilá výměna postřehů a nápadů probíhá zlatistou pupeční šňůrou, spojující Angolmois s Diamondem. Zděšeně hleděl na to, co se odehrávalo snad jen dvacet třicet metrů od něho. Koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Pohlédl stranou a lekl se tak, že ani nevykřikl: robot R 2 náhle ožil a vrhl se na něho.
Brian Tevis nemiloval zvířata ani zdaleka tolik jak Martin Lings, a některá doslova nenáviděl. Hnusil se mu hmyz, všechny ty nohaté, křídlaté, kusadlaté potvory, a televizní zprávy o zániku dalšího druhu stonožky či ploštice ho nechávaly lhostejným. Uznával, že matka příroda odvedla stvořením hmyzu kus slušné inženýrské práce, a nedivil se, že první autonomně se pohybující roboti připomínají hmyz a nikoli člověka, jak si představují autoři science fiction. Při pohledu na pohyblivé roboty se však Tevis někdy jen s námahou bránil pocitu ošklivosti a musel se znovu ubezpečovat, že nejsou nic než stroje.
Jakmile se na něho er dvojka vrhla, probudily se v něm čistě animální sebeobranné instinkty. Sebral veškeré síly a začal s ní bojovat.

S takovou reakcí palubní počítač Diamondu nepočítal a kdoví, zda by zážeh Angolmoisu neodložil, kdyby o ní dostal včas informaci. Lidská reakce, třebaže povzbuzovaná hrůzou, je však mnohem pomalejší než reakce kybernetických strojů. Jakmile se počítač Diamondu rozhodl k zážehu, odpojil spojovací kabel, počítač Angolmoisu převzal řízení další operace a vydal příslušné impulsy.
Z trysek hlavního motoru vystříkly bílé plameny dlouhé desítky metrů.
A v této chvíli se ukázalo, že i hrůza má svoje patra, že v pudech zděděných po předcích jsou sloje a vrstvy a že reflexy mají prioritu.
Vzájemná nenávist různých živočišných druhů je předem daná, hluboce zakódovaná. A tato nenávist, jejímž odrazem je i bázeň, vedla Tevise k obranné reakci proti er dvojce. Pud sebezáchovy je však nenávisti nadřazen. Jakmile Tevis pocítil, že se Angolmois pohnul, rozhodil ruce a sevřel nejbližší karbonitové popruhy.
Robot tedy pokračoval ve svém úkolu. Přilehl na Tevise spodní částí a všemi osmi končetinami sevřel lana a popruhy voru. Tevis si hned vzápětí uvědomil, co robot dělá, a hluboce se zastyděl za svou groteskně zbabělou reakci. Stroj ho tiskl tak silně, že se nemohl ani pohnout. Také jeho zorné pole bylo omezené. Spatřil jen křídla Diamondu a Zazdálo se mu, že mu mávají poslední sbohem. Zalitoval, že nevidí útočníky. Budou ho pronásledovat?
Teprve mnohem později se měl Tevis dozvědět, co se s nimi vlastně stalo.
Omráčený Martin Lings tiše krvácel ve svém skafandru, úderem zbavený pohybu, dokud se ho neujal Ashwell. Romita se ujal Orlanda Singha. Ten bláznivě rotoval v kotrmelcích. Zatočila se mu hlava, a když začal zvracet, ztratil i poslední zbytky rozvahy. Kdoví, jak dlouho by trvalo, než by dokázal přinutit ruce k uchopení řídicích pák. Colin Zappa i David Langhammer dokázali zvládnout svoje skútry sami, bez pomoci.
Hůř se dařilo Hirokazu Kazanawovi.
Ne snad, že by ho zradila schopnost reagovat na nečekanou situaci.
Po bleskurychle provedeném manévru, kdy se obratem vlevo vrátil do původního směru a s motory zapnutými na plný tah nabyl původní rychlosti, Angolmois zapnul svoje hlavní rakety. Japonec okamžitě pochopil, že Tevis - pokud nebude mít smůlu a neodpadne okamžitě od kosmického voru, který zvolna nabíral na rychlosti - je zachráněn. Zároveň pochopil, jaké nebezpečí hrozí jemu samotnému: jestliže nezastaví nebo nezmění směr, vlétne přímo do žhavých sloupů spálených plynů.
Zabral za řídicí páky, ale nic se nestalo. Letěl dál nezměněným směrem a rychlostí.
Teprve teď pohlédl na kontrolní displej v okruží přilby.
Ukazatel paliva skútru indikoval nulu. Prudké manévry a motory pracující v režimu plného tahu spotřebovaly všechno palivo.
Tyto skutečnosti byly později konstatovány ve zprávě vyšetřovací komise, která všechny události analyzovala a ve značně upravené podobě předložila veřejnosti ke kritickému posouzení.
Něco však ve zprávě přece jenom chybělo.
Hirokazu Kazanawa vletěl do žhavých plynů s prázdnou myslí a zemřel, aniž dal najevo bázeň, jak se sluší na muže, který kráčí bu-dó, cestou bojových umění.
Sedm a půl minuty zůstal Brian Tevis v pevném sevření chapadel robotu R 2. Po této době motory přešly na volnoběžný režim. Angolmois unikl ze sféry zemské přitažlivosti a nastoupil cestu po složité trajektorii ke čtvrté planetě sluneční soustavy, k Marsu. Cestou bude ještě několikrát třeba korigovat směr letu, ale o tom se Tevis nic nedoví. Bude ve svém sarkofágu spát spánkem beze snů, jako nevědomý plod v mateřském lůně. Osminohý mechanismus, který ho málem připravil o život, aby mu ho vzápětí zachránil, dokončil přerušenou operaci. Přetáhl přes sarkofág ochrannou plastikovou kupoli. Poněkud zplihlá polokoule stavby se v několika vteřinách nadula tlakem vzduchu. V okruží Tevisova skafandru zaplálo zelené světlo. Byl to pokyn, že má skafandr svléknout.
Pracoval bez přemýšlení, mechanicky. Jaké pocity měl Gagarin, když jeho Vostok vstupoval na oběžnou dráhu kolem Země jako první umělé kosmické těleso s lidskou posádkou? A co si mysleli Armstrong, Aldrin a Collins, když jejich loď Apollo zamířila k Měsíci? Brian Tevis, první Pozemšťan, putující k cizí planetě, si nemyslel zhola nic. Snad i ten robot, který dřepěl venku u kupole jako hlídací pes, měl větší představivost a živější duševní život než on.
Svlékl se do lehké pracovní kombinézy a uvolnil trojici zámků na víku sarkofágu. Víko se zvedlo, dvojice malých lampiček ozářila vnitřní prostor. Připomínal polstrování rakve pro pohřeb první třídy: pohodlné lůžko, snad až příliš pohodlné pro člověka, který přečká tu dlouhou cestu v bezvědomí. Nebylo zde ani žádné nechutné zařízení pro sběr vyměšovaného tělesného odpadu. Řečeno eufemisticky: Tevisova krev bude průběžně zbavována nežádoucích zplodin metabolismu. Vklouzl dovnitř a připoutal se vzájemně propojenými popruhy. Na spáncích ho zastudily elektrody - brzy ho připraví o vědomí, takže neucítí chapadla, která se zmocní jeho končetin, aby nabodla tlusté injekční jehly do žil a tepen.
Do bezvědomí upadl okamžitě.

Část sedmá

Projektanti Angolmoisu Tevisovi nelhali, když mu slibovali že po celou cestu až na povrch červené planety se mu nebude nic zdát.
Proto když procitl svěží a odpočatý, hned si pomyslel:
Jsem na místě.
Vestavěný reproduktor jeho domněnku potvrdil:
"Jménem lidstva a firmy Macušita vám blahopřejeme, Briane Tevisi! Měkké přistání na povrchu Marsu v předem určeném místě proběhlo bez závad. V průběhu následující hodiny učiníte to, co se naposledy stalo před dvaceti lety: malý krok člověka, velký skok pro lidstvo!"

Na krycí desce sarkofágu se zabělal skrín. Zežloutl, pak zčervenal. Tevis začal rozeznávat jednotlivé tvary. Pochopil, že kamery na přistávacím modulu mu předávají obraz okolní krajiny.
Byl na poušti červeného písku, poseté nepravidelnými kameny. Občas tu zřejmě foukal vítr, protože na pravé straně kamenů byly nevysoké návěje. Tevis se nedokázal ještě orientovat, a nevěděl tedy, jaká je to strana z hlediska geografického, či správněji martografického.
A přímo před ním se tyčil skalní útvar, příliš pravidelný na to, aby vznikl jen jako nahodilý výsledek přírodních dějů: obrovitá pyramida s čelní stěnou otevřenou, brána pro obry, kteří v dávnověku obývali Zemi, statečně odporovali i samotným bohům a podlehli teprve po úmorném zápasu.
Brian Tevis věděl, že musí touto branou projít.
Byl až nepřirozeně klidný.
Brána pomalu rozevírala svou náruč.
Tevis zvolna postupoval vpřed. Bolely ho už nohy a v hýžďových svalech mu křečovitě škubalo. Byl věru zvědav, zda ho těsně před cílem neopustí síly a nepadne do písku. Občas se zastavil, aby si oddychl. Asi by už dávno propadl panice, kdyby ho nepovzbuzovala nějaká vnitřní síla, kdyby ho nehřál plamen sebedůvěry a optimismu. Uvědomoval si, že okem kamery umístěné na sarkofágu na něho hledí miliardy lidí na celém světě, a hřálo ho vědomí, že jeho jméno bude patřit k těm nejslavnějším v lidských dějinách.
I kdybych zahynul, uvažoval, stálo to za to. Jen kdybych byl silnější, jen kdyby mne tolik nebolely svaly!
Prvních pět set metrů putování přestál s největšími obtížemi. Prach byl měkký, a třebaže gravitace na Marsu je jen čtvrtinová ve srovnání se zemskou přitažlivostí, boty se mu bořily do sypké vrstvy na deset centimetrů hluboko. Po půl kilometru, jak se zdálo, prachu ubývalo. Měl dokonce pocit, že vstupuje na jakousi dlažbu. Mohly to být praskliny ve skalním masívu, ale právě tak dobré spáry mezi gigantickými dlaždicemi.
Brána už byla jen několik set metrů vzdálená.
Táhla se před ním od obzoru k obzoru. Jako mladík navštívil Egypt a podstoupil i povinnou prohlídku v Gíze. Egyptské pyramidy na něho neudělaly velký dojem. Připadaly mu omšelé a obyčejné jako nějaká skládka odpadků za městem a divil se, proč kolem nich lidé dělají takový rozruch. Pyramidu v Sakkaře nespatřil, nepřipadala mu důležitá. Brána, tato nejmenší z pyramid pozorovaných na Marsu, v něm budila úctu už svými rozměry. Byla to hora o šířce asi dvou kilometrů a výšku odhadoval na půldruhého kilometru. Řídicí středisko, jak jinak, se neomezovalo na nějaké dohady: podle přesných měření měl útvar - jak bránu nazývali - rozměry 1887 krát 1312 metrů. Stále se bránili užití pojmu "pyramida", avšak museli připustit, že sklon svahů se téměř přesně rovná úhlu, jež svírají stěny pyramidy krále Angolmoise u Sakkary, té, jejíž prohlídce se Tevis za své návštěvy v Egyptě kdysi vyhnul...
Tevis byl středisku vděčný, že ho neobtěžovalo zbytečnými řečmi a pokyny. Jen každých deset minut kontrolovalo spojení, nic víc. Psychologové zřejmě usoudili, že Tevisovi bude lépe, když ho i nadále nechají na pokoji.
Konečně se dostal až k pomyslné čáře, která spojovala spodní okraje obou boků brány. Stál v ideální ose útvaru. Hrotitý vrcholek mu čněl vysoko nad hlavou a po pravici i po levici ubíhaly vzhůru šikmé stěny.
Byly to stěny, nebo skalní útesy?
Tevis si stále ještě nebyl jist, ale měl dojem, že boky útvaru mají u úpatí stejnou tloušťku jako na vrcholku. Pokud se ukáže, že to není zrakový klam, ale fakt, bude to nesporný důkaz umělého původu objektu.
Pokročil dále a něco ho přimělo, aby se podíval dolů. Ustrnul jako přimrazený: teď už nemohl pochybovat, zda kráčí po dlaždicích, nebo popraskaných skalních deskách. Hleděl na mozaiku zhotovenou z červených, černých a bílých kostek. Cesta byla široká tři, možná čtyři metry a táhla se až k zadní stěně útvaru. Přesněji řečeno, Tevis ji mohl sledovat až do míst, kde ji pohltil temný stín, a to bylo někde uprostřed toho nesmírně rozlehlého prostoru.
Mozaika byla ornamentální, střídaly se v ní jednoduché geometrické útvary, trojúhelníky a ovály. Snažil se dohlédnout co nejdál. Zdálo se mu, že ornamenty jsou stále složitější, že jednoduché geometrické obrazce vstupují do vzájemných souvztahů, zřejmě přísně logických.
Jako v učebnici geometrie, napadlo Tevise. Od jednoduchého ke složitějšímu. Jaký má význam tato cesta? Není to snad symbol učení a postupného cvičení?
"Tevis středisku," řekl hlasem poněkud stísněným, "Tevis středisku"!
Řídicí středisko by se mělo na tuto výzvu ozvat, ale ve sluchátkách neznělo nic, ani charakteristický praskot poruch.
Tevis se otočil. V nesmírné dálce viděl maličký objekt, přistávací modul, který ho dopravil z oběžné dráhy na povrch planety. Tam někde jsou objektivy kamer. Přinejmenším jeden z nich je nastaven na nejdelší ohnisko, personál střediska tedy musí jeho postavu zřetelně vidět. Začal mávat rukama, aby upoutal pozornost, a pak si ukazoval na uši, aby pochopili, že došlo k poruše telekomunikace.
Jsou vysílačky zdvojené? napadlo ho.
Uvědomil si, ze při stavbě kosmického voru se konstruktéři a podílníci drželi zásady "vše jen jednou". Současná technika je tak dokonalá, že vylučuje možnost poruchy. Živé organismy mají také jen jedno srdce a jeden mozek. Ovšem na přistávacím modulu je jenom jedno vysílací zařízení, uvědomil si Tevis. Robot je ale řízen jiným komunikačním okruhem! Řídicí středisko až pozná, ze vysílačka selhala, dá robotu pokyn a ten vysilač opraví.
Pokud na tak jemnou operaci stačí... a pokud neselhala nějaká neopravitelná součástka.
Teprve teď jsem dokonale sám, pomyslel si Tevis.
Byl to pocit stísňující, ale měl i své pozitivní stránky.
Kosmonaut je jako marioneta zavěšená na nitkách. Musí poslouchat pokyny řídicího střediska. Kdyby si panstvo vzdálené padesát miliónů kilometrů usmyslelo, že si Brian Tevis lehne, Brian Tevis sebou musí plácnout do písku
Teď jsem sám, víc sám, než kdy byl který člověk v lidských dějinách. Ještě nikdo nikdy nebyl víc vzdálený jakémukoliv lidskému obydlí.

Nevěděl, zda ho má to pomyšlení těšit, nebo děsit, ale celkem rozumně si řekl, že ať potěšený, nebo vyděšený, bude na tom nastejno, a znovu vykročil po mozaikovém chodníku vpřed.
Ušel dalších dvacet metrů, když se Země znovu ozvala.
"Briane Tevisi, toto není vysílání řídicího střediska," oznámil mu hlas nějaké ženy.
Zastavil se.
"Kdo na mne mluví?"
"Moji předkové vybudovali stavbu, ke které kráčíš, před dvěma sty tisíci lety. Přidej do kroku. Zbývá ti málo času."
Podíval se na okruží skafandru. Kontrolka svítila zeleně, vzduchu v nádrži měl tedy dost.
"Nehrozí ti smrt," řekl hlas.
Jak mohl neznámý vědět, co Tevise napadlo?
"Kdo jsi?" zeptal se.
"Tvůj přítel. Nemusíš se mě bát."
"Jsi... Marťan?"
Neznámý se zasmál.
"Jsem obyvatel Země, právě tak jako ty. Nebo... skoro takový."
Tevis sevřel přilbu svého skafandru do dlaní a několikrát do ní zlehka udeřil, bylo to bezděčné gesto - snad chtěl oživit mlčící sluchátka...
"Tevisi, slyšíte mne?"
Do vysílání vstoupil jiný hlas. Velmi povědomý. Tevis se zachvěl.
"Vy jste Salzmann..."
"Správně. Poslouchejte mě pozorně. Co vám povím, bude vypadat jako šílenost, ale víte dobře, že nejsem žádný fantasta."
"Jste svinskej policajt."
Salzmann se hrubé zasmál.
"Svinskej možná pořád jsem, ale policajt už ne. Vyhodili mě. Už ani soukromej polda nejsem."
"Co tedy jste?"
"Člověk. Jako vy, Tevisi. Ne, nepřerušujte mě, je mi jasný, že mě chcete nejspíš poslat do hajzlu. To, na co koukáte, je skutečně tak starý, jak jste slyšel. Dvě stě tisíc let, plus mínus autobus. Nepostavili ho lidi."
"Ta ženská říkala..."
"Řekla - obyvatel Země. A to je něco jinýho, než člověk. Ona je Umran. Až se dostanete dovnitř té stavby, určité tam uvidíte nějaký obraz nebo sochu nějakýho ještěra a pochopíte, co je to za hnusnou pakáž, tihle Umrani. Rozumíte mi? Jsou to svinský ještěři a chtějí nám ukrást Zemi."
Byl těsně před cílem. Displej ve skafandru ukazoval datum 31. prosince roku 1999, 23 hodin 50 minut.
Rozhlížel se kolem sebe. Stál přesně v průsečíku úhlopříček základny stavby. Uvědomil si, že okraje tří stěn pyramidy tvoří útvar, připomínající písmeno M.
M - jako Milénium.
Pak je spatřil. Umrani, obrovské ještěří postavy vypodobněné mozaikovou technikou na třech vnitřních stěnách. Postavy lidské a přece bestiální. Připomínaly mu ďábly a mimozemské příšery z pohádkových filmů dětství.
"Už je vidím," zašeptal.
"Jak se vám líbí?" zajímal se Salzmann.
"Jde z nich děs."
"Jsem v jejich rukou... v jejich prackách. Drží mě v podzemí taky takové pyramidy, v jaké stojíte vy, ale mnohem menší. Možná dokonce, že jste ji navštívil. Vím z vašich spisů, že jste byl v Egyptě. Je to pyramida v Sakkaře."
"Ne, tam jsem nebyl," odpověděl Tevis bezmyšlenkovitě, zíraje na postavy nad jeho hlavou. "Místo toho jsem se raději ožíral s jednou běhnou."
"Co vidíte přímo před sebou?"
"Vypadá to jako oltář. A na něm něco... jako zrcadlo."
"Tak to je bomba, kterou můžete zničit celý svět. Jakmile to zrcadlo správně nastavíte, v příštích čtyřiadvaceti hodinách nastanou u milióny lidí nezvratné genetické změny. Milióny lidí se změní v Umrany. Oltář, jak tomu říkáte, je nástroj posledního soudu. Dvě stě tisíc let čeká na Marsu, až k němu přijde člověk a zamíří jeho zrcadlo na Zemi. Pochopte to, to oni na vás ušili tuhle boudu a dostali vás na Mars. Ze všech nás udělali blbce, ze mě, z van Grofa, ze starýho Letiera..."
"To je... strašný..." šeptal Tevis. Mikrofon snad ani ta slova nezaznamenal.
"Poslouchejte mě, Tevisi. Všechno je smazaný, rozumíte? Váš rejstřík je čistej. Vrátíte se domů. Začnete znovu, od začátku. Stačí, abyste nesahal na to zrcadlo. Bude fungovat jen čtyřiadvacet hodin - a člověk, kterej ho nastaví, to musí udělat dobrovolně, to je taková pojistka, chápete? Dobrovolně. Jinak to nebude fungovat. Vylákali vás tam nahoru do tý prdele, namalovali nám všem noty pro písničku, ale - Tevisi, my ji nemusíme pískat, jak si oni přejou!"
"Kapitán Salzmann mluví pravdu," ozval se stejný ženský hlas, který ho prve oslovil. "Jste skutečně součástí důmyslného plánu, připravovaného po staletí. Michael Nostradamus byl jeden z jeho strůjců."
"Toho chlapa neznám," odtušil Tevis a olízl si okoralé rty. Na displeji bylo 23 hodin 53 minut.
"Umrani mají stejné právo na Zemi jako člověk. V jistém smyslu... větší. Byli zde dřív, nevěřil byste, o kolik."
"Mně na nějakém tom roce nezáleží,..."
"Na sklonku svrchní křídy se zasloužili o vyhubení veleještěrů a o vznik savců a s nimi i člověka. Mají zde domovské právo. Jejich znalosti jsou nesmírné. Potřebují ale proměnu lidských těl. Budou s lidmi spolupracovat..."

Svrchní křídy? Co to kecá ta ženská? Má divný hlas. Musí mít hubu od ucha k uchu. Co to říkal Salzmann? Že by to byla vážně nějaká posraná ještěrka? Jak to, že mluví? Salzmann se znovu ozval v reproduktoru:
"Slyšel jste to? Proměnu lidských těl! Podle odhadů to zasáhne dvě miliardy lidí. Ty jsou zralý na přeměnu. Já tu přeměnu viděl, Tevisi. Puká kůže při tom, lidi blijou svoji kostru! I malý děti to postihne. A někdy se to nepovede a místo celkem slušný bestie, jako je třeba zrovna ta, co stojí tady vedle mě, vznikne vražedný monstrum."
Tak je to skutečně ještěr, pomyslil si Tevis. Popadla ho zvědavost. Rád by viděl ženskou, která vypadá jako ještěrka.
"Lidstvo čeká rozkvět," promlouvala ještěří žena. "Umrani mu odhalí nové principy fyziky. Otevřou mu cestu ke hvězdám. Přestanou starosti s energií a odpadem, s přelidněním a hladem. Nebudou války."
"Nastane děsivý vraždění. Lidi budou nenávidět Umrany a Umrani vybijou lidi. Na co budou lidi potřebovat? Teď je potřebujou, a až jim posloužíme, pošlou nás do hajzlu." Docela fajn se mezi sebou hádají, táhlo Tevisovi hlavou. Mohla by Salzmannovi vydrápat oči. Mají ještěrky drápy? Vodníci na obrázcích v dětských knihách mají na prstech bambulky. Ba ne, ta ještěří holka bude mít drápky, ale nalakovaný.
"Musíte se rozhodnout, Tevisi," řekla ještěří žena.
"Jo, rozhodnout," doplnil ji Salzmann. Žena pokračovala: "Zrcadlo lze ovládat jen jednu minutu po přelomu tisíciletí!"
Od Zrcadla ho dělil jediný krok.
Tevis pohlédl vzhůru. Tam, kde čtvrtá stěna pyramidy chyběla, viděl růžovou oblohu Marsu.
Rychle temněla, chvilku byla krvavě rudá, pak pohasla docela. Plály na ní hvězdy, obrovské, divoké, seskupené do souhvězdí, jaká Tevis neznal. Pak si všiml, že se hvězdy pohybují. Směřovaly k jedinému bodu - přímo nad jeho hlavu.
Uvědomil si, co to znamená: jsou to zřejmě koncentrované shluky energeticky aktivních částic. Až se setkají, sjedou sem dolů.
Pohlédl na displej. Byla půlnoc. Uvědomil si, že by musel žít tisíc let, aby spatřil znovu něco podobného, aby se na digitálních hodinách vyměnily bez výjimky všechny číslice:
1. 1. 2000, 00 hodin 00 minut 00 vteřin.
Jedna hvězda, jeden světelný bod, jedno vesmírné těleso zůstalo na svém místě.
Planeta Země.
Nadýchl se.
Vstoupilo do něho opojné vědomí moci. Byl pánem nad lidskými osudy, stejně jako tenkrát v Bangkoku, kdy střely jeho samopalu kosily nevinné bytosti z živého štítu.
"Přesvědčil jste mě, Salzmanne!" vykřikl a obličej se mu rozjel do šíleného úsměšku.
Uchopil rám Zrcadla a pokusil se jím pohnout.
"Díky! Díky!" křičel Salzmann. A ženský hlas zoufale volal: "Ještě máte několik vteřin na rozmyšlenou! Neřekla jsem vám... že příležitost je jen jedna. Když Umranům nepomůžete, pyramida se zhroutí a Zrcadlo se rozbije! Žádné další Milénium už nebude... skončí jedna historie!"
Rám bez odporu povolil tlaku jeho dlaní. Mohl jím pohybovat kolem svislé i vodorovné osy. Prudce zrcadlem otočil a naklonil jeho plochu do úhlu pětačtyřiceti stupňů. Paprsek vržený z vrcholu pyramidy kolmo dolů se odrazí přímo na Zemi. Žádnému bojovníkovi za svobodu se nepodaří tak velkolepý čin, jaký koná právě teď právě on. Říkají o mně, že jsem terorista. Budiž. Bader a Meinhofová? Carlos? Sráči proti mně. Dostali pár desítek lidí. Jenže já... sejmu dvě miliardy!
Podíval se vzhůru. Body už tvořily kruh. Kolik jich je? Snad čtyřiadvacet.. Na počítání už nebylo kdy. Body splynuly v jeden a sloup modrého ohně sjel po kolmici dolů.
Tevis, doširoka rozkročený, svíral zrcadlo pevně jak jen to šlo - jako by to byla pažba olbřímí palné zbraně. Nebylo však třeba žádné síly. Zrcadlo se ani nezachvělo!
Oválný kámen oltáře modře zaplál. Zprůhledněl, jako by byl z nejčistšího křišťálu. Tevis pocítil podivnou radost. Kolem něho se začalo vyjasňovat. Obloha bleskla, paprsek se odrazil a zmizel v prostoru a nebe bylo v několika okamžicích znovu světle růžové.
"Tevisi?" ozval se Salzmann se stínem pochybnosti v hlase. "Tevisi! Co to tam děláte? Tevisi!! Mně... mně puká kůže na rukách!!! Co jste to provedl, vy jedna teroristická..."
Křik, který se ozýval potom, už nevycházel z lidského hrdla.
Tevis se podíval vzhůru. Okraje stěn pyramidy se rytmicky pohybovaly.
Tevis přistoupil k oltáři. Na jeho dně ležel průhledný sférický předmět. Cosi se v něm třpytilo. Poklekl, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Měl snad půl metru v průměru a byl plný lesklých, zřejmě kovových krystalů. Chvěly se živočišným třasem.
Půda se mu zachvěla pod nohama. Z levého okraje brány se utrhl obrovský kamenný blok a dopadl na zem. Do výše se zvedl oblak růžového prachu.
Levá stěna brány se očividně hroutila. Špice toho obrovského tmavého písmene M už nebyla v nadhlavníku, přesunula se o hodný kus stranou. Podlaha se mu teď ustavičně chvěla pod nohama.
A nad hlavou, ve vzdálenosti šedesáti miliónů kilometrů, probíhalo to, čeho se jedni tak dlouho báli a druzí tak dlouho toužebně očekávali.
Milénium, konec světa v tom smyslu, v jakém ho znalo lidstvo až doposud.

Konec 1. dílu
- 2 -